DAPHNE CLAIR

FOCUL ADORMIT

Titlu original: *THE SLEEPING FIRE*

Traducător: Mihnea Columbeanu

Angajatele revistei pentru femei „*Lively Lady*" se rugau să aibă noroc cu noul lor şef – şi pe bună dreptate, după cum avea să reiasă. Căci, cât ai bate din palme, Adam Broome fusese poreclit „Măturoiul" – un nume pe măsura lui – şi începuse să introducă tot felul de schimbări. Iar din cauza acestora, redactoarea Lee Palmer era cea mai nefericită dintre toate. Adam în sine n-o nemulţumea, căci ca bărbat era foarte atrăgător şi nu putea să-i displacă – nici pe departe, trebuia s-o mărturisească. Dar, în fond, nu era singura care se simţea atrasă de el, nu? Iar fiica patronului, Lisbet Carson, avea şanse mult mai mari de reuşită.

Deşi Adam venea imediat în urma ei, Lee nu-l aşteptă să-i deschidă uşa biroului şi, intrând grăbită, se opri brusc

când cureaua poşetei i se agăţă de clanţă. Adam se ciocni de ea, trupul lui masiv aproape tăindu-i respiraţia. Imediat, o cuprinse de mijloc ca s-o sprijine, iar cu cealaltă mână îi degajă cureaua poşetei şi i-o coborî de pe umăr, după care intră şi închise uşa. Totul păruse să dureze doar o secundă, iar Lee nu avu timp să se desprindă din strânsoarea lui înainte ca poşeta să cadă pe jos şi celălalt braţ al lui Adam s-o înconjoare, întorcând-o cu faţa spre el.

În clipa următoare, gura i se lăsă peste a ei, fermă, caldă şi extrem de senzuală. O ţinea foarte strâns, iar prin cămaşa subţire i se simţea căldura trupului. Lee constată că dorea cu disperare să răspundă la apăsarea insistentă a acelor buze şi, pentru a se opri, îl împinse cu mâinile.

Îmbrăţişarea lui se strânse un moment, apoi îi dădu drumul, fără nicio grabă.

O privea cu un zâmbet întrebător, în timp ce Lee se retrăgea din îmbrăţişare, observând nemulţumită în ochii lui o expresie de satisfacţie.

Îşi ridică maşinal poşeta şi, sub privirea lui, o aruncă pe birou, după care scoase un şerveţel şi-şi şterse gura, încercând să se gândească la o remarcă tăioasă. Avea

douăzeci şi patru de ani şi n-ar fi putut spune că nu fusese sărutată niciodată, dar pentru ea trebuia ca sărutările să facă parte dintr-o relaţie reală, nu să aparţină unei simple învăpăieri între doi oameni care abia se cunoscuseră. În plus, avea sentimentul clar că fusese un fel de experiment din partea lui, deşi nu era deloc sigură ce încercase să dovedească.

Puse şerveţelul la loc în poşetă şi spuse calmă:

— Să înţeleg că şi ăsta e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le accept ca să-mi păstrez slujba?

Era o nesocotinţă să provoace tigrul, dar mândria îi impunea s-o facă.

Scăpărarea de furie din ochii lui dispăru atât de repede, încât Lee avu senzaţia că i se păruse. Dar expresia zâmbetului cu care-i răspunse era plină de răutate.

— Câtuşi de puţin, spuse el netulburat. Să zicem că a fost o încercare de a găsi alte stimulente. Însă e clar că nu pot să te excit.

— Într-adevăr, minţi Lee.

— N-ai să crezi, probabil, că pur şi simplu am cedat unui impuls natural, când m-am pomenit cu o femeie tânără

şi foarte atrăgătoare în braţe.

Lee n-ar fi crezut nici moartă că Adam Broome era un om care să cedeze impulsurilor fără a sta un moment pe gânduri, şi nu-şi ascunse neîncrederea.

— Voi avea grijă să nu vă mai „pomeniţi cu mine în braţe”, spuse ea scurt. Mulţumesc pentru masă.

Adam râse încet.

— Cred că va fi foarte plăcut să lucrezi pentru mine.

— Mă gândesc să-mi dau demisia.

— Aiurea! Îţi iubeşti slujba – măcar atâta lucru am descoperit în timpul mesei.

Într-adevăr, îşi dădu seama Lee. Era exsperant de perspicace şi abil.

Capitolul 1

Lee Palmer se opri din potrivitul perdelei cu care încerca să oprească soarele de ianurie, admirând câteva momente priveliştea pe fereastra din spatele biroului. Lucra într-o clădire modernă şi înaltă, iar dincolo de magazinele şi blocurile din centrul oraşului Auckland apele portului

Waitemata scânteiau în soarele dimineţii, sub vârful Rangitoto care se înălţa graţios în zare. Era greu de crezut că insula vulcanică se ivise din ocean, scuipând nori de foc şi azvârlind bolovani incandescenţi până pe ţărm, cu doar şapte sau opt sute de ani în urmă. Vulcanul era încă activ, înroşind apele portului cu flăcările lui furioase.

Helen Carter, secretara care le servea pe Lee şi Patricia Blyth, redactore la revista *„Lively Lady”*, îşi vârî pe uşă capul cârlionţat, iar Lee se întoarse.

— E *aici!* şuieră dramatic Helen. Măturoiul! Tocmai a intrat în biroul lui Pat!

Ascunzându-şi uşoara îngrijorare, Lee răspunse:

— Ei, doar n-o să ne mănânce, nu?

— Crezi că nu poate? replică Helen sceptică. Am auzit că-i o teroare.

Şi, bombănind că era mai bine ca „Măturoiul” s-o găsească la biroul ei, închise uşa.

Lee reflectă că asemenea lucruri „se auzeau” de când venise vestea că editura Carson and Company, care publica mai multe reviste, fusese preluată de compania Broome Associates. Se zvonea că firma avea relaţii în America.

Noul redactor administrativ, fiu al precedentului Broome, petrecuse câţiva ani în State şi învăţase acolo anumite metode autoritare de a face afaceri.

Temerile lui Helen în legătură cu noul şef păreau să aibă o anumită bază. Nimeni de la „*Lively Lady*” încă nu-l cunoscuse, iar Lee se străduia să rămână obiectivă. Dar îl precedase o asemenea reputaţie, încât îi era tot mai dificil să nu aibă păreri preconcepute. Adam Broome îşi lăsa amprenta pe oriunde trecea, iar cei pe care şi-o lăsase îl descriau cu adjective de la „dinamic” până la „nemilos”. Tot personalul era într-o stare de tensiune nervoasă, aşteptându-l să-şi facă apariţia. După ştirile care ajunseseră până lei din redacţiile altors reviste, despre interogtorii iscoditoare, reorganizări drastice ale personlului şi câteva pensionări premature, fusese inevitabil ca un gulmeţ să-i născocească lui Adam Broome porecla „Măturoiul nou1”. Redacţiile „*Living at Home*” şi „*Holiday News*” fuseseră zgâlţâite până-n temelii, iar „*Green Fingers*”, se bârfea, era gata să intre „la tocat”. Se părea că acum îi venise rândul lui

---

1 *Broom* = mătură (n.tr.)

„*Lively Lady*” să fie vizitată.

Lee, deşi cunoscută pentru eficienţa ei calmă, nu era complet imună la aerul de aprehensiune care plutea prin birouri şi, cu toate că încerca să aibă vederi largi cu privire la schimbările produse în firmă, presimţea clar că viaţa avea să fie mai puţin plăcută sub conducerea lui Adam Broome.

Hotărâtă să nu se lase influenţată de prezenţa lui în încăperea alăturată, luă stropitoarea de cupru pe care folosea la udatul florilor şi stropi cu grijă planta kumara care-şi întindea frunzele în formă de inimă pe perete, din jardinierea ei. Spre propria sa nemulţumire, tresări vinovată când intercomul de pe birou bâzâi, şi scăpă câţiva stropi de apă pe mochetă.

— Da? întrebă ea mai nervosă decât de obicei, punând stropitoarea pe birou.

— Domnul Broome e aici, Lee, spuse vocea redactorei şefe. Ai putea veni ca să mă ajuţi să… să-i explic cum lucrăm noi?

Să te-ajut în lupta cu căpcăunul, vrei să zici, replică în sinea ei Lee, simţind tonul rugător al cuvintelor. Patricia Blyth condusese „*Lively Lady*” de la începuturile ei şubrede

până în poziţia de frunte printre publicaţiile Carson and Company, pe locul doi între revistele naţionale destinate în primul rând femeilor. Lee era convinsă că nu avea niciun motiv pentru a se teme de Măturoiul cel Nou, dar ca redactoare şefă adjunctă în ultimul an afise cu surprindere că vârstnic ei colegă avea o surprinzătoare lipsă de încredere în sine, deşi de obicei şi-o ascundea cu succes.

Îşi verifică rapid înfăţişarea în oglinda cât peretele din debaraua îngustă. Părul castaniu închis îi era lucios şi neted, tuns în stil paj, încadrându-i faţa ovală, uşor machiată peste bronzul uşor de vară. Fardul de pleoape îi evidenţia uşor ochii căprui adânci, punctaţi cu auriu şi cafeniu închis, şi-i accentua genele negre şi sprâncenele elegant conturate. Rujul era proaspăt, conturând limpede o gură destul de atrăgătoare. Bluza gri, stil cămaşă, şi fusta simplă, de un gri mai închis, arătau discret şi decent, la fel ca pantofii bej cu tocuri mijlocii.

Convinsă că arăta ca o redetoră şefă adjunctă eficientă, bătu la uşa biroului Patriciei Blyth şi intră.

Primul ei gând fu acela că Adam Broome o muştruluise pe Patricia, căci ochii redetorei şefe erau

neliniştiţi, iar obrajii i se cam înroşiseră. Gândul imediat următor, când îşi întoarse privirea cam ostilă spre el, fu că Măturoiul nu arăta ca un căpcăun. Avea un chip calm şi foarte arătos, deşi fără niciun element memorabil.

Apoi, când Pat făcu prezentările, iar Adam se ridică să-i strângă mâna, Lee văzu că era mai înalt decât crezuse, având probabil cam un metru optzeci. Nu se observa decât când stăteai lângă el, poate fiindcă avea o poziţie relaxată, deşi nu adusă de umeri. Umeri laţi, pe un trup bine proporţionat. Un bronz închis îi accentua atracţia incontestabilă.

Mâna-i era fermă şi caldă, iar când ridică privirea pentru a-i zâmbi rece în semn de salut Lee ghici de ce „se vorbea” pe un ton uşor uimit despre acel om. Deşi trăsăturile lui nu aveau nimic ieşit din comun, observă în treacăt că gura îi era fermă şi bine definită, iar expresia ochilor avea un impact surprinzător. Erau albaştri şi foarte pătrunzători, iar când Adam îi eliberă mâna, lăsând-o să se retragă, o măsură din nou cu privirea, impersonal dar complet, din creştet până-n tălpi şi înapoi. Colţul gurii i se mişcă puţin, iar ochii îşi regăsiră privirea uşor sfidătoare.

Înclină uşor capul, aparent în semn de aprobare, ceea ce pe Lee o irită imediat, şi-i spuse să ia loc.

În ora care urmă, iritarea lui Lee crescu. Adam Broome era cel mai meticulos om pe crel văzuse vreodată. Le purtă prin toate aspectele realizării revistei – politica editorială, metodele, termenele de predare, formaturile paginilor, grafica, publicitatea, cititorii. Părea dornic să ştie absolut totul, deşi avea deja în palmă aspectul financiar judecând după unele dintre întrebările pe care le punea.

Comenta foarte puţin, iar pe chip nu i se citea aproape nimic din ceea ce gândea. Lee însă nu era proastă, recunoscând clar în succesiunea logică a întrebărilor procesele de gândire ale lui Adam Broome.

Cu cât crescuse tirajul în ultimii doi ani? Capul lui cu păr blond închis se înclină nepăsător la auzul răspunsului, iar Lee intui că ştiuse deja. În fond, numai o singură revistă pentru femei avea tirajul mai mare decât „*Lively Lady*”… Apărându-şi şeful, îi aminti lui Adam Broome acest lucru.

Adam confirmă cam şi menţionă cifra exactă. Era clar că-şi făcuse temele.

Cât timp lucrase acelaşi autor la rubrica „Vatra şi

casa” pe săptămână? Reacţiile cititoarelor erau favorabile? Existau semne că „*Homelover*” – pronunţă cu o undă de dezgust pseudonimul – începea să se învechească?

Aveau o politică de încurajare a autorilor şi graficienilor tineri şi promiţători, sau uniformitatea ilustraţiilor şi a stilurilor de scris pe care o remarcase în numerele din urmă sugera într-adevăr că-i foloseau ani de-a rândul pe aceiaşi?

Și, în sfârşit, întrebarea finală şi ucigătoare: decât timp era domnişoara Patricia Blyth redactoarea şefă a revistei „*Lively Lady*”?

Lee, care înfruntase câteva priviri tăioase ca briciul ale ochilor lui albaştri şi reci, pentru a-i abate atenţia dinspre faţa înroşită a Patriciei, răspunzând în locul ei la unele întrebări, nu-i putu da şi acest răspuns. Ar fi vrut să-şi audă şefa dând o replică tăioasă, ca: *De când umblai dumneata în pantaloni scurţi, tinere!* Căci Adam Broome nu părea să fie trecut cu mult de treizeci de ani, iar Patricia avea cincizeci şi şapte.

Dar, ca răspuns la întrebarea lui rostită încet şi calm – iar Lee recunoştea că stilul lui nu avea nimic agresiv, ba

chiar vorbea tot mai blând, pe măsură ce întrebările deveneau din ce în ce mai ucigătoare – Pat spuse nefericită:

— De treizeci de ani.

— Un record impresionnt, comentă liniştit Adam Broome.

Și zâmbi.

Zâmbetul lui era surprinzător de atractiv, formând două riduri adânci în jurul gurii şi dezvelindu-i dinţii foarte frumoşi. Părea să-i încălzească până şi ochii. Dar, deşi Patricia zâmbi la rândul ei, cu o expresie destul de derutată, Lee rămase rigidă şi prudentă, cu gura închisă strâns. Nu avea încredere în acel om, nu-l plăcea şi era absolut sigură că zâmbetul lui era similar cu al unui tigru.

Helen aduse ceştile de ceai, iar Lee observă arcuirea amuzată din colţul gurii vizitatorului – numai că nu era un vizitator, îşi reaminti ea, ci era noul lor şef – când i se înmână o ceaşcă fină de porţelan chinezesc şi fu invitat să se servească din zaharniţă şi căniţa cu lapte. Era convinsă că Adam Broome privea serviciul de ceai ca pe un simbol al revistei demodate pe care o publicau.

Uitând cât încercase să modernizeze anumite părţi din

„Lively Lady”, pe Lee o cuprinse o indignare care-o făcu să-şi amestece zahărul cu linguriţa în ceai mai viguros decât era necesar, astfel încât îl făcu să se verse în farfurioară. Când ridică privirea, îl văzu pe Adam Broome uitându-se la ea cu interes vizibil, ceea ce o nemulţumi şi mai mult, pentru că noul şef îi observase mica stângăcie. Constată că *el* nu-şi pusese zahăr deloc. *Nici nu şi-ar fi pus!* conchise ea cu un venin nejustificat. Numai de dulcegării nu i-ar fi ars.

Mai târziu, îl conduseră prin redacţie, prezentându-l tuturor, după care Patricia îşi aminti că avea o întâlnire, explicând inutil de amănunţit, după părerea lui Lee, că era o problemă de afaceri pe care n-o putea contramanda nicicum.

Adam Broome răspunse cu cea mai desăvârşită politeţe, iar Patricia plecă, lăsându-l în biroul lui Lee, cu o ultimă privire de scuză.

Neavând nici cea mai vagă idee ce să facă, Lee îl invită cu vioiciune:

— Nu vreţi să luaţi loc, vă rog, domnule Broome?

Îl văzu aruncând o privire spre stropitoarea de cupru pentru udatul florilor care rămăsese pe biroul ei, şi o puse la loc pe dulapul metalic, în timp ce Adam se uita prin jur.

— Mai doriţi să ştiţi şi altceva? îl întrebă.

— Da, răspunse el imediat, aş vrea să ştiu ce idei aveţi pentru a ameliora această revistă.

— Idei de-ale *mele?*

— Exact.

Adam stătea dezinvolt în fotoliul din faţa biroului, cu mâinile rezemate pe braţele tapiţate cu piele. Avea mâini frumos formate, cu degete lungi şi unghii tăiate scurt, şi deşi bănuia că nu prea lucra cu ele, Lee observă că erau masculine şi nu păreau deloc delicate.

Dându-şi seama că-i evita privirea, ridică ochii spre el şi răspunse:

— Nu văd de ce v-ar interesa ideile *mele.*

Adam replică încet:

— N-am nevoie de niciun motiv anume…

Lee presupuse că, prin aceasta, îi amintea că el era acum şeful.

— …dar, continuă el, dacă doriţi unul, sunteţi tânără şi presupun că n-aţi ajuns redactor şef adjunct pentru că n-aţi avea minte. Arătaţi rezonabil de inventivă şi, din puţinul pe care l-am văzut în dimineaţ sta, aş spune că

sunteţi foarte inteligentă şi eficientă. Prin urmare, sunt foarte sigur că aveţi şi unele idei proşprii.

— Când îmi vin, i le comunic domnişoarei Blyth, replică rigid Lee.

— Care nu le acceptă.

— N-am spus asta, răspunse ea rece.

— Nici nu era nevoie. Se vede foarte clar că în ultimii zece ani, sau chiar mai mult, aici nu s-a făcut nicio schimbare cu adevărat novatore.

— Când ai o formulă de succes, de ce s-o schimbi? ripostă Lee. Ştiţi că *„Lively Lady”* are cele mai mari vânzări din toată firma?

Adam răspunse, pentru prima dată uşor nervos:

— Da. Şi e pe locul *doi* ca tiraj naţional. Locul doi poate fi acceptabil pentru Carson – Broome preferă să fie pe primul loc.

Nici nu mă mir! îşi spuse Lee. *Şi-o să ai dumneata grijă.*

Aruncă încă o privire spre chipul lui nepăsător şi-şi revizui prima părere, cum că n-ar fi avut nimic memorabil. N-o fi fost el minunat de chipeş, dar bărbia şi gura lui

exprimau incontestabil putere, şi nimeni n-ar fi putut să nu-i ia în seamă ochii aceia autoritari. Pe moment, în mod surprinzător, luceau cu o undă de umor care se regăsea şi în colţul arcuit în sus al gurii.

— Va să zică, aşa… murmură el, studiindu-i expresia. Nu mă placi, domnişoară Palmer. Cu atât mai rău. Dar dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, va trebui să zâmbeşti şi să suporţi, nu-i aşa?

— Nu cred că v-am dat vreun motiv să credeţi asta… începu ea, zguduită de francheţea lui brutală, dar hotărâtă să n-o arate.

— Fată dragă, replică Adam, aproape plictisit, se simte de la o poştă. Frumoasa dumitale faţă, în caz că nu ştiai, e foarte expresivă.

Frumoasa ei faţă? Lee se întrebă dacă era doar un clişeu clasic, căci nimic nu-i dădea de înţeles că Adam Broome ar fi admirat-o.

— A, da, *am* observat, continuă el încet, cu lucirea din ochi intensificându-i-se. Frumuseţe, inteligenţă şi loialitate – pentru început, spuse meditativ, savurând uimirea pe care i-o provoc. Mă întreb ce se mai ascunde sub

costumaţia asta de călugăriţă.

— Scepticism! se răsti Lee căci, împotriva propriei ei voinţe, era tulburată de Adam şi-i suspecta foarte tare motivele.

Adam îşi consultă ceasul elegant de la mână şi se ridică dintr-odată.

— Să zicem că te-aş invita la masă, ca să aflu, spuse el, venind spre birou şi trăgându-i scaunul, astfel încât Lee nu avu încotro decât să se ridice şi ea. Adam Broome stătea între birou şi peretele, atingând cu degetul o frunză a plantei kumara. Lee făcu un pas nesigur, apropiindu-se de el, dar Adam nu se dădu la o parte. În schimb, întoarse capul spre ea şi o întrebă:

— Pentru asta foloseşti stropitoarea?

— Da, răspunse ea, evitând să se retragă din nou, ca să nu arate penibil.

Era foarte conştientă de masculinitatea mâinii care se opri în sfârşit din pipăitul frunzei şi se lăsă pe taliei, conducând-o împrejurul biroului.

— E un prânz de afaceri? întrebă, ferindu-se de atingerea lui şi întorcându-se să-l privească.

Adam îi zâmbi, cu o expresie nedrept de cuceritoare, având în vedere că nici măcar nu-l plăcea.

— Altfel, cum? Nu m-ai catalogat ca pe un om de afaceri căpos a cărui fiecare mişcare e calculată numai pentru a-i spori averea şi puterea?

— Voiam doar să ştiu, răspunse ea, luându-şi poşeta din debara şi agăţându-şi-o pe umăr.

Adam râse încet, în timp ce-i deschidea uşa.

* * *

Mâncară salată şi fructe de mare într-un restaurant elegant din apropiere, iar Adam comandă vin alb, din care Lee bău cu menajamente. Când acoperi paharul cu palma, Adam spuse încet:

— Te temi că vreau să te îmbăt ca să-ţi smulg informaţii confidenţiale?

Lee clătină din cap, cu un uşor zâmbet, căci Adam avea o companie plăcută, iar mâncarea şi vinul o mai îmbunaseră.

— Mă adoarme, iar după-masă am de lucru.

— Conştiincioasă, murmură el, cu o admiraţie atât de vizibilă, încât Lee nu-şi putu stăpâni râsul.

Rezemându-se de spătar, Adam o privi lung, cu paharul în mână. Ochii nu-i mai erau atât de distanţi, iar Lee simţi un val de căldură străbătând-o la vederea lor.

— Desigur, ţi-ş putea da *eu* după-amiaza liberă.

Lee nu era deloc sigură ce voia să spună cu asta şi deveni imediat prudentă.

— Ca să aveţi o scuză pentru a mă concedia? replică ea cu nepăsare. Nu, mulţumesc, domnule Broome.

— Nu te-aş concedia. Te-am invitat la masă fiindcă vreau să lucrezi în continuare pentru firmă şi speram ca aşa să treci mai uşor peste antipatia la adresa mea.

Copleşindu-mă cu farmecul dumitale fatal? se întrebă Lee. Trebuia să recunoască, dacă aşa era, că se descurca onorabil.

Zâmbind, spuse:

— Nu pot fi cumpărată cu mâncare şi vin, domnule Broome.

— Și incoruptibilă, comentă el, cu o lucire ironică în ochi. Sau vrei să spui că *poţi* fi cumpărată, la un preţ

potrivit?

— Nu prea ştiu. Nimeni n-a încercat vreodată.

— Bine măcar că eşti sinceră.

Privirea lui deveni uşor speculativă.

— Mă ispiteşti să încerc…

— N-am avut intenţia asta, îl asigură ea, convinsă că ar fi fost un joc periculos să-l ispitească pe acel om, deşi ghearele de tigru i se retrăseseră pentru moment în teci. Prefera să le ştie ascunse.

* * *

Când se întoarseră la birou, Helen ridică surprinsă capul, văzându-i că intrau împreună. Plecase la masă înaintea lor.

Deşi Adam venea imediat în urma ei, Lee nu-l aşteptă să-i deschidă uşa biroului şi, intrând grăbită, se opri brusc când cureaua poşetei i se agăţă de clanţă. Adam se ciocni de ea, trupul lui masiv aproape tăindu-i respiraţia. Imediat, o cuprinse de mijloc ca s-o sprijine, iar cu cealaltă mână îi degajă cureaua poşetei şi i-o coborî de pe umăr, după care

intră şi închise uşa. Totul păruse să dureze doar o secundă, iar Lee nu avu timp să se desprindă din strânsoarea lui înainte ca poşeta să cadă pe jos şi celălalt braţ al lui Adam s-o înconjoare, întorcând-o cu faţa spre el.

În clipa următoare, gura i se lăsă peste a ei, fermă, caldă şi extrem de senzuală. O ţinea foarte strâns, iar prin cămaşa subţire i se simţea căldura trupului. Lee constată că dorea cu disperare să răspundă la apăsarea insistentă a acelor buze şi, pentru a se opri, îl împinse cu mâinile.

Îmbrăţişarea lui se strânse un moment, apoi îi dădu drumul, fără nicio grabă.

O privea cu un zâmbet întrebător, în timp ce Lee se retrăgea din îmbrăţişare, observând nemulţumită în ochii lui o expresie de satisfacţie.

Îşi ridică maşinal poşeta şi, sub privirea lui, o aruncă pe birou, după care scoase un şerveţel şi-şi şterse gura, încercând să se gândească la o remarcă tăioasă. Avea douăzeci şi patru de ani şi n-ar fi putut spune că nu fusese sărutată niciodată, dar pentru ea trebuia ca sărutările să facă parte dintr-o relaţie reală, nu să aparţină unei simple învăpăieri între doi oameni care abia se cunoscuseră. În

plus, avea sentimentul clar că fusese un fel de experiment din partea lui, deşi nu era deloc sigură ce încercase să dovedească.

Puse şerveţelul la loc în poşetă şi spuse calmă:

— Să înţeleg că şi ăsta e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le accept ca să-mi păstrez slujba?

Era o nesocotinţă să provoace tigrul, dar mândria îi impunea s-o facă.

Scăpărarea de furie din ochii lui dispăru atât de repede, încât Lee avu senzaţia că i se păruse. Dar expresia zâmbetului cu care-i răspunse era plină de răutate.

— Câtuşi de puţin, spuse el netulburat. Să zicem că a fost o încercare de a găsi alte stimulente. Însă e clar că nu pot să te excit.

— Într-adevăr, minţi Lee.

— N-ai să crezi, probabil, că pur şi simplu am cedat unui impuls natural, când m-am pomenit cu o femeie tânără şi foarte atrăgătoare în braţe.

Lee n-ar fi crezut nici moartă că Adam Broome era un om care să cedeze impulsurilor fără a sta un moment pe gânduri, şi nu-şi ascunse neîncrederea.

— Voi avea grijă să nu vă mai „pomeniţi cu mine în braţe”, spuse ea scurt. Mulţumesc pentru masă.

Adam râse încet.

— Cred că va fi foarte plăcut să lucrezi pentru mine.

— Mă gândesc să-mi dau demisia.

— Aiurea! Îţi iubeşti slujba – măcar atâta lucru am descoperit în timpul mesei.

Într-adevăr, îşi dădu seama Lee. Era exsperant de perspicace şi abil.

Când Adam plecă în căutarea domnişoarei Blyth, Lee se simţi profund uşurată, dar pe măsură ce tensiune se risipea constată că avea o senzaţie de dezamăgire. N-o fi fost uşor să lucreze sub conducerea Măturoiului, dar avea să fie cu siguranţă remarcabil de stimulator.

Capitolul 2

Un timp, se păru că totuşi n-avea să se întâmple nimic drastic. Munca în redacţie continua ca de obicei, atâta doar că acum Adam Broome era adeseori prezent, privind fără comenta, făcându-i pe toţi să lucreze şi mai sârguincios decât de obicei, numai prin simpla lui prezenţă. Se

obişnuiseră, dar Lee continua să se întrebe când – şi unde – avea să cadă cuţitul ghilotinei.

Când căzu, nu fu cu adevărat surprinsă.

Patricia o chemă în biroul ei ca să-i dea veste.

— Nu sunt *forţată* să mă retrag, insistă ea, ca răspuns la indignarea lui Lee. Dar nu mă simt în stare să aplic modificările drastice pe care le doreşte domnul Broome. Se poartă foarte civilizat, şi e extrem de generos pe plan financiar. Voi putea să am o vacanţă adevărată, iar apoi, poate-mi voi căuta o slujbă mai uşoară. Cu jumătate de normă, eventual.

Lee n-o putea contrazice, dar în sinea ei fierbea de furie. Poate că Adam procedase cu subtilitate şi „generozitate" financiară, dar realitatea era că Pat îşi pierdea slujba cu câţiva ani înaintea termenului de pensionare; şi, în pofida voioşiei ei hotărâte, la vârsta ei o slujbă nouă era foarte greu de găsit.

Lee era atât de revoltată, încât nici nu-i veni în minte că ea era următoarea candidată pentru funcţia de redactor şef, până când Adam Broome o chemă în biroul lui, în aceeaşi după-amiază.

— Cred că domnişoara Blyth ţi-a spus că pleacă, începu el, rezemându-se de margine biroului.

— Da, răspunse scurt Lee.

— Nu pari prea mulţumită.

— Ar trebuisă fiu? ripostă ea.

Apoi, încercând să-şi păstreze calmul, adăugă:

— E o redactoare şefă foarte bună, şi mi-e prietenă. Îmi place să lucrez cu ea.

— A *fost* o redactoare foarte bună, o corectă Adam. La timpul trecut.

— La cincizeci şi şapte de ani, nu eşti tocmai bătrân, în zilele noastre.

— Ba eşti, dacă în treizeci de ani nu ţi-ai schimbat ideile.

— Îi puteaţi da o şansă de a încerca!

— I-am dat, spuse el cu răbdare. N-a vrut să încerce. Am avut o discuţie foarte prietenească şi e foarte mulţumită de rezultat, te asigur. Cum ar trebui să fii şi dumneata. Eşti următoarea la rând, evident.

— Pentru cuţitul ghilotinei? întrebă ea, prefăcându-se anume că nu înţelegea.

— Pentru funcţia de redactor şef.

Lee tăcu un moment. Apoi întrebă:

— Mi-o oferiţi mie?

— Da. Va însemna o mărire de salariu, precum şi mult mai multă răspundere – mă rog, ştii care sunt atribuţiile.

— O mărire cu cât? întrebă Lee şi-şi simţi obrajii înfierbântându-se uşor când Adam îi aruncă o privire amuzată. Oare credea că găsise „stimulentul convenabil” cu care s-o cumpere – bunii şi vechii bani?

Când îi spuse, Lee constată că era un „stimulent” atât de generos încât fu cam năucită şi reacţionă cu un calm nefiresc, fără să asimileze cu adevărat informaţia.

— Ei? întrebă Adam.

— Nu ştiu, răspunse ea încet. Aş dori să mă mai gândesc.

— Două zile, replică el. Atâta îţi acord.

* * *

În seara aceea, Lee avea întâlnire cu unul dintre

ziariştii care lucru la „*Holiday News*". Avea multe în comun cu Brian Small şi mai ieşise cu el de câteva ori, dar acum era distrată, cu mintea frământată de oferta lui Adam Broome, iar când ajunseră la cafea, în micul şi modernul ei apartament, Brian o întrebă ce se întâmplase.

— O, Brian, iartă-mă, răspunse ea. N-am fost o companie prea plăcută în seara asta, nu-i aşa?

— Întotdeauna eşti o companie plăcută. Dar se vede clar că te frământă ceva. Nu vrei să-mi spui?

— Mi s-a oferit postul de redactor şef la „*Lively Lady*".

Brian se arătă impresionat, apoi căzu pe gânduiri.

— Deci… Broome o s-o măture pe Patricia Blyth sub covor, nu-i aşa?

— Și-a dat ea demisia. De bunăvoie şi nesilită de nimeni, aşa a spus.

— *Ha!*

Lee zâmbi puţin.

— Da, la fel mi-am spus şi *eu*.

— Oricum, asta e problema *ei*, nu? Nu a ta. Nu te repezi să profiţi de ocazie?

— Nu ştiu. Nu-mi place să avansez în felul *ăsta*. Parc-aş călca pe cadavrul bietei Pat. Mă face să mă simt ca o… oportunistă, cred că ăsta-i cuvântul.

— Mă rog, nu încape nicio îndoială că momentul este oportun. Dar nu e opera ta. Și nu cred nici că Pat ar avea vreo obiecţie, ce zici? Deşi nici nu mai are căderea să obiecteze, dacă nu te superi…

— A, nu, sunt sigură că nu m-ar condamna.

— Iar dacă nu primeşti tu funcţia, o să-i revină altcuiva.

— Da, cred că-i destul de clar că Pat a pierdut-o definitiv, orice-aş spune.

— Bine, şi-atunci care-i problema?

Nu era nicio problemă, de fapt, decât că Lee ar fi preferat să nu vadă lucirea aceea veselă în ochii lui Adam Broome, când îl întrebase despre salariu. Banii o tentau, fără discuţie, şi nu-i voia numai pentru ea. Dar îşi dorea să nu fi avut sentimentul insidios că Adam Broome ar fi considerat că o cumpărase.

— Banii nu-mi strică deloc, spuse ea cu amărăciune.

— Cui i-ar strica? În zilele noastre, ei fac lumea să se

învârtească.

— Eu credeam că dragostea face treaba asta.

— Nu şi în cercurile lui Broome, scumpo. Deşi nu duce lipsă nici de aşa ceva, în niciun caz.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiai? Nu-i ajunge că preia firma bătrânului Carson, acum a pus ochii şi pe fiică-sa. O ştii – Fermecătoarea Lisbet, divorţata veselă. Măturoiul a măturat-o de pe picioare, pare-se.

— Of, mai lasă-mă cu clişeele! replică Lee cam răstit.

Brian o privi surprins, iar Lee murmură:

— Scuză-mă. Zi mai departe.

— Mă rog, cam asta ar fi tot. Lisbet şi Măturoiul au fost văzuţi destul de mult împreună, după cum se vorbeşte. Poate că el va fi următorul ei soţ.

— A avut numai unul! protestă fără energie Lee. Vorbeşti de parcă şi i-ar schimba o dată pe săptămână!

— Mă rog, primul n-a rezistat prea mult, nu? Cam un an, este? Și pe urmă, a dat cu flitul înapoi în America de unde venise.

Lee, căreia nu-i prea plăcea să discute în acel spirit

viaţa personală a altora, ridică din umeri. Dar descoperi că dorea foarte mult să ţie un anumit lucru, iar Brian, cu instinctul lui de ziarist pentru bârfe, putea fi în măsură să-i spună.

— Va fi ea a doua *lui* soţie? întrebă ea cu falsă indiferenţă.

— Nnă. N-a fost căsătorit niciodată. Poate se gândeşte că a venit momentul…

După plecarea lui Brian, Lee căzu pe gânduri. Poate că, dacă Adam Broome considera că sosise momentul să se căsătorească, avea s-o facă în acelaşi fel calm şi calculat în care-şi desfăşura afacerile. Dacă dorea o soţie potrivită, alta mai multă decât Lisbet Carson greu s-ar fi găsit. Era frumoasă şi părea absolut fermecătoare. Tatăl ei era văduv, iar Lisbet preluase rolul de soţie la ceremoniile companiei încă de la vârsta adolescenţei, aşa că experienţa ei mondenă era foarte utilă pentru un om ca Adam Broome. Nunta ei fusese un eveniment în sine, iar Lee se întristase la destrămarea căsniciei. Și, cu toate că Brian o numise „divorţata veselă”, Lee nu găsea că arătase deosebit de veselă cu acea ocazie. Poate că Adam Broome avea să-i

poată aduce din nou scânteia în privire.

Cumva, Lee se îndoia. Era un om de afaceri abil, dur şi rece ca granitul. *Rece?* O zgudui pe neaşteptate amintirea fie a trupului său fierbinte lipit de al ei.

Stinse lumina de deasupra patului şi se ghemui în aşternut, simţind cum se înroşea în obraji. Pentru el nu însemn se nimic, fusese numai un impuls trecător. De-atunci, rămăsese la fel de rece şi distant ca prima oară când se întâlniseră, în biroul lui Pat Blyth. Și, cu siguranţă, nu însemna nimic nici pentru ea, decât o încreţire ciudată a pielii ori de câte ori Adam era în apropiere, o conştiinţă profundă a prezenţei lui, pe care spera sincer să nu şi-o fi trădat niciodată. Era o reacţie pur fizică, îşi spuse, şi avea s-o lase în urmă cu timpul.

* * *

Nu aşteptă să treacă cele două zile pe care i le acordase Adam, ci se duse la el în birou a doua zi dimineţă. Secretara îi ceru să aştepte câteva minute, timp în care deveni ridicol de nervoasă, fără niciun motiv, iar când fu

poftită să intre, păşi cu capul sus, într-o poziţie mândră care o făce să arate mai înaltă, întrucât aceasta era reacţia ei obişnuită faţă de nervozitate şi felul de a şi-o ascunde.

— M-am hotărât să primesc oferta, anunţă ea imediat ce se aşeză.

— Bun, răspunse după un moment Adam. Mă bucur că nu m-ai ţinut în suspensie două zile. Diseară eşti ocupată?

— Păi… nu… răspunse Lee crezând că Adam voia s-o reţină peste program.

— Atunci te invit la un resturant, ca să sărbătorim evenimentul.

În ochii lui duri se zărea o expresie de nepătruns.

— Ăsta-i un ordin, domnule? întrebă ea sec.

— Da. Și mă poţi numi Adam. Și ăsta-i tot un ordin, adăugă, pe un ton destul de tăios. Aşa mi se adresează subalternii cu funcţii înalte.

— Mulţumesc, spuse încet Lee.

— Unde locuieşti?

Îi dădu adresa, iar Adam o scrise într-un blocnotes de pe birou.

— Trec să te iau. Îţi place să dansezi?

— Da.

— Bine. La şapte şi jumătate?

— Da.

Stăpânindu-şi valul de panică la gândul de a dansa cu el, Lee încercă să pară cât mai calmă. Probabil că reuşi să arate doar plictisită, căci Adam îi aruncă o privire destul de iritată. Fără îndoială, multe femei ar fi căzut în genunchi de recunoştinţă dacă primeau o invitaţie din partea lui. Lee se întrebă dacă Lisbet Carson ar fi avut vreo obiecţie faţă de faptul că o invitse. Dar, desigur, totul era uşor de explicat. Și-l putea imagina uşor răspunzând: *Afacerile, dragă. Mulţumirea subalternilor înainte de toate.* Acest gând îi aduse pe buze un mic surâs ironic, iar Adam o întrebă repezit:

— Ce găseşti de râs?

— Nimic. Mă… gândeam doar la ceva.

Păru dornic s-o descoasă, însă chiar şi el trebuia să-şi dea seama că gândurile salariaţilor nu erau proprietatea patronului.

— Vino puţin aici, o chemă.

După ce Lee se ridică şi ocoli biroul, cam fără tragere de inimă, Adam scoase din sertar două reviste şi le puse pe birou.

— Uită-te la astea şi spune-mi dacă am putea produce ceva asemănător.

Lee ar fi preferat să le răsfoiască în fotoliu, dar Adam începu să întoarcă paginile, arătându-i articolele care-l interesau cel mai mult, aşa că fu nevoită să rămână în picioare, cu mâna pe spătarul scaunului, la un deget de umărul lui. Făcu un efort să se concentreze.

Erau reviste americane, foarte bine realizate. Nu foarte scumpe, dar atrăgătoare într-un stil mai modest. Unele articole erau controversate.

— Parţial, ar depinde şi de tipar, spuse ea, când telefonul de pe birou sună. Vru să se îndepărteze, dar Adam o apucă de încheietură, cătinând uşor din cap, în timp ce ridica receptorul. Lee făcu un mic efort pentru a se retrage, dar mâna lui continua s-o ţină strâns, mângându-i aparent distrat dosul palmei, cu degetul mare.

Peste câteva minute, Adam închise telefonul şi-i eliberă încheietura.

— Aşa, reluă el scurt, ce spuneau?

Lee avu nevoie de câteva momente ca să-şi amintească.

— În parte, ar depinde de tipografie, repetă ea. Americanii au folosit tehnici de supraimprimare şi hârtie de diferite nuanţe, pentru ca revistele să arate mai interesant.

— Dar subiectele articolelor? întrebă el. Cum crezi că ar merge în Noua Zeelandă?

— Unele dintre ele, destul de bine, cred, spuse Lee. Cred într-adevăr că cititoarele noastre ar fi pregătite să se despartă de articolele gen bucătărie-şi-copii.

— Deci, consideri că am dreptate, comentă el încet.

— Nu cred că ar trebui să schimbăm prea drastic sau prea brusc revista, continuă ea. Avem o mulţime de cititoare loiale care n-ar vrea să vadă nicio schimbare. Le-am putea pierde, fără a cuceri destul de repede altele în locul lor.

— Va să zică, n-ai fi de acord cu o mare campanie publicitară pentru a lansa noul stil al revistei „*Lively Lady*”, într-un format radical diferit?

Analizând întrebarea, Lee se rezemă cu spatele de birou.

— La asta te gândeşti? întrebă ea.

— E o sugestie.

— Pare mai caracteristică pentru stilul tău decât o schimbare treptată.

— Și ce ştii tu despre stilul meu? se interesă Adam cu o ironie blândă.

— Ei, nu prea laşi iarba să crească în voie de când ai venit aici, nu-i aşa? remarcă ea rezonabil.

— Poate am lăsat-o să crească mai mult decât îţi dai tu seama, spuse el, şi deodată se ridică, mângâindu-i pe neaşteptate obrazul, apoi şi buzele, cu un deget.

Atingerea lui o electriză, dar Lee nu făcu nicio mişcare, căci dacă s-ar fi desprins de birou ar fi ajuns prea aproape de el, iar acesta era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit – la nivel raţiont, cel puţin.

— Haide, continuă Adam punându-i uşor mâna pe braţ. Mergem jos la domnişoara Blyth, ca să-i dăm vestea oficial. Aşa, va putea începe să-ţi dea în primire înainte de a pleca.

* * *

Hotărâtă să nu-şi rasolească machiajul, Lee se fardă încet, meticulos, apoi îşi perie părul scurt dar energic, mulţumită că pieptănătura ei simplă îi stătea bine, fără multă bătaie de cap.

Tocmai îşi lua fusta, când auzi soneria, şi strigă:

— Vin acum!

Probabil, însă, că Adam n-o auzise, căci în timp ce se chinuia cu fermoarul care se agăţase în material, soneria se auzi din nou.

Îşi trase în grabă bluza şi-şi înnodă repede cordonul, după care, ţinându-şi fusta cu o mână, se duse să deschidă uşa. Avea faţa înroşită de efort, şi încă nu se încălţase. Calm, Adam o privi estimativ.

— Intră, îl invită ea, continuând să-şi ţină fusta într-o parte. Mai am un minut şi sunt gata. Vrei să bei ceva?

Îi indică o măsuţă kauri din secolul al XIX-lea, aflată într-un colţ al salonului.

— Te deranjează dacă-ţi propun să te autoserveşti?

— Deloc. Să-ţi torn şi ţie?

— Nu, mulţumesc. N-am să mai întârzii mult.

Lee porni spre uşa dormitorului, iar Adam spuse:

— Nu-i nicio grabă. Mă gândeam să facem mai întâi o plimbare cu maşina şi să mâncăm când va fi mai răcoare. Ai ceva împotrivă?

— Cred că va fi foarte plăcut.

— Pot să te ajut cu ceva?

Întorcând capul, Lee văzu că se uita amuzat la betelia fustei ei şi mâna cu care şi-o ţinea. Se vedea că se pricepea la fermoarele înţepenite.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea la fel de politicos, dar ferm. Mă descurc singură.

Într-adevăr, după câteva minute şi şoapte mai puţin politicoase, Lee îşi luă sandalele negre cu tocuri înalte şi o poşetuţă neagră de satin, în care îndesă repede câteva şerveţele, un ruj, un pieptene şi ceva mărunţiş, apoi trase de câteva ori aer în piept şi ieşi, sperând că arăta elegantă, drăguţă şi foarte stăpână pe situaţie.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, spuse ea calmă când Adam se întoarse, cu paharul în mână.

— Nu te scuza. Mă bucur că am ajuns mai devreme.

Era din nou o formă de politeţe, Lee ştiind cât de mult

ţinea Adam l punctualitate. *Ea* era cea care întârziase.

— A meritat, adăugă el cu un uşor zâmbet. S-o văd pe eficienta, calma şi imperturbabila mea domnişoară Palmer arătând măcar o dată puţin fâstâcită.

— A… făcu ea. Nu mi se pare prea… delicat să spui asta.

— Cine-a zis că eu sunt un om delicat? replică el, cu o lucire periculoasă în ochi. Credeam că ştiai că nu sunt.

Străduindu-se să rămână nepăsătoare, Lee râse uşor şi ripostă:

— Ăsta-i un avertisment?

O clipă, Adam rămase tăcut, privind-o aproape meditativ. Apoi spuse:

— Da, poate că e. Înţelegi, mie-mi place să joc cinstit.

Se juca? Dintr-odată, atmosfera păru încărcată de o tensiune stranie.

— Ei, replică Lee, încercând să destindă starea, ştiu că dacă nu sunt o redactoare impecabilă, ai să-mi iei capul.

— De fapt, răspunse el, bându-şi restul paharului, nu *capul* tău mă interesează în seara asta. Sau, în orice caz, nu numai capul.

Se întorsese să pună paharul gol pe masa din colţ, iar Lee avu timp să-şi ascundă surprinderea de pe faţă, înlocuind-o cu un amuzament calm, sofisticat.

În timp ce ieşeau din apartament, Adam o întrebă:

— Ţi-am spus cât de fermecător arăţi?

— Am dedus că mă preferi ciufulită şi îmbrăcată doar pe jumătate, comentă ea sec.

— Pe jumătate îmbrăcată, posibil, murmură el, făcând-o să-şi reproşeze felul cum se exprimase. Dar trebuie să recunosc că, aşa cum eşti, ai tenta orice bărbat.

— Ăsta-i un mod foarte misogin de a pune problema, remarcă tărăgăant Lee, în timp ce Adam deschidea portiera unei frumoase Mazda negre.

— E un compliment, răspunse el reprobator. Trebuia să zâmbeşti frumos şi să mulţumeşti.

— Mulţumesc! se conformă ea, fluturându-şi genele.

— Am sentimentul clar că ai putea scoate un om din minţi, domnişoară Plamer rece-ca-un-castravete, remarcă Adam doar cu o undă de umor. Nicio problemă!

Și trânti hotărât portiera, înainte de a ocoli maşin spre volan.

Capitolul 3

Traversară oraşul trecând apoi podul care traversa zona îngustă a golfului, spre North Shore. Adam conducea calm şi răbdător, fără să se enerveze la stopuri sau la poarta de taxare a podului, şi nici chiar când fu nevoit să schimbe vitezele în spatele unei maşini vechi care se târa ca melcul pe versantul sudic al podului. Conversa dezinvolt, iar Lee începu să se relaxeze.

După ce trecură de pod, Adam porni pe drumul spre Cast Coast Bays, luând-o în cele din urmă pe un drum lateral, printre şiruri de case, spre un parcaj de lângă mare.

— Te-ar tenta o plimbare? întrebă el.

Lee dădu din cap. În maşină era cald, iar o plimbare la aer curat ar mai fi răcorit-o.

Adam o luă de mână, ajutând-o să coboare, şi nu-i dădu drumul când porniră pe iarba de deasupra plajei. Pe nisip se jucau copii, iar o familie organizase un picnic, mirosul cârnaţilor cre sfârâiau plutind spre ei când trecută prin apropiere.

Lee înălţă capul şi adulmecă mirosul cu plăcere.

— Ţi-e foame? se interesă amuzat Adam.

Lee întoarse capul spre el, zâmbindu-i.

— Pot să mai aştept. E frumos aici.

Degetele lui le strânseră infim pe ale ei, iar Lee îşi feri privirea, nedorind să arate cum o fecta.

— Vrei să coborâm pe nisip? o întrebă el.

Lee, care nu uitase plăcerea copilărească de a umbla desculţă pe plajă, răspunse imediat:

— Da.

Apoi adăugă:

— Dar va trebui să-mi scot sandalele.

— Dă-mi-le mie, i le ceru Adam.

Și le vârî în buzunarele laterale ale sacoului.

Sări agil de pe mic faleză pe plajă şi, când se întoarse spre ea, în loc s-o ia de mână, o prinse de talie, astfel încât Lee fu nevoită să-şi rezeme mâinile pe umerii lui, în timp ce o cobora lângă el. Ateriză uşor, atingându-l în treacăt cu sânii.

Îi simţi mâinile coborându-i pe şolduri, peste materialul mătăsos al fustei.

— E-n regulă? o întrebă el, sprijinind-o.

— Da, răspunse Lee cu un uşor gâfâit, grăbindu-se să se îndepărteze.

Porniră pe nisip, iar Adam comentă, privind spre oamenii din apă:

— Poate-ar fi trebuit să ne aducem costumele de baie.

— Cred că apa e minuntă, spuse Lee şi, ridicându-şi puţin fusta, păşi în vălurelele care alunecu peste nisip.

— Cum e? întrebă Adam, privind-o de la câţiva metri distanţă.

— Rece!

Se întoarse şi porni în paralel cu plaja, urmată de Adam, pe nisipul uscat. Un val, însă, ajunse mai departe decât celelalte şi-l luă prin surprindere, udându-i pantofii.

Lee râse, iar Adam întinse un braţ, o apucă de mijloc şi o trase lângă el.

— *Au!*

Neliniştită, Lee ridică privirea, apoi se relaxă când văzu că zâmbea.

— Văd că-n adâncul inimii ai rămas o puştoaică, îi spuse el, zâmbind.

Simţindu-se dintr-odată nepăsătoare, Lee îi surâse la

rândul ei.

— Și ai vreo obiecţie?

— Nu, nu cred că am… replică Adam pe un ton cam ciudat. Totuşi, în redacţie, ar avea cu siguranţă un efect neliniştitor.

— Nu suntem în redacţie.

Lumina jucăuşă din ochii lui se intensifică şi, dintr-odată cuprinsă de nervozitate, Lee îşi retrase mâna dintr-a lui.

— La birou, sunt un model de bună cuviinţă, spuse ea destul de repede. Cred că ai observat.

— Într-adevăr, răspunse el, punându-i o mână pe talie pentru a o conduce spre maşină. De-asta am plănuit să te duc în seara asta la un restaurant cuviincios şi respectabil.

— Vai de mine! exclamă Lee. Am făcut o gafă?

— Deloc. Doar… m-ai surprins puţin.

Și tu m-ai surprins pe mine! i-o întoarse Lee în sinea ei. Pentru că în seara aceea îl plăcea foarte mult, lăsând la o parte accelerările pulsului din fiecare moment când o atingea. Descoperea că Adam era o companie foarte plăcută şi liniştitoare, în ciuda personalităţii lui dinamice din

afaceri.

Avea picioarele pline de nisip şi se aşeză lateral pe fotoliul din maşină, cu portiera deschisă, încercând cam ineficient să şi le şteargă cu un şervețel.

— Bună-ar mai fi nişte pudră de talc, murmură ea frustrată.

Adam, care stătea rezemat de capota maşinii, privindu-i eforturile zadarnice, deschise portiera din spate şi scoase o trusă de toaletă din piele.

Luă din ea o cutie de talc masculin, îşi scoase batista din buzunarul de la piept al sacoului şi se lăsă pe vine pe iarbă, în fața ei.

— Stai, lasă-mă pe mine, se oferi el.

Și-i cuprinse glezna cu degetele.

— Costumul…! exclamă alarmată Lee.

— Lasă-l! răspunse Adam aproape răstit, începând să-i scuture talcul pe picioare. Îi şterse bine fiecare picior cu batista şi, când termină, o scutură, continuând să-i țină o gleznă în mâna lui fermă şi caldă.

— Mulțumesc… murmură încet Lee, iar Adam ridică privirea. Era o privire lungă, de nepătruns, iar Lee se bucură

că începe în sfârşit să se întunece, căci nu-şi mai putu desprinde ochii dinspre ai lui şi nu ştia ce-ar fi putut descifra acolo.

Adam se ridică şi-i dădu sandalele iar Lee se încălţă, şi se pieptănă, arătând din nou elegantă şi îngrijită.

— Încheie-ţi centura de siguranţă, îi aminti el.

— A, a…

Lee bâjbâi cu catarama nefamiliară, până când Adam se aplecă prin faţa ei şi i-o încheie.

— Mulţumesc, spuse ea din nou.

În clipa următoare, observă că Adam nu revenise la locul lui, stând în schimb foarte aproape, aplecat spre buzele ei uşor despărţite.

Avea de gând s-o sărute, iar ea ştia că urma să-l lase – şi imediat vraja fu risipită de un grup de băieţi gălăgioşi care trecură cu zgomot pe lângă maşină, exclamând şi fluierând.

Lee se smuci la loc în scaun, iar Adam mormăi ceva şi porni motorul.

* * *

Cinară într-un restaurant cu vedere spre port, la o masă din apropierea ferestrelor enorme pe unde se vedea priveliştea fantastică a lunii strălucind deasupra mării.

Mâncară în voie, cu pauze între feluri, astfel încât avură timp să converseze sau să danseze. Vorbiră despre „*Lively Lady*”, apoi despre publicistică în general, iar Adam o fascină cu povestiri despre cei patru ani petrecuţi în Statele Unite şi lumea revistelor de-acolo.

— Le oferă omenilor ceea ce vor, preciză el. Uneori, mai exagerat decât în realitate – ca o evadare din rutina anostă a vieţii de zi cu zi.

Apoi se contraziseră amical cu privire la rolul publicităţii în presă. Lee era sceptică în legătură cu valoarea acesteia, considerând că reprezenta o colosală risipă de bani.

— Totul se adaugă în preţul produselor, spuse ea. În ultimă instanţă, consumatorul e cel care o plăteşte.

— Se vede că lucrezi la „*Lively Lady*” ca redactoare, nu în departamentul de publicitate, comentă el. Nu-ţi dai seama că, dacă n-am câştiga bani pe reclame, cititorii ar

trebui să plătească mai mult pentru revistă?

— Ei, da… recunoscu ea. Și cred că acelaşi lucru este valabil şi pentru ziare sau televiziune. Cu toţii le-am plăti mai mult, dacă n-ar fi publicitatea.

— Mai bine recunoaşte adevărul: banii fac lumea să se învârtească.

Cuvintele lui îi amintiră ce spusese Brian în seara trecută: *ei fac lumea să se învârtească,* iar când ea răspunsese: *Eu credeam că dragostea face treaba asta*, Brian comentase ceva în sensul că Adam Broome avea parte şi de una, şi de alta.

Amintindu-şi de Lisbet Carson, Lee împinse la o parte farfuria şi sorbi din vin crispată, după care rămase cu paharul în mâini, gânditore, cu privirea în adâncurile lichidului roşu rubiniu.

Mâna lui Adam luă uşor paharul şi îl puse la loc pe faţa de masă.

— Ce este? întrebă el.

Lee, însă, nu făcu decât să clatine din cap, zâmbind.

— Hai să dansăm, o invită, ridicându-se şi luând-o de mână.

Adam dansa bine, ţinând-o aproape dar nu prea strâns, iar când formaţia trecu la un ritm mai rapid, iar cuplurile se separră şi începură să improvizeze răsuciri din şolduri şi bătăi de picioare, le urmă şi el exemplul. Lee îşi alungă din minte orice imgaine a lui Adam dnsând împreună cu Lisbet Carson, în alte seri, şi se lăsă în voia plăcerii, râzându-i când dansau la distanţă şi unduindu-se graţios lângă el când muzica devenea din nou romantică şi visătoare.

Terminară vinul şi li se aduseră fragi cu frişcă, dar Lee refuză desertul şi mai luă doar o cafea, înainte ca Adam s-o invite la un ultim dans.

Luminile scăzuseră şi mi mult, iar mâna lui stângă, cu care ţinea mâna ei dreaptă, îi dădu drumul şi-i cuprinse talia, trăgând-o mai aproape.

— Lee, murmură el.

Era pentru prima oară când îi pronunţa numele, iar Lee simţi un mic fior de plăcere pură auzind cum suna de pe buzele lui.

— Ce e? o întrebă.

Lee îşi lăsă puţin capul pe spate, privindu-l.

— Nimic, şopti ea.

Îl văzu zâmbind în semiobscuritatea localului, apoi buzele lui le atinseră scurt pe ale ei, în cel mai uşor sărut.

Simţind furnicături în urma contactului, îşi lăsă capul să se rezeme de pieptul lui. O mână a lui Adam i se desprinse de talie, începând să-i mângâie uşor spatele, iar Lee făcu un efort să-şi controleze respiraţia şi să-şi şteargă de pe faţă orice expresiei a dorinţei care i se stârnea prin trup. Se despărţiră fără tragere de inimă când muzica se opri şi luminile se aprinseră din nou, iar Adam îşi ţinu mâna uşor pe şoldul ei în timp ce plecau de pe ring.

O duse acasă cu maşina repede şi într-o tăcere aproape totală, fără să-şi ia mâinile de pe volan. Lee deschise geamul, pentru a-şi răcori obrajii înfierbântaţi. Când maşina opri lin în faţa casei, aproape îşi revenise la normal.

— Îţi mulţumesc foarte mult, spuse ea. A fost o seară foarte plăcută.

— Atunci, mulţumeşte-mi cum se cuvine, replică Adam şi o cuprinse în braţe, rezemându-i capul de umărul lui. Zi: „Îţi mulţumesc, *Adam*”.

— Brută! şopti ea.

— Recunosc, răspunse încet, ironic, Adam. Zi.

Îşi înclină capul şi-şi plimbă buzele peste gâtul ei, muşcându-i uşor pielea.

O străbătu un val brusc de dorinţă care o făcu să gâfâie, zvârcolindu-se în braţele lui.

Adam o privi, în lumina slabă a felinarului din colţ.

— Zi! insistă el.

Trecându-şi vârful limbii peste buze, Lee răspunse:

— Îţi mulţumesc, Adam.

Apoi, numele lui începu să i se repete în minte, în timp ce buzele i le luau pe ale ei în stăpânire, făcându-i gura să se deschidă. O mână i se ridică la subsuoara ei, apăsându-i partea laterală a sânului. Mâna dreaptă a lui Lee încremenise peste inima lui, iar stânga i se strecură sub sacou, până pe spate, în timp ce Adam îi cotropea gura cu un sărut ce părea să se prelungească la nesfârşit, explorând, sondând, cu o pasiune răscolitoare.

Când în sfârşit Adam îşi ridică gura şi slăbi puţin strânsoarea, rămase o clipă cu chipul lângă părul ei, apoi îi şterse ferm cu degetul mare gura înfierbântată, stârnindu-i o

dorinţă nebunească de a-i prinde mâna şi a-şi apăsa buzele peste ea.

— Trebuie să intru în casă, spuse Lee, cu o undă de deznădejde în voce.

— Pot să vin şi eu?

— *Nu!* răspunse ea ascuţit, din instinct de conservare.

Mâna lui Adam se mişcă uşor peste sânul ei, oprindu-se un moment, tare şi caldă, pe pielea dezgolită din decolteul bluzei, înainte de a se ridica să-i mângâie gâtul şi în cele din urmă să-i cuprindă bărbia.

— Nu? întrebă el încet, atingându-i uşor buzele, o dată, şi încă o dată.

— *Te rog, nu!* murmură ea cu buzele lipite de ale lui, într-o şoaptă torturată, întorcând capul în altă direcţie. Nu vreau să…

— *Pe mine mă vrei!* rosti Adam cu violenţă scăzută şi-i întoarse capul din nou cu faţa spre el, ţinând-o cu o mână de sub păr.

Îi era imposibil să nege, dar mândria şi furia îi veniră în ajutor, făcând-o să închidă gura şi să strângă din dinţi când Adam o sărută iar.

Într-un târziu, Adam se retrase, continuând să-i ţină umerii în mâini.

— Întotdeauna te deschizi şi te închizi atât de uşor, Lee? întrebă el.

— *Întotdeauna* presupui că o fată de invită la ea peste noapte, dacă ai dus-o la restaurant? ripostă ea imediat.

Adam trase scurt aer în piept, dar când vorbi glasul îi era dur şi ferm.

— Nu-mi amintesc că aş fi cerut să rămân peste noapte.

Într-adevăr, nu i-o ceruse. Dar, după sărutul acela, Lee presupusese că asta însemna cererea lui de a intra în casă.

— Nu asta ai vrut să spui? întrebă ea, cu voce cam tremurătore.

Adam nu-i răspunse imediat. Mâinile lui i se desprinderă de umeri, înainte ca privirea întunecată să-i revină spre faţa ei.

— Nici eu nu-s prea sigur ce-am vrut să spun, recunoscu el. Numai că nu voiam să mă despart de tine – încă. Nu ţi-aş fi cerut nimic împotriva voinţei tale.

— Dar n-ar fi fost împotriva voinţei mele, răspunse ea foarte încet. De-asta am zis „nu”.

— În sensul că nu te culci cu cine se nimereşte, asta era? întrebă el după un moment.

— Da, cred că asta era, murmură cu voce slabă Lee.

— Ei bine, nici eu nu prea fac acelaşi lucru, declară el scurt.

După o pauză de câteva secunde, adăugă:

— Luăm mâine prânzul împreună?

Lee avu nevoie de un moment pentru a se adapta la schimbarea bruscă de subiect, apoi întrebă:

— Prânz de afaceri?

— În niciun caz, răspunse el categoric. De fapt, cred că putem exclude complet afacerile de la masă. Am putea, de exemplu, să aflăm câte ceva unul despre celălalt.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea cu sinceritate.

— Bine. Atunci, ne vedem mâine.

Îi deschise portiera şi aşteptă s-o vadă intrând în apartament, după care se întoarse şi demară.

* * *

A doua zi dimineaţă, Lee ajunse la redacţie simţindu-se în al nouălea cer – în ciuda faptului că se culcase târziu două nopţi la rând. Și în pofida faptului că era vineri, când toţi se lăsau pe tânjală, salutând cu uşurare weekendul.

Munci cu spor, ceea ce era foarte bine, pentru că avea enorm de lucru, la care se mai adăugau şi unele dintre sarcinile Patriciei.

— Apropo, spuse redactoarea şefă, Adam vrea să discutăm despre înlocuirea ta în funcţie şi să-i facem unele recomandări. Mă gândeam la Helen. În ultima vreme, a început să-şi manifeste interesul pentru activitatea editorială. Ce părere ai?

— N-ş vrea s-o pierd ca secretră, zâmbi Lee. E atât de bună pe meserie! Dar cred că, dacă vrea să încerce, ar trebui să-i dăm o şansă – dacă Adam e de acord. Cu siguranţă, e o persoană cu care pot lucra bine.

— Ei bine, atunci i-o vom recomanda. Îi spun eu, sau preferi să-i spui tu?

— Îi spun eu, dacă vrei. Pot să mă duc la el chiar

acum, dacă e liber.

Mai aveau doar o oră până la pauza de masă şi i-ar fi putut spune atunci, dar Adam interzisese discuţiile profesionale la masă, iar Lee ardea deja de nerăbdare să-l vadă.

Când secretara lui o lăsă să intre, Lee îl găsi pe Adam vorbind la telefon. Ridicând privirea, îi zâmbi, iar Lee zâmbi la rândul ei, deşi cam ţeapăn, pentru că dintr-odată se simţea cam intimidată. Adam părea să-şi fi reluat personalitatea omului de afaceri, părând greu de crezut că în seara trecută o ţinuse în braţe şi o sărutase cu o pasiune aproape nestăpânită…

Adam închise telefonul, iar Lee îşi dădu seama cu un şoc că privirea lui redevenise rece, când se uită la ea şi o întrebă:

— Da, Lee? Ce pot face pentru tine?

— Pat a spus că vrei să-ţi recomandăm pe cineva pentru postul meu.

Adam păru să se relaxeze puţin, dar Lee nu îndrăzni să facă acelaşi lucru. Era hotărâtă să fie practică şi eficientă.

— Eşti gata să-mi faci o recomandare? întrebă el.

— Da. Ne-am gândit la Helen Carter.

— Secretara ta?

— Da. A lucrat îndeaproape cu amândouă mai mult de-un an şi credem că ar fi în stare. Ei încă nu i-am spus, dar cred că s-ar putea sd-o intereseze. Și aş dori s-o am ca adjunctă.

— Dacă o vrei, am să-i ofer funcţia, răspunse Adam.

Vorbea aproape ca şi cum ar fi fost gata să-i dea tot ce dorea.

— Da, bine… e important să putem lucra bine împreună, spuse ea.

— Fără îndoială.

Colţul gurii lui Adam se arcui, iar Lee se relaxă uşor, zâmbindu-i.

— Atunci, va trebui să găsim altă secretară.

— Da. Helen e atât de bună, încât nu va fi uşor s-o înlocuim.

— Lasă asta în seama mea. Am să-mi pun secretara la lucru, dimineţă.

Lee se ridică, iar Adam mai spuse:

— La amiză, trec pe la tine să te iau.

— Ne-am putea întâlni afară, propuse ea.

— De ce Dumnezeu preferi aşa?

— Păi… din cauza bârfelor, înţelegi…

Ar fi fost a doua oară.

— Spune-le că luăm o masă de afaceri. Am multe de discutat cu noua mea redactoare şefă.

Când Lee ajunse la uşă, Adam o întrebă cu blândeţe:

— Te deranjeză bârfele?

— Cred că da, răspunse ea încet. Aş prefera ca viaţa mea particulară să rămână particulară.

— Nicio grijă. Un prânz nu-nseamnă o aventură, în nicio limbă din lume. Și, după ziua de azi, voi fi mai atent.

Lee coborî în biroul ei, încântată şi ciudat de emoţionată, dar după numai douăzeci de minute interfonul de pe birou sună şi glasul lui Adam spuse:

— Lee?

— Da?

— Iubito, îmi pare îngrozitor de rău. A intervenit ceva şi trebuie să contramandăm întâlnirea de la masă.

Inima ei reacţionse într-un fel atât de extraordinar la auzul acelui „iubito”, încât abia dacă mai auzise şi restul

frazei.

— Lee?

— Da, spuse ea, nu face nimic. Poate altă dată…

— Cu siguranţă, îi promise Adam. Eşti foarte dezamăgită?

— Nu, în niciun caz.

— Sperasem să fii.

Străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai calm, Lee răspunse:

— Nu eşti foarte atent, nu-i aşa?

În timp ce vorbea, zâmbea ironic, profitând de faptul că Adam nu putea s-o vadă.

— Nu, spuse el după un moment. Dar am spus „altă dată”, nu?

— Atunci, ne vedem după-amiază.

— Păi… nu ştiu. Nu-s sigur cât o să dureze. Îţi urez un weekend plăcut.

— Mulţumesc, şi ţie la fel.

Avea să fie un weekend foarte lung, dar oricum Lee urma să fie ocupată. Poate aşa reuşea mai uşor să privească lucrurile în perspectivă. Fiindcă îşi dădea seama că *era*

amarnic de dezamăgită şi reacţiona ca o adolescentă amorezată, nu ca o femeie matură şi raţională.

Se hotărî să nu mai plece la masă şi-i ceru lui Helen să-i aducă nişte sandvişuri. Avea destule de făcut în ora de pauză şi orice ei de preferat în loc de a sta să-şi rumege dezamăgire.

Lucră câteva minute la birou, apoi se duse la dulapul de lângă fereastra din antecameră, ca să scoată nişte materile. Tocmai le luase, când aruncă o privire fără şi-l văzu pe Adam traversând strada. În clipa următoare încremeni, căci Adam întinse un braţ, iar Lisbet Carson apăru din uşa magazinului unde-l aşteptase şi se strecură sub braţul lui, punându-i o mână pe umăr, în timp ce el îşi înclina capul spre faţa ei. Fu un sărut foarte scurt şi, când ridică din nou capul, Lisbet îi râse, înainte de a porni împreună cu el în lungul străzii.

Umilinţa o străbătea pe Lee valuri-valuri, în timp ce închidea maşinal sertarul şi se întorcea la birou. Deschise dosarul şi privi o veşnicie prima pagină, fără s-o vadă.

Îi spusese *iubito*, contramandând întâlnire la masă pentru că „intervenise ceva”. Acel ceva fiind o întâlnire mai

tentantă, desigur. De ce presupusese că era o întâlnire de afaceri? Cel puţin, n-o minţise.

Cât de idioată fusese, făcându-şi visuri prosteşti numai după o cină şi un sărut! *Știa* că sărutările nu mai însemnau nimic, în lumea modernă. Alţi bărbaţi se consideraseră îndreptăţiţi la mai mult, numai după o cină sau două. De fapt, adeseori îşi spune că mişcarea pentru emanciparea femeilor avea dreptate cel puţin într-o privinţă – n-ar fi avut nicio obiecţie să-şi plătească singură consumaţia, scăpând de orice obligaţie, dacă bărbaţii n-ar fi avut principii atât de învechite.

Crezuse că Adam era altfel; dar, recapitulând toate semnele, nu-i era deloc uşor să-şi amintească de ce.

Capitolul 4

Sâmbătă dimineaţa, în timp ce mergea cu Volkswagen-ul spre sud, Lee continua să recapituleze indiciile. Îşi amintea că Adam îi spusese: *Cine-a zis că eu sunt un om delicat? Credeam că ştiai că nu sunt.* Și, de asemenea: *Înţelegi, mie-mi place să joc cinstit.*

Și totuşi, cu ea *nu* jucase cinstit. Furia îi domina

emoţiile învălmăşite, la amintirea notei mângâietoare din glasul lui când îşi ceruse iertare pentru contramandarea întâlnirii la masă. Lee nu tolera un asemenea tratment din partea nici unui bărbat.

Când intră în orăşelul Titini, unde se născuse, şi încetini la cincizeci de kilometri pe oră, se simţea din nou relaxată şi încrezătoare. Vizitele acasă aveau întotdeauna acest efect asupra ei.

Fratele ei îi ieşi în întâmpinare la uşa vechii case kauri. Lee coborî repede din maşină şi urcă rampa spre el, luându-l de braţ astfel încât să se poată sprijini discret de ea şi să intre în living mai repede. Părinţii ei se căsătoriseră târziu şi, deşi naşterea lui Lee fusese un prilej de bucurie pentru ei, cu Michael avuseseră probleme. Copilul fusese vătămat la naştere, iar partea stângă îi rămăsese parţial paralizată. Mergea greu, neputându-şi mişca piciorul, şi nu putea să apuce cu degetele. De asemene, vorbea defectuos.

— Arăţi bine, spuse el, cu cuvintele pronunţate cam greoi.

Lee zâmbi.

— Am veşti bune. Vi le spun când vine şi mama.

Mama ei intră chiar în acel moment, firavă şi frecându-şi şalele ca şi cum ar fi durut-o. Zâmbi încântată, iar Lee o sărută afectuos şi întrebă:

— Ce-ai păţit, iar ai dureri de spate?

— Am smuls câteva buruieni, atâta tot. Și tu ce-ai mai făcut?

Lee zâmbi, aşezându-se pe braţul unui fotoliu vechi.

— Eu am fost avansată, cam atât. Sunt noua redactoare şefă la „*Lively Lady*".

— Iubito, dar e minunat! exclamă mama ei. Tatăl tău ar fi fost atât de mândru!

Tatăl lui Lee şi al lui Michael murise de zece ani, dar mama lor îl includea întotdeauna în momentele de bucurie sau criză ale familiei. La fel spusese şi când Michael luase examenul de admitere la universitate. Urma să înceapă studiile în acelaşi an, deşi îi era greu atât pe plan fizic, cât şi financiar.

Michael o felicită alături de mama lui, iar Lee spuse:

— Cel mai bine e că mi-a crescut substanţial şi salariul.

Întorcându-se spre Michael, adăugă:

— Voi putea să te ajut când te vei duce la Universitate, Mike. Și ce-i zice de-o maşină?

Îi văzu ochii luminându-se, în timp ce-i răspundea bâlbâit cât de mult s-ar bucura. Nici nu se punea problema să conducă o maşină normală şi, deşi uneori discutaseră despre posibilitatea de a-i cumpăra una adaptată special, preţul unui asemenea lux le fusese până acum inaccesibil.

Restul weekendului trecu plăcut şi repede. Lee continuă smulgerea buruienilor pe care o întrerupsese sosirea ei, găsind o anumită satisfacţie terapeutică în lupta viguroasă cu rădăcinile de dock şi puha. Furia şi indignarea i se risipiră ca prin farmec, în timp ce grădina începea să arate normal, iar grămada de bălării din roabă creştea.

Michael, care tăia uscăturile cu mâna sănătoasă, luă o puha care nu nu nimerise în roabă şi o puse peste celelalte buruieni.

— Cred că pe-asta am putea-o găti, spuse el.

Lee făcu o mutră dezgustată.

— Niciodată nu mi-au plăcut, spuse ea. Pentru mine, nu-s decât nişte simple buruieni.

— Trebuie să le culegi de tinere. Aşa fac maorii.

— N-au decât să-şi savureze carnea de porc cu puha. Personal, prefer o friptură de vină cu cartofi natur.

— Și cine-ţi dă fripturi cu cartofi? întrebă perspicace Michael, ştiind că sora lui nu era genul care să-şi petreacă timpul la bucătărie.

— Noul meu şef, răspunsee scurt, exasperată să constate că Adam se strecura în conversaţie. Subconştientul avea de dat socoteală pentru multe!

— Cum e?

— Foarte stăpân pe situaţie. Om de afaceri până-n măduva oaselor. Calculat, inteligent, cu un farmec superficial.

Michael se întrerupse din tăiatul uscăturilor, privind-o.

— Nu-ţi place?

— N-are nicio importanţă. N-am nevoie să-mi placă şeful ca să-mi fac meseria.

— Nu, dar întotdeauna spuneai că un motiv pentru care-ţi plăcea să lucrezi acolo era că oamenii sunt agreabili.

— Ei, nu va trebui să-l văd prea des, îi explică ea. Are şi alte publicaţii de care se ocupă.

Michael reîncepu să aranjeze o hydrangea cu frunzele cam răvăşite.

— Ştii, spuse el, vorbind şi mai neinteligibil decât de obicei, din cauza emoţiei, într-o bună zi am să te răsplătesc. Faci atâtea pentru mine…

— Nu fi prost, îl dojeni cu blândeţe Lee. De-asta există familiile.

— Ei bine, vreau să ştii că mama şi cu mine îţi suntem recunoscători, atâta tot. Viaţa ei nu-i tocmai distractivă, fiind nevoită să mă servească aşa, tot timpul. E foarte frumos din partea ta că vii la noi în fiecare weekend. Pariez că refuzi o mulţime de invitaţii.

— Niciuna căreia să-i simt lipsa, dragul meu Michael. Îmi place să vin aici. Mă revigorează pentru munca zilnică din săptămâna următoare.

Î *

Luni dimineaţa, când se întoarse la serviciu, Lee se simţea înviorată. Se bucura, pentru că avea nevoie de cât mai multă stăpânire de sine. Abia îşi frunzărise

corespondenţa, şi o trimisese pe Helen să aducă nişte pozitive care veniseră vineri de la departamentul fotografic, când interfonul de pe birou sună şi glasul lui Adam îi spulberă într-o clipă tot calmul.

— Lee? Ce-ai zice să compensăm azi prânzul ăla?

Când îi auzi cuvintele, Lee simţi o furie de gheaţă, pe care încercă să şi-o ascundă. *Nu uita, poartă-te firesc*, îşi spuse ea. Trebuia să se comporte ca şi cum totul n-ar fi avut nici cea mai mică importanţă.

— Îmi pare rău, spuse ea, nu cred că pot.

— Atunci, mâine?

— Nu, nici mâine.

Câteva momente domni tăcerea, iar Lee deveni conştientă că palmele i se umezeau de tensiune. Apoi, Adam întrebă calm:

— Asta ar însemna „nici mâine, şi nici în altă zi?”

— Înseamnă… în nicio zi. Îmi pare rău.

— Îţi pare pe dracu’! replică el atât de încet, încât Lee abia putu să-l audă.

Apoi adăugă, mai tare:

— Vin până jos.

Lee descoperi că tremura uşor, şi făcu un efort hotărât să se stăpânească. N-avea să fie cea mai plăcută întrevedere, dar nu avea niciun motiv de panică. Putea foarte bine să-i facă faţă.

Adam apăru în câteva secunde, respirând puţin mai repede şi mai greu decât de obicei, iar Lee ghici că fugise în jos pe scară, fără să mai aştepte liftul. Închise uşa încet dar cu un gest categoric în urma lui şi se apropie de birou, lângă care Lee stătea în picioare, aşteptându-l.

— Și-acum, începu el încet, spune-mi, Lee, ce s-a întâmplat? Dacă te temi de bârfe, putem lua împreună cina, nu prânzul, şi va rămâne secret.

Gata să spună *nu asta e problema*, Lee îşi dădu seama că Adam îi oferise o scuză credibilă. Aşa că răspunse:

— Nu, mulţumesc, preferă să nu mai discutăm despre asta.

Îşi pregătea în minte următoarele argumente, când Adam întrebă iritt:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Dacă eşti supărată fiindcă a trebuit că anulez întâlnirea de săptămâna trecută, te înţeleg, dar crede-mă că am avut o treabă foarte

importantă.

— Afaceri? se grăbi ea să întrebe, caustic.

— Nu, răspunse încet Adam, nu afaceri… O prietenă care are probleme. Înţelegi…

— E-n regulă, îl întrerupse ea, scârbită de minciună; chiar dacă o considera „prietenă" pe Lisbet Carson, văzuse cu ochii ei cum îi râdea în faţă, când se întâlniseră. Ţi-am spus că nu conteză. Nu e nevoie să-mi vii cu scuze.

— Atunci, dacă nu contează…

— Pur şi simplu nu cred că ar ieşi ceva, continuă ea. Ţi-am mai spus, prefer ca viaţa mea privată să rămână privată. Nu e bine să amestecăm afacerile şi… viaţa în societate. M-am tot gândit şi am luat hotărârea să nu mai accept întâlniri cu tine decât dacă sunt… strict de afaceri.

Adam râse încet, amar.

— Cred c-ar trebui să înţeleg asta. Nici acelaşi motiv nu m-am repezit nici eu, la început. Întotdeauna am încercat să nu amestec problemele personale cu meseria.

— Ei, atunci…

— Ei, atunci – *nimic.* M-am răzgândit în ziua când ai intrat în biroul meu arătând ca Anne Boleyn – da, adăugă el,

văzându-i expresia nedumerită. Ca o regină sirenă. În clipa aia am simţit că te doream, şi te doresc şi acum. Și nu mă las descurajat de un fleac ca eticheta de serviciu. Voi rezolva cu bârfele atunci când au să apară – îţi dau cuvântul meu, Lee.

Un moment, Lee fu cât pe ce să cedeze, căci promisiunea lui îi redeştepta sentimentul dulce din momentul când îi spusese prima oară că avea s-o apere de bârfe. Dar, desigur, se pricepea la aşa ceva. Oare şi Lisbet, vătămată emoţional de căsnicia anterioară ratată, se simţea apărată când Adam o cuprindea cu braţul şi o săruta?

— Sunt sigură că ar trebui să fiu măgulită, replică ea cu o voce îngheţată. Însă nici chiar tu nu le poţi avea pe toate. Pe lângă bârfe, mai pot apărea şi alte probleme.

De exemplu, ce-ar fi fost dacă se sătura de ea până la urmă – dacă relaţia lor progresa cât de cât, ar fi fost pare capabilă să lucreze în continuare cu el?

— Sunt dispus să-mi asum riscul, spuse el încet, părând să-i ghicească gândurile.

— Eu nu, se încăpăţână Lee. Nu vreau să-mi periclitez slujba.

Auzind-o, Adam se încruntă.

— Vrei să spui că mă crezi atât de meschin încât să-ţi ameninţ slujba, dacă…

— Dacă ai înceta să mă *„doreşti”?* Nu ştiu. Însă situaţia ar putea să devină dificilă, nu-i aşa?

Când îi văzu ochii şi gura înăsprindu-se, Lee simţi că i se frângea inima.

— Ţi-a trecut prin minte, continuă el cu glas mătăsos, că ţi-aş putea crea dificultăţi *acum*, ca să obţin ceea ce doresc?

— Nu cred, răspunse ea, ridicând puţin capul, că ai fi… satisfăcut de o femeie pe care-a trebuit s-o constrângi.

— Ar trebui să te constrâng, Lee? întrebă încet Adam, apucând-o de braţe şi trăgând-o uşor spre el.

Lee încercă să se împotrivească, încordându-şi pumnii pe pieptul lui, dar mâinile lui Adam se strânseră şi mai tare. Ca să evite o zbatere penibilă, îl privi sfidător în ochi, sperând ca într-ai ei să nu se citească decât dispreţ.

— Închide ochii, murmură el.

Strângând ferm buzele, Lee clătină din cap cu îndărătnicie. Adam râse uşor, iar mâna lui i se strecură la

ceafă, ţinând-o strâns, în timp ce-şi apropia gura de pleoapele ei, silind-o să le închidă, pentru ca apoi să coboare la nivelul buzelor, neaşteptat de blând, abia atingând-o. Cu un suprem efort de voinţă, Lee reuşi să nu cedeze, rămânând ţeapănă în îmbrăţişarea lui.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, iar Lee se smulse din braţele lui în panică – inutil, căci Adam auzise şi el şi slăbise deja strânsoarea. Astfel, când Helen intră în încăpere, aducând un plic cu fotografii, îi găsi la câţiva paşi distanţă.

— O, iertaţi-mă! exclamă ea. Nu ştiam că sunteţi aici, domnule Broome.

— E-n regulă, Helen, răspunse Lee. Îţi mulţumesc că mi-ai adus fotografiile.

După plecarea lui Helen, câteva momente domni o tăcere încordată. Adam nu se mişcare, iar Lee privea în gol spre birou, întrebându-se dacă nu cumva se dăduse de gol, înainte de intervenţia secretarei.

— Cred că asta dovedeşte ce am spus, nu? întrebă ea rece. Pur şi simplu sunt prea multe complicaţii. Iar eu nu te doresc pe *tine* atât de mult încât să merite efortul.

Știu imediat că n-ar fi trebuit să spună asta. N-avea niciun rost şi era aproape o insultă. Reacţia, însă, fu rapidă şi brutală.

— Poate că ai dreptate, spuse scurt Adam. Pisicuţele cu inima rece au uneori mare succes în afaceri – dacă ar trebui să aleg, cred că aş prefera să te am mai degrabă în firmă decât în pat. Aici, cel puţin, eşti competentă.

O lăsă cu gura căscată, pradă unei furii şi umilinţe inexprimabile. Dacă Lee fusese cât pe ce să-şi regrete cuvintele, ale lui o făcuseră să se răzgândească imediat. Avea arme incomparabil mai periculoase şi mai dureroase decât ale ei. Lee nu se ambiţiona să fie „bună la pat” şi în niciun caz nu avusese intenţia să-l încerce pe al lui, dar spunându-i că se îndoia de aptitudinile ei în acea privinţă – şi pe un ton atât de sardonic – îi lovise dureros, în mod ilogic poate, respectul de sine. În restul dimineţii, pe când o parte din creierul ei planifica numărul următor al revistei, restul minţii lui Lee colcăi de proiecte furioase de răzbunare la adresa lui Adam.

* * *

Dacă se gândise serios că Adam şi-ar fi putut folosi autoritatea împtoriva ei, Lee se linişti curând, în săptămâna următoare. O trata cu o politeţe normală şi o felicita când considera că lucrase deosebit de bine, la fel ca întotdeauna. Nu se vedeau aproape deloc singuri, iar Lee se îndoia că-şi mai dădea cineva seama că, de fiecare dată când erau în aceeaşi cameră, se producea un curent de tensiune şi ostilitate. Ori de câte ori Adam ieşea, Lee simţe cum se relaxa treptat, în timp ce tensiunea i se risipea. *Trebuia* să treacă peste asta, îşi spunea. Nu avea nevoie decât de timp.

Într-o seară, în disperare de cauză, se întâlni din nou cu Brian Small, dansând la un Nightclub nou care tocmai se deschisse. Îl lăsă s-o strângă la piept în timp ce dansau pe ringul slab luminat, impunându-şi să se simtă bine. La despărţire îl sărută şi nu se opuse când Brian prelungi sărutul, mai senzual. Dar, deşi încercă să-i răspundă, constată că devenea tot mai puţin dornică, pe măsură ce respiraţia lui se accelera şi mâinile i se mişcau mai insistent.

După plecarea lui Brian, făcu un duş şi se culcă. Era clar că nu putea găsi în braţele altui bărbat ceea ce trupul ei

dorea numai de la Adam, oricât de mult l-ar fi plăcut pe Brian ca persoană. Nu reuşise decât să se simtă ieftină şi necinstită şi, probabil, distrusese şi o prietenie strânsă.

— Lua-te-ar dracu', Adam Broome! mormăi ea în întruneric, lovind cu pumnii în pernă, pradă unei furii frustrate. *Trebuia* să scape de obsesia aia, şi cât mai curând!

Capitolul 5

Începeau înscrierile la Universitate, iar Lee îl aduse pe Michael cu ea când la întoarcere în oraş, după vizita acasă în weekend. Luni dimineaţa, îl duse cu maşina la universitate. Nu găsi niciun loc de parcare şi-l lăsă la uşa din faţă, după care porni în căutarea unui spaţiu unde să-şi parcheze maşina. Lui Michael îi era dificil să urce scara şi, cu toate că detesta să fie ajutat, Lee ştia că ar fi preferat să-l ajute ea, decât să apeleze la un străin.

Când în sfârşit ajunseră la intrare, unde Michael o asigură nervos că de-acum încolo avea să se descurce singur, era deja foarte târziu. N-o bucură nici amenda pentru parcare în loc nepermis pe care o găsi pe parbrizul maşinii. O lăsase într-adevăr într-un loc marcat cu linie galbenă, dar

altă soluţie nu avusese.

Trecu în fugă pe lângă Helen şi intră în cabinet, simţindu-se înfierbântată şi vinovată, pentru a-l găsi pe Adam Broome rezemat de birou, citind un text bătut la maşină. Părea să aştepte acolo de-o veşnicie.

— A… mă aşteptai? întrebă ea cam nedumerită. Îmi pare rău că am întârziat. Azi-dimineţă a trebuit să duc pe cineva cu maşina până într-un loc, şi toate spaţiile de parcare…

— Nu te mai scuza, Lee, o întrerupse scurt Adam. Nu eşti o dactilografă începătoare şi ştiu foarte bine că-ţi petreci jumătate din timpul pauzelor de masă lucrând. Ai tot dreptul să întârzii câteva minute, din când în când. Cine-a scris asta?

Lee închise uşa dulapului în care-şi introdusese poşeta şi-şi netezi părul, după care traversă încăperea să vadă foile din mâna lui.

Când văzu ce era, îi smulse instinctiv colile din mână exclamând:

— E ceva personal! De unde-o ai?

— Era la tine pe birou. Am crezut că-i un text pe care

vrei să-l publicăm în „*Lively Lady*”.

— Nu e, răspunse ea scurt, introducând manuscrisul într-un sertar. Ieri crezusem că l-am pus bine.

— Era pe birou, repetă Adam. Mă acuzi că-ţi umblu prin sertare?

— Nu, în niciun caz!

Totuşi, se comportase într-adevăr într-o manieră ostilă şi încercă să şi-o tempereze.

— Ce voiai?

— Mai târziu, răspunse el cam nervos. Acum vreau să ştiu cine-a scris textul ăsta despre femei şi conducere, şi de ce nu-l publici.

— Pe cititoarele noastre nu le interesează chestii de-astea.

— Prostii! Parcă ne înţeleseserăm să fim pregătiţi pentru ceva nou. E un material bine scris, incitant şi plin de viaţă, exact ceea ce mi-ar plăcea să te văd încercând în „*Lively Lady*”.

Făcu o scurtă pauză.

— *Tu* l-ai scris, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Lee. Dar nu pentru „*Lively Lady*”.

— Lucrezi şi pentru altă revistă?

— În niciun caz. Totuşi, scriu câte puţin şi ca liber-profesionistă.

— Și-atunci, ce voiai să faci cu el?

— Să văd dacă reuşesc să-l vând.

— Altei publicaţii?

— Da!

— Te-aş putea acuza de neloialitate.

Lee îl privi lung.

— Dar noi n-am folosit niciodată aşa ceva. Și nu semnez cu numele meu, adăugă ea.

— Câte ai mai publicat? întrebă curios Adam.

Ridică din umeri.

— Destul de multe.

— Aş dori să văd şi eu câteva. Și vraeu să văd mai multe „chestii de-astea" în „*Lively Lady*". Știu că ai început să introduci treptat noi subiecte şi puncte de vedere, dar deocmdată vânzările continuă să bată pasul pe loc.

— Am avut doar câteva săptămâni… începu ea să protesteze.

— Suficient pentru a începe să se manifeste o

tendinţă. Nu cred că schimbarea ta treptată va de rezitate. În legătură cu asta te-am căutat. Azi mă întâlnesc cu un expert în consultanţă şi vreau să vii şi tu.

— Când?

— După-amiază. La ora două, în biroul meu.

— Voi veni, îi promise Lee, simţindu-se inexplicabil de lezată că programase acea întâlnire fără s-o consulte şi pe ea.

— Neapărat.

Adam porni spre uşă şi, după ce aceasta se închise, Lee făcu o strâmbătură copilăroasă în urma lui.

* * *

Discuţia fu epuizantă intelectual pentru Lee. Deloc sigură dacă-i plăcea ideea – contravenea direct părerii pe care şi-o exprimase faţă de Adam – Lee încerca să-şi învingă prejudecăţile şi să aibă o atitudine constructivă. Cei doi bărbaţi păreau să joace o partidă aprinsă de tenis cu ideile, iar rolul ei consta mai mult în a le furniza informaţii.

După ce vizitatorul plecă, Lee rămase în cabinetul lui

Adam, frântă de oboseală, cu capul vâjâindu-i de formaturi-ziar pe două pagini, spoturi de televiziune, trucuri competitive şi tot arsenalul unei campanii publicitare intensive. De asemenea, era cam nervoasă fiindcă se sugerase că, în calitate de nouă redactoare şefă, ar fi putut să fie „prezentată ca o personalitate”, ce-o mai fi însemnând şi asta, şi deşi respinsese ideea, iar conversaţia trecuse la alt subiect, avea sentimentul ciudat că protestele ei nu fuseseră luate în serios.

Când Adam reveni la birou, arătând însufleţit şi stimulat, îl întrebă cu voce acră:

— Vom schimba denumirea revistei în „*New Lady*”?

Adam o privi tăios, simţindu-i ironia din ton. Totuşi, răspunse încet:

— De fapt, ar fi o idee. Să ştii că-mi place.

— Pentru puţin, replică sarcastic Lee.

Ochii lui Adam se îngustară uşor.

— Ştiu că nu-ţi place ideea unei reviste în stil nou, lansată cu fanfară, spuse el. Dar, în caz că n-ai observat, obiecţiile tale au fost respinse. Aşa că aştept deplina ta cooperare.

— O vei avea, îl asigură rece Lee. Mi-ai spus odată că măcar îmi cunosc meseria.

O clipă, pe buzele lui apăru un zâmbet cam crud.

— Din câte-mi amintesc, şi tu erai destul de generoasă cu… complimentele.

A, dacă-ţi închipui că-s a cincea roată la căruţă aici... ripostă Lee în sinea ei, privindu-i ochii albaştri şi reci. Singurul mod de a-l învinge era să-l convingă că o considera complet indiferentă în privinţa lui.

— Un moment doar, o opri el, scoţând din sertar un cec pe care începu să-l completeze în grabă. Vreau să alegi un cadou pentru Patricia Blyth. Probabil o cunoşti mai bine decât oricine altcineva dintre angajaţi.

Rupse cecul şi i-l întinse, adăugând:

— Cu suma asta, cred că vei putea să-i cumperi ceva corespunzător.

Privind cecul, Lee fu şi ea de aceeaşi părere. Răspunse:

— O strângere de mână aurită, cum se spune. Să-i cumpăr un ceas? La banii ăştia, se poate lua unul foarte frumos.

— Dacă i-ar plăcea un ceas de mână, ia-i unul, sigur că da.

— Cred că mai mare nevoie ar avea de-o slujbă, replică Lee.

Adam expiră şuierător, printre dinţi.

— N-am să iau de la început discuţia asta, Lee. *Am închis subiectul*.

— Cu ăsta? întrebă ea ironic, arătându-i cecul. Crezi că banii le rezolvă pe toate, nu? Cadoul ăsta n-o să-i aducă lui Pat o slujbă nouă – ai idee cât de greu îi va fi, la vârsta ei? Slujba asta a fost toată viaţa ei, să ştii – nici măcar nu s-a măritat vreodată.

— Hai, scuteşte-mă! exclamă el iritat. Îndrăznesc să presupun că mai are de întreţinut şi o mamă văduvă şi-un frate olog, şi le iau pâinea de la gură!

Aceste cuvinte o uluiră un moment pe Lee. Îi veni să răspundă: „Nu, dar eu am”, însă era atât de şocată încât replica nici nu-i trecu prin minte. Bănuia că Adam o provoca intenţionat. Imediat, însă, îşi dădu seama că nu putea fi aşa. Nu ştia nimic despre familia ei, iar dacă ar fi ştiut, niciodată n-ar fi făcut o asemenea remarcă

nesimţitoare.

Văzând cum îl privea tăcută, Adam continuă, aproape exasperat:

— Ascultă, nu fac cu *plăcere* lucrurile astea. I-am acordat toate şansele posibile. Am aici o firmă de afaceri, adăugă el pe un ton mai aspru, nu o fundaţie filantropică.

— A, atâta lucru e clar! încuviinţă Lee, revenindu-şi, cu un zâmbet caustic.

Scoţând o exclamaţie înfundată, Adam ieşi de după birou. Instinctul o îndemnă pe Lee să fugă, dar în schimb ridică uşor capul, privindu-l în ochi, când se opri în faţa ei. Ceea ce văzu în ochii lui era o furie îngheţată, dar pe ea n-o atingea.

— Într-o zi… murmură el, apoi se întrerupse, cu dinţii încleştaţi.

După care, întinse braţul şi-i deschise uşa, aproape ca şi cum n-ar fi avut încredere în sine însuşi ca s-o atingă.

Când trecu pe lângă el, cu privirea drept înainte, Lee se întrebă dacă nu cumva Adam simţise impulsul de a o săruta. Oricum, era sigură că ar fi fost o întâlnire destul de violentă.

La acest gând, nu-şi putu reprima un mic fior de emoţie.

* * *

La întoarcerea acasă, Lee constată uşurată că Michael reuşise să ajungă acolo cu bine. Nu suporta să fie cocoloşit, iar Lee ştia din experienţă că putea să se descurce în majoritatea situaţiilor, dar toată ziua o frământase o îngrijorare vagă. Fu mulţumită să vadă că arăta fericit şi destul de mândru de sine. Michael o urmă în mica bucătărie, unde se prefăcu a o ajuta în timp ce-i povestea cum fusese la universitate.

— Îl mai ţii minte pe Mark Gould? întrebă el, în timp ce Lee îl împingea uşurel de lângă frigider, ca să scoată nişte ouă şi şuncă tăiată felii şi să facă o omletă.

— Din Titini? Am fost colegi de şcoală. Sigur că-l ţin minte. Cândva, am făcut o pasiune pentru el. După ce a terminat şcoala, s-a mutat.

— Exact. Un timp, a fost şofer de camion. A venit la Auckland ca să lucreze, dar acum s-a lăsat de meserie şi

vrea să obţină o diplomă – urmează aceleaşi cursuri cu mine, de fapt.

— Înţeleg că l-ai întâlnit azi?

— Da şi a părut foarte mulţumit să mă vadă. Totuşi, cred că mai avea şi alte motive.

Când Lee îi aruncă o privire întrebătore, Michael zâmbi strâmb, cu o expresie care pe Lee o fermecase întotdeauna, deşi nu i-o spusese niciodată, desigur.

— A spus că-şi aminteşte de tine, adăugă el. Și că erai una dintre cele mai drăguţe fete din clasă.

Lee scoase un mic sunet neîncrezător.

— Din câte-mi amintesc, singura fată pentru care avea ochi atunci era Sheila Prince – avea un păr lung şi negru şi o piele fantastică, pe când noi, celelalte, eram pline de pistrui şi coşuri.

— Ei, pistrui, ne-pistrui, vrea să te revdă. Vine mâine să mă ia – amândoi avem de cumpărat nişte cărţi.

— Mark are maşină?

— Te cred! Un Mercedes fabulos. M-a adus cu el acasă. Și să ştii că nu-i un student ca oricare altul. Meseria de camionagiu e bănoasă.

— Și totuşi a renunţat la ea şi vrea să-şi ia o diplomă?

— Exact. Dacă mă-ntrebi, e un tip extraordinar.

Aşa părea, într-adevăr. Amintindu-şi-l – înalt, brunet, arătos – Lee era curioasă să vadă cum mai arăta la faţă.

* * *

În privinţa arătatului la faţă, a aflat a doua zi dimineaţă, căci Mark a venit devreme, spunând că mai târziu librăria universităţii avea să fie plină de cumpărători.

Lee îi deschise uşa şi, câteva momente, se priviră cu curiozitate reciprocă. Desigur, Mark se mai împlinise, avea umerii mai laţi, chipul mai matur. Nu-i ţinuse minte ochii, dar acum văzu că erau căprui şi, pe moment, plini de căldură şi admiraţie.

— Arăţi grozav, o complimentă el. Mai drăguţă ca oricând.

— Intră, Mark, răspunse Lee, deschizând mai larg uşa. Michael e în baie. N-o să întârzie mult.

Mark se aşeză pe canapeaua care noaptea se desfăcea în formă de pat, pentru Michael, şi-i zâmbi. Lee se pomeni

comparându-i zâmbetul cu al lui Adam Broome şi imediat şi-o reproşă. Îi adresă şi ea lui Mark un zâmbet cald, spunând:

— E foarte amabil din partea ta că-l iei pe Michael cu maşina. Sperăm că-i cumpărăm o maşină specială în curând, dar între timp trebuie să folosească mijloacele de transport ale altora. Autobuzele sunt prea incomode.

— Mi-a spus că va locui cu tine un timp. Și eu stau în apropiere. Pot să-l iau în fiecare zi, când va începe semestrul.

— N-am vrut să fac nicio aluzie, se grăbi Lee să-l asigure. Am maşină şi am aranjat să-l duc în fiecare zi, în drum spre serviciu.

— Nici n-am crezut că făceai vreo aluzie. Dar pentru mine nu e niciun deranj. Oricum trec pe-aici, şi te scutesc de-un ocol. Desemenea întrucât urmăm acelaşi cursuri, nu mă deranjeză să-l ajut pe Mike din când în când la urcatul şi coborâtul scărilor. Nu-i e prea uşor, nu-i şa?

— Eşti foarte bun…

— Lasă prostiile. Întotdeauna am admirat curajul, iar tânărul nostru Mike are cu prisosinţă, nu-i aşa? Îmi

amintesc că l-am văzut acasă, la Titini, când era mic, cum se chinuia să ţină pasul cu ceilalţi băieţi, la diverse jocuri.

— Da, era tipic pentru el. Și acum va avea de luptat. Nu intelectual, e deştept. Dar pe plan fizic, va fi greu pentru el. Va avea nevoie de prieteni.

— Are unul.

Lee se bucura să audă, şi i-ar fi spus-o, dacă în acel moment n-ar fi intrat în cameră Mark, şchiopătând şi prezentându-i lui Mark scuze pentru că-l lăsase să aştepte.

— Nicio grijă, răspunse acesta ridicându-se. Ne-am amintit de vechile vremuri, eu şi sora ta. Numai că n-am avut timp destul. Trebuie neapărat să ne întâlnim odată, Lee. Ce zici?

— De ce nu diseară? propuse ea. Vino şi la masa cu noi. Fac un şniţel vienez delicios.

— Mulţumesc! exclamă încântat Mark. Primesc cu plăcere.

— Atunci, la şase jumate?

— Perfect. Înţeleg că mergi singură cu maşina la serviciu?

— De obicei, iau autobuzul. Scap de enervarea

traficului, şi mai fac şi economie de benzină.

— Atunci, te duc eu.

În pofida protestelor ei moderate, Mark o convinse să accepte.

O lăsă în faţa redacţiei, după care Lee îi făcu veselă cu mâna şi alergă spre lift, unde Helen o aştepta cu uşa deschisă.

— Mulţumesc, îi spuse ea, în timp ce cabina începea să urce. N-aş vrea să fiu nepunctuală, după întârzierea de ieri.

Helen zâmbi înţelegător.

— Ţi-a făcut observaţie domnul Broome? A fost un ghinion, că a trebuit să te aştepte, cu atât mai mult cu cât tu nu întârzii aproape niciodată.

— Nu, răspunse grăbită Lee, a fost foarte înţelegător.

— Nu-i un şef chiar atât de rău, aşa-i? întrebă meditativ Helen, în timp ce liftul se oprea şi ieşeau din cabină. Îţi mai aminteşti cât de speriaţi eram cu toţii de venire lui?

— Îmi amintesc cât de speriată erai *tu*, replică Lee, gândindu-se că şi ea s-ar fi îngrozit, dacă ar fi ştiut ce efect

urma să aibă Adam Broome asupra ei. Aş vrea ca după program să plec imediat, adăugă ea, oprindu-se la biroul lui Helen. Există vreun riscă să avem zi probleme complicate?

— N-aş crede, o linişti Helen.

Apoi, cu un zâmbet, o întrebă:

— Ceva în legătură cu tipul cu Mercedes care te-a adus la serviciu?

— „Ceva”… recunoscu amuzată Lee. Vine diseară la cină, şi va trebui să cumpăr nişte carne de viţel în drum spre casă, pentru şniţel. I-am promis o demonstraţie a talentelor mele culinare.

— E un tip special?

Lee râse. Interesul celeilalte fete era mai mult prietenos decât indiscret, şi n-o deranja.

— E un vechi prieten din oraşul meu natal, spuse ea. Nu l-am mai văzut de ani de zile, până-n dimineaţa asta. Dar e drăguţ, adăugă ea, amintindu-şi cum avusese Mark grijă de fratele ei. Întotdeauna l-am considerat aşa, şi nu s-a schimbat.

— Și arată bine, comentă Helen. L-am zărit când ţi-a deschis portiera. Cine era…

Lee presupuse că voia s-o întrebe cine era celălalt pasager din maşină, dar le întrerupse un glas bărbătesc sarcastic, dinspre uşa biroului lui Lee:

— Regret că vă întrerup confidenţele între fete, dar aş dori să stăm puţin de vorbă, Lee, dacă nu tesuperi.

Helen scoase o uşoară exclamţie, murmurând apoi ceva cam incoerent, iar Lee intră în birou fără o vorbă, simţind că-i ardeau obrajii.

Îşi puse poşeta pe birou şi se întoarse spre Adam, care tocmai închidea uşa.

— E abia nouă fără cinci, spuse ea.

— Atunci, dacă insişti, voi aştepta până la nouă înainte de a începe discuţiile de serviciu, replică el cu un licăr primejdios în privire. Cum propui să ne petrecem timpul până atunci?

— Nu asta am vrut să spun. Am subliniat doar că nu era nevoie să insinuezi că Helen şi cu mine am toca banii firmei, făcând conversaţie în timpul programului.

— Nu ştiam că am insinuat aşa ceva.

— Ei bine, altfel nu ştiu cum să-i spun, ripostă ea. Dai buzna afară din biroul meu, cu comentarii aluzive despre

„confidenţe între fete”. Veniseşi să verifici dacă n-am întârziat şi azi?

— Termină cu prostiile! Cred că ţi-e prea greu să accepţi că am „dat buzna” vorba ta, fiindcă trăgeam cu ureche, fără să vreau, la o converstie care era clar că trebuia să rămână confidenţială. M-am gândit că era mai bine să te anunţ că eram acolo, până nu treceai la mărturisiri prea detaliate.

Adam arăta destul de nervos, iar Lee, dându-şi seama că era posibil să aibă dreptate, spuse:

— Te rog să mă scuzi.

Apoi adăugă:

— Și n-am crezut niciodată că ai fi necinstit.

Gura lui Adam se răsfrânse sardonic.

— Doar cam escroc, nu?

— Niciodată n-am sugerat aşa ceva! se răsti Lee.

— Nu, ai gândit-o numai.

— Treaba mea ce gândesc! Și-n fond, de unde ştii?

— Draga mea fată, ţi-am spus încă de prima oară când te-am cunoscut. Ai o faţă remarcabil de expresivă, când uiţi să te controlezi.

— *Nu-mi spune aşa!*

Vehemenţa ei îl surprinse pe Adam. Imediat, însă, râse încet.

— De ce? Fiindcă nu eşti? Dar credeam că ţi-am spus foarte clar.

— Și *eu* credeam c-am spus foarte clar că nu vreau să fiu, replică ea.

— Rămân cu speranţa c-am să te pot face să te răzgândeşti, continuă el ironic.

— Înseamnă că tu te-ai răzgândit, i-o întoarse scurt Lee. Parcă preferai să mă ocup strict de problemele profesionale.

— Nu ştii să observi ceea ce se vede cu ochiul liber? Nici unui bărbat nu-i place să i se spună că femeia dorită de el nu-l doreşte. Chiar dacă ştie că nu-i adevărat.

Lee nu fusese pregătită pentru această provocare, dar o înfruntă cu curaj.

— S-ar putea să mă fi simţit atrasă de tine, câtva timp, răspunse ea rece. Dar n-a durat.

Ridicând uşor din umeri, mai spuse:

— Îmi pare rău.

Și dădu să se întoarcă spre birou.

Mâna lui Adam o apucă strâns de braţ, întorcând-o cu forţa înapoi spre el.

— *Atrasă?* repetă, sarcastic. Mă *doreai*, Lee – ai recunoscut-o naibii!

Când Lee încercă să se smulgă din strânsoare, o prinse şi cu cealaltă mână, dureros de puternic. Încet, seducător, continuă:

— Îmi amintesc cum ai reacţionat, Lee – senzaţia gurii tale, moliciunea ei, felul cum ţi s-au despărţit buzele pentru mine. Îmi amintesc cum îţi bătea inima sub mâna mea, cum mă atingeai…

Îşi amintea şi ea şi, amintindu-şi, trupul ei jinduia să repete experienţa, dar îşi mai aminte şi cum îi spusese Adam: *Iubito, îmi pare îngrozitor de rău. A intervenit ceva*... şi cum râsese Lisbet Carson în braţele lui.

— Băusem mult vin în seara aia, spuse ea.

Strânsoarea mâinilor lui se întări dintr-odată insuportabil, când Adam o smuci spre el, făcând-o să scoată un uşor icnet de durere.

Îi dădu drumul imediat, iar Lee, urmărindu-i în jos

privirea, îşi văzu pe piele bronzată urmele albe ale degetelor lui, care se înroşeau.

— N-am vrut să te lovesc spuse el. Eşti singura femeie care m-a putut provoca vreodată să fiu violent.

— Nu intenţionat, răspunse Lee. Realmente, prefer să nu mai am nimic de-a face cu tine.

— Din păcate, replică tărăgănat Adam, dacă nu plănuieşti să demisionezi, va trebui să mă suporţi.

— Din păcate, îl îngână ea sarcastic, am nevoie de bani. Dar nu cred că în atribuţiile mele profesionale intră şi aceea de a fi molestată de tine.

În mod surprinzător, obrajii lui Adam se înroşiră vag.

— Într-adevăr. Dar cred că m-aş putea justifica prin faptul că am fost provocat. Promit să-mi stăpânesc temperamentul, dacă şi tu îţi ţii limba în frâu.

Lee tăcu, ştiind că în faţa lui Adam ar fi vorbit lucruri pe care în mod normal nu i le-ar fi spus nici unui patron. Uneori, îi era extrem de dificil să-şi amintească de poziţiile lor ierarhice.

Părând să-i ia tăcerea drept consimţământ, Adam porni spre uşă.

— Apropo, spuse el, oprindu-se cu degetele pe clanţă. De fapt, am venit să-ţi spun ca în după-amiaza asta să cumperi cadoul pentru Pat Blyth. Vei avea timp să-ţi faci şi cumpărăturile. Sper ca… prietenul tău să aibă parte de o cină plăcută.

Lee nu-i răspunse. Aşezându-se, începu să-şi facă energic ordine pe birou. Avea nevoie de o ocupaţie, pentru a nu-i mai rămâne timp ca să se întrebe de ce se ostenise Adam să aştepte spre a-i comunica personal acel mic mesaj neînsemnat pe care i l-ar fi putut transmite mult mai uşor prin interfon sau chiar cu ajutorul secretarei.

Capitolul 6

Lee nu-i cumpără lui Pat un ceas, ci un serviciu de argint pentru ceai, cu tvă. Apoi luă nişte carne de viţel şi zarzavaturi proaspete şi porni grăbită spre casă pentru a pregăti cina.

Mark sosi perfect punctual la ora şase şi jumătate şi, în timpul apetitivului, conversară toţi trei despre vechile vremuri, amintindu-şi diverse incidente şi persoane din copilărie. Mark recunoscu că nu mai fusese la Titini de ani

de zile şi se arătă curios să audă despre schimbările care se produseseră între timp.

Șniţelul ieşise perfect, iar Mark îl lăudă sincer.

— Nici eu nu gătesc prea rău, spuse el. Trăind singur, a trebuit să învăţ să supravieţuiesc – dar nu-s nici pe departe la nivelul tău, Lee.

Lee zâmbi în semn de mulţumire pentru compliment, în timp ce servea desertul de ananas cu frişcă, spre noile delicii ale celor doi tineri.

— Întotdeauna ai locuit singur? îl întrebă ea pe Mark.

— La început, am stat prin pensiuni. Pe urmă, am avut un coleg de apartament. Când s-a însurat, nu m-am deranjat să găsesc pe altcineva în locul lui. Locuitul de unul singur are anumite avantaje.

— Într-adevăr, îi dădu Lee dreptate şi, pentru ca Michael să nu creadă că prezenţa lui îl deranja, se grăbi să adauge: totuşi, te poţi simţi cam însingurat.

Cu un mic zâmbet amuzat, Mark răspunse:

— De obicei, îmi pot găsi companie când am nevoie.

În timp ce vorbea, o privea pe Lee drept în ochi, iar Michael se uită de la unul la altul cu sprâncenele înălţate.

— Atunci, nu-ţi lipseşte nimic, răspunse Lee cu fermitate. Norocul tău.

Apoi, schimbă rapid subiectul, trecând la titlurile de senzaţie din presa zilei. O măgulea faptul că trezise interesul lui Mark. Era un bărbat arătos şi părea să fie o companie plăcută, dar nu voia să se repeadă. Totuşi, îşi spunea că Mark ar fi putut să fie uşor un antidot faţă de efectul tulburător al lui Adam Broome asupra ei. Avea toate calităţile necesare, inclusiv o anume blândeţe care lui Adam părea să-i lipsească total.

* * *

Petrecerea de rămas-bun pentru Patricia Blyth atrase în clădire un număr de persoane din alte departamente, iar antereamera era plină când Adam Broome îi în mână serviciul de ceai, ţinând o cuvântare scurtă dar elegantă în semn de mulţumire pentru anii ei de muncă la „*Lively Lady*”.

Participanţii îşi lăsară jos paharele de şampanie şi aplaudară cu entuziasm, în timp ce Patricia răspundea cu un

scurt discurs aproape înecat de lacrimi. Lee care stătea lângă Brian Small, simţi că şi pe ea o usturau ochii.

— Face pe viteaza, va să zică? îi şopti Brian la ureche. Totuşi, şeful pare foarte mulţumit de sine.

Lee privi micul grup de directori din spatele Patriciei, unde-l văzu pe Adam zâmbind ca răspuns la ceva ce-i spusese unul dintre ceilalţi. O clipă, ca şi cum ar fi ghicit că-l privea, Adam se uită spre ea, apoi făcu un pas înainte, o luă pe Patricia de braţ şi o conduse spre un scaun, în timp ce aplauzele se stingeau şi cineva dădea tonul corului „*For she s-a jolly good fellow*".

Mai târziu, în birou, Lee îşi luă rămas-bun personal de la Patricia.

— Acum totul îţi aparţine ţie, Lee, spuse Pat, îndesându-şi ultimele câteva obiecte personale într-o geantă încăpătoare.

— O să-mi lipseşti, oftă Lee.

— Lasă prostiile, răspunse scurt Pat. De săptămâni de zile faci aproape numai tu totul. Te vei descurca de minune.

Zâmbind vag la adresa îngrijorării lui Pat, Lee spuse cu blândeţe:

— Personal, am vrut să spun.

— A…

Femeia mai vârstnică o privi cu plăcută surprindere.

— Drăguţ din partea ta, Lee. Aş vrea să… ţinem legătura.

— Și eu. Eşti sigură c-ai să pleci în croaziera aia despre care vorbeai?

— Categoric. Am locul rezervat pentru săptămâna viitoare.

— Atunci, caută-mă când te-ntorci, bine? Vom lua masa împreună.

— Îţi mulţumesc. Ei, şi-acum…

Pat privi prin încăpere.

— Asta e.

Se apecă să ridice cutia mare de carton cu serviciul de ceai.

— Trebuie să vii cu mine la un cei, zâmbi ea. Ne vom juca de-a doamnele, inaugurând minuntaul meu cadou de rămas-bun. Adam mi-a spus că tu l-ai ales.

Ridică stângace cutia, având mâinile ocupate cu geanta, un dosar şi o jachetă.

Când se ridică, Lee îi luă cutia din mână.

— Cu mare plăcere. Îţi duc eu asta până la maşină.

După ce puse cu grijă cutia pe bancheta din spate a Mini-ului lui Pat, Lee se retrase cu un pas şi-i făcu cu mâna până când ieşi din parcare. Apoi reveni încet în redacţie şi se opri în uşa biroului, contemplând atmosfera dezolantă din încăperea rămasă pustie, cu un sertar gol, deschis pe jumătate, arătând nespus de trist.

Toţi ceilalţi plecaseră acasă, iar antecamera era şi ea goală, dar ici şi colo mai zăceau hârtii împrăştiate, pixuri şi alte obiecte care arătau că a doua zi dimineaţa ocupanţii urmau să revină la lucru.

Lee intră în biroul ei, simţindu-se ciudat de deprimată. Îşi luă poşeta şi se pieptănă, apoi porni cu pas vioi spre uşă.

În drum, se opri şi, ducându-se la telefonul de pe birou, formă numărul de-acasă. Îi răspunse Michael, iar Lee îl anunţă că avea să întârzie. Michael replică vesel că putea să-şi deschidă o cutie de fasole, mâncând-o cu pâine prăjită.

— Să-mi păstrezi şi mie, mai spuse ea înainte de a închide.

Peste o oră şi jumătate, mutase totul din fostul ei birou în cel al redactorului şef, adunând totodată şi o pungă mare de gunoi. Deprimarea i se risipise, iar noul birou arăta gata să intre în activitate.

Îşi contempla planta kumara şi se întreba cum să-i desprindă de perete intacţi cârceii agăţători, când din uşă se auzi glasul lui Adam:

— Ai nevoie de ajutor?

— *Ah!* exclamă Lee, răsucindu-se în loc. M-ai speriat!

— Scuză-mă. Adevărul e că m-ai surprins. Când am văzut lumina aprinsă, m-am aşteptat s-o văd aici pe Pat.

— A plecat de câteva ore.

— Bun. Mă temeam să n-o găsesc plângând în vreun pahar de şampanie rămas.

— Probabil o face acasă.

— Poate.

Adam părea absolut indiferent.

— Nu-ţi pasă chiar deloc?

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că da?

Privindu-i expresia ironică, Lee răspunse:

— Nu.

Adam ridică din umeri, privind în jur.

— Oricum, văd că nu-ţi pierzi vremea, comentă el destul de răutăcios. Înţeleg că ţi-ai adus toate lucrurile în biroul lui Pat… al redactorului şef.

— Exact, spuse ea cu buzele strânse. Nu vreau să-mi pierd vremea mâine dimineaţă.

— Desigur.

Glasul lui Adam era blând, dar Lee depista în continuare unda de ironie.

Începu să desprindă cu grijă cârceii de perete. Câteva momente, o privi în tăcere, iar când Lee dădu să ia ghiveciul din suport, îi spuse:

— Lasă-mă pe mine.

Și, cu ghiveciul în mâini, în timp ce Lee aduna tulpinile verzi lungi, adăugă:

— Presupun că şi ăsta trece alături, nu?

— Te rog.

Lee porni pe lângă el, cu tulpinile în mâini, iar Adam puse ghiveciul pe masa din camera alăturată.

— Și acum? întrebă el. Ai o şurubelniţă, ca să

scoatem din perete şi suportul şi să-l aducem aici?

Lee deschise un sertar şi scoase o mică trusă de plastic, din care luă o şurubelniţă. Apoi răsuci cu îndemânare şurubul, desprinse suportul de perete, şi când se întoarse cu el îl găsi pe Adam rezemat de birou, cu braţele încrucişate pe piept.

O privi cum poziţionă şurubul, apoi îşi scoase un pantof şi bătu de câteva ori cu tocul în floare şurubului, înainte de a-l răsuci în continuare cu şurubelniţa. Când se întoarse şi-şi puse pantoful din nou în picior, Adam râdea încet.

— Sfânta ingeniozitate feminină! comentă el, luând cu grijă ghiveciul şi ajutând-o să-l agaţe de suport. Foarte eficient, continuă, observând rezultatul cu un ochi critic.

După care, întorcându-se din nou spre ea, o întrebă:

— Cred că n-ai mâncat nu-i aşa?

Lee clătină din cap.

— Am să mănânc ceva acasă. Acum mă duc.

— De ce n-am merge undeva să mâncăm împreună? propuse el. Și eu sunt lihnit.

Lee ezită, iar Adam adăugă sec:

— Strict platonic, Lee. E doar o invitaţie prietenască, n-am chef să mănânc singur.

Deşi ştia că ar fi trebuit să refuze, Lee răspunse:

— În regulă, atunci. Îţi mulţumesc.

* * *

Restaurantul era mic şi intim, dar Adam părea hotărât să se ţină de cuvânt, conversând inocent şi amical, „strict platonic”, în timp ce mâncau.

Lee ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar de fapt era cam iritată. Un anumit instinct din sufletul ei reacţiona, fără să-şi dea seama. Zâmbetele îi deveneau tot mai provocatoare şi fiecare gest din ce în ce mai feminin.

Singurul efect perceptibil era acela că Adam devenea şi mai retras, poate chiar cam plictisit. N-ar fi trebuit să conteze, dar Lee se simţea lezată şi furioasă. Deveni tăcută, privind în ceaşca goală de cafea.

— Gata? întrebă el.

Ridicând ochii, Lee îl surprinse privind-o cu o expresie speculativă. Dădu din cap, iar Adam achită nota şi

se ridică în picioare.

— Te duc acasă, spuse el.

— Nu e nevoie… începu Lee, dar fu întreruptă cu un gest nervos:

— Să nu ne certăm, Lee. Am strica o seară plăcută.

O duse cu maşina acasă într-o tăcere aproape totală, oprind în faţa clădirii.

— Îţi mulţumesc pentru cină, spuse Lee. A fost delicioasă.

— Îţi mulţumesc pentru companie, replică el. A fost… delectabilă.

Ironia tonului său o făcu să întoarcă repede capul spre el. În lumina felinarului de pe stradă, îl văzu zâmbind cinic. Stânjenită, dădu să coboare, dibuind cu mâna după clanţa portierei.

Mâna lui Adam se repezi şi o prinse de încheietură, răsucind-o din nou cu faţa spre el, în lumina slabă.

— Flirtezi foarte frumos, Lee, spuse el încet.

Lee scutură din cap, negând cu înverşunare.

— N-am flirtat! Încercam doar să fiu o companie plăcută, să exprim o oarecre recunoştinţă prietenească…

— Atunci arată-mi puţină şi acum… murmură răguşit Adam, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri.

Gura i se lăsă peste a ei, apăsat, mai degrabă brutal decât pasional, cu o violenţă aproape dureroasă. Lee încercă să-l respingă, scoţând un mic sunet de protest din gât. Îi simţi gura părăsindu-i-o pe a ei, pentru a-i mângâia fierbinte gâtul cu buzele.

— *Nu!* scânci ea slab, chinuit.

Adam înălţă capul şi-i privi faţa, luminat din spate cu ochii ascunşi în umbră.

— Ai dorit-o, murmură el răguşit. Altfel, de ce-ai fi încercat să-mi captezi interesul o oră întreagă?

— N-am încercat! negă încordată Lee. Și *n-am* vrut asta. *Nu* te doresc, Adam, adăugă ea mai categoric.

— Atunci, de ce jocuri de ţii cu mine, Lee? Îţi place să duci omul de nas şi pe urmă să-l laşi cu ochii-n soare? Nu poţi nega că-n seara asta m-ai făcut să mă gândesc că te-ar fi bucurat sărutările mele.

— Nu-i adevărat! exclamă ea, incredibil de rănită de cuvintele lui. Spui asta numai fiindcă eşti furios.

— *Da*, sunt furios. Tu ai vrut ca relaţia noastră să

rămână rece ca gheaţa. Aşa am şi încercat să mă port, în seara ast, dar tu mă tot provocai ca o…

— *Nu!* Te rog, Adam, opreşte-te!

Reuşi să-şi elibereze o mână şi-l împinse cu putere în piept, luând distanţă, deşi încheietura îi era încă ţinută captivă în mâna lui implacabilă.

— Fir-ai a dracului, Lee, ăsta-i adevărul şi nu se poate să nu ştii!

Neputincioasă, Lee clătină din cap, ridicându-şi mâna liberă la ochi într-o încercare zdarnică de a se feri de dispreţul lui furios.

— *Nu* ştiu! insistă ea. Nu ştiu nimic…

Amintindu-şi că atitudinea lui rece o nemulţumise, se întrebă dacă nu cumva Adam avea dreptate; implicaţiile o făceau să roşească de ruşine.

— Poate că există un grăunte de adevăr, recunoscu ea, dar n-am vrut să iasă aşa. Îmi pare rău că ai… înţeles greşit.

Adam îi smuci mâna, spunând brutal:

— Uită-te la mine!

Încet, Lee ridică ochii spre ai lui, implorându-le muteşte s-o înţeleagă.

Bombănind printre dinţi, Adam îi dădu drumul şi-şi înfipse mâinile în părul ei, pentru a-i împinge capul pe spate ca s-o privească în faţă. Cu glas scăzut, spuse:

— Ar trebui să te sărut până-mi vei cerşi mila… Și pe urmă, să te tot sărut de să ţi se taie respiraţia… vrei să spui că nu ştiai ce făceai?

— Da, Adam, *te rog* – dă-mi drumul!

Mâinile i se mişcară din nou, cuprinzându-i faţa între ele, cu o blândeţe neaşteptată.

Lee închise ochii, întrebându-se cum ar fi suportat dacă o săruta din nou. Simţea că era gata să se topească sub mâinile lui Adam şi, dacă se purta blând cu ea, ar fi fost capabilă de orice năstruşnicie.

Apoi mâinile lui se retraseră, iar Lee simţi un curent de aer rece care o făcu să se înfioare, când Adam deschise portiera maşinii.

— Coboară, Lee.

Dintr-odată, glasul îi suna obosit.

— Cred că e imposibil să fim prieteni. Pe viitor, ar fi bine să ne rezumăm strict la relaţiile profesionale.

— Într-adevăr, confirmă ea, ieşind. Atunci, ne vedem

mâine dimineaţă.

Scoţând o exclamaţie de nervozitate, Adam trânti portiera şi demară.

* * *

A doua zi, Lee nu-l văzu pe Adam – şi nici în următoarele câteva zile. Ar fi trebuit să se bucure, dar se simţea ciudat de deprimată. Adam părea s-o evite intenţionat.

Având acum deplina responsabilitate a revistei, era foarte ocupată, iar ceilalţi membri ai personalului erau entuziasmaţi de schimbările pe care le aducea. Urmau să publice o ediţie specială, combinată cu o campanie publicitară pentru a lansa noul format al revistei „*Lively Lady*”, iar Lee şi noua ei asistentă căutau cele mai bune materiale pentru a asigura succesul acelei ediţii inaugurale.

— Ce părere ai despre asta, Lee? o întrebă Helen într-o dimineţă, predându-i un manuscris voluminos.

Lee privi titlul şi înălţă din sprâncene.

— Ce părere ai *tu?* întrebă la rândul ei.

— Păi, după cum vezi, e vorba de sexualitate, şi-i un text destul de franc. Are la bază cercetări seriose şi e bine scris.

Zâmbi, adăugând:

— Domnişoara Blyth nu l-ar fi acceptat niciodată dar, cu noua noastră imagine, m-am gândit că *tu* ai putea fi de acord cu el.

Lee zâmbi şi ea.

— Poate. Am să mă uit peste el mai târziu.

Telefonul de pe birou sună, iar Marion Myers, noua secretară îi spuse că o căuta Brian Small.

În timp ce Helen ieşea, Lee acceptă legătura cu Brian, deşi cam fără tragere de inimă.

— Bună, Lee, o salută el. Am două bilete gratis la „*American Follies*”, pentru vineri seara – unul dintre avantajele de a lucra pentru „*Travel News*”. Pot să trec să te iau, la şapte?

Când auzi că Lee ezita, o întrebă prudent:

— Eşti liberă, da? Biletele se găsesc foarte greu, e un spectacol extrem de popular.

Lee ştia acest lucru, iar nota de dezamăgire din glasul

lui Brian, la care se adăugau şi remuşcările ei pentru că refuzase să-l vadă în ultim vreme, o convinseră să accepte invitaţia, poate cu mai mult entuziasm decât intenţionase.

— Sigur că sunt liberă, Brian, spuse ea cu căldură. Și-ţi mulţumesc. Abia aştept.

— Excelent. Și eu.

În timp ce închidea telefonul, în uşă apăru Adam.

— Secretara ta pare să fi dispărut, spuse el. Am văzut uşa deschisă şi am presupus că eşti liberă.

— Sunt. Probabil că Marion face ceaiul. Vrei şi tu o ceaşcă?

— Nu, mulţumesc.

Părea cam nemulţumit, iar Lee se întrebă dacă ea era cauza. Am trecut doar ca să-ţi spun că voi lipsi câteva zile, pentru cazul că vrei să discutăm ceva înainte să plec.

— Îţi mulţumesc, răspunse Lee pe un ton formal. Dar nu-mi vine nimic în minte. Cred că mă descurc destul de bine şi singură, adăugă ea cu subînţeles.

— Credeam, spuse el deliberat, că poate preferi să-ţi intri în noile atribuţii fără ca şeful să-ţi sufle-n ceafă tot timpul. Am obiceiul să le dau redactorilor mei şefi un brânci

în direcţia potrivită, după care îi las să-şi găsească singuri drumul.

— Drumul *lor*, sau al tău?

— Să zicem *că eu* stabilesc direcţia, iar ei găsesc drumul.

Bine gândit, îşi spuse Lee – dar, în fond, nici n-avea de ce să fie surprinsă.

— De ce eşti supărat pe mine? îl întrebă, hotărându-se să atace frontal.

— Nu sunt supărat pe tine.

— Atunci, de unde… politeţea asta bestială?

Sprâncenele lui se înălţară uşor.

— Politeţea o recunosc. Nu mi-am dat seama că sunt bestial – decât în legitimă apărare.

— Ce mai mărturisire! Nici măcar nu ştiu ce înţelegi prin „legitimă apărare”.

— Nu? Aveam impresia că tu ai început. Eşti nemulţumită că am păstrat distanţa câteva zile?

Lee ridică din umeri.

— Nici n-am observat.

— Serios? Aş putea să jur că am detectat un aer de

iritare din clipa când am intrat aici. Credeam că te simţi neglijată.

— Ei bine, mai gândeşte-te, îi propuse ea, pe acelaşi ton ironic. Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să-mi fi plăcut libertatea din ultimele câteva zile şi să mă fi enervat când te-am văzut apărând aici în dimineaţa asta?

Adam dădu din cap, sardonic, dar se vedea clar că n-o credea.

— N-am observat să-ţi fi îngrădit libertatea, spuse el. Dar nu contează. Poţi avea toată libertatea pe care ţi-o doreşti, până săptămâna viitoare. Mă întorc abia luni.

Lee încercă să se prefacă mulţumită.

— Călătorie plăcută, îi ură ea şi, sperând ca Adam să priceapă aluzia şi să plece, luă cel mai apropiat dosar de pe birou şi îl deschise.

Adam nu plecă. În schimb, ocoli biroul şi citi prima pagină odată cu ea.

— Pare interesant, comentă el. Ce este?

Fără o vorbă, Lee îi arătă pagina de titlu.

— „Dragostea de sexualitate în zilele noastre”, citi el cu glas tare. Tu ai comandat materialul ăsta?

— Cerule, nu! L-am primit prin poştă.

— Cât de bun e?

— Încă nu ştiu. Abia am început să-l citesc – deşi presupun că e o pierdere de timp.

— Adică, nu te aştepţi să fie bun? Nu te-am bănuit niciodată de negativism.

— Chiar dacă este bun, răspunse Lee, nu e prea potrivit pentru noi, nu-i aşa?

— De ce?

— Helen a spus că e scris într-un stil destul de franc – se observă încă de la prima pagină.

— Ei, şi? întrebă amuzat Adam. Crezi că e pornografic?

— Nu. Dar pur şi simplu nu e stilul nostru.

— Parcă era vorba să ne schimbăm stilul, îţi mai aminteşti?

— Nu chiar atât de mult!

— Ba *oricât* de mult – dacă face să se vândă revista.

— Ăsta-i singurul lucru care contează pentru tine, nu-i aşa?

Ochii lui o sfredeliră cu o privire dură.

— Înţeleg. Iar ne-am întors de unde-am plecat.

— Adică, unde?

— Știi ce vreau să spun. Ţi-ai exprimat opinia despre mine cât se poate de clar, cu mai multe ocazii. Întâmplător, meseria mea constă în a edita reviste care se vând. Iar sarcina ta e să le redactezi. Ăsta, continuă el, luând manuscrisul şi aproape trântindu-l pe birou, pare să fie genul de subiect de care avem nevoie ca să împingem *„Lively Lady”* pe piaţa secolului XX. Ce-ar fi să-l publicăm ca editorial al ediţiei speciale?

— *Nu* voi încerca să vând revista folosindu-mă de sex!

— Nu asta îţi sugerez.

— Nu? Îmi sugerezi să public articolul ca editorial, şi nici măcar n-ai citit mai mult decât titlul şi prima pagină!

— Pe pagina de titlul figurează şi autoarea – care, întâmplător, are numele urmat de nişte litere impresionante, iar pe prima pagină sunt trecute unele dintre sursele de referinţă. Și astea mi se par destul de impresionante. Dacă şi restul e la fel de bun, cred că merită să-l tipărim.

— Refuz!

— Presupun că ai şi un motiv, nu?

— Ţi-am mai spus, nu e stilul nostru.

— De unde ştii? Nici tu nu l-ai citit până la capăt, nu mai mult decât mine.

— Ei bine, atunci îl voi citi! declară Lee, exasperată.

— Obiectiv? Sau ai hotărât deja că nu-l vei publica?

— Voi încerca să-mi păstrez obiectivitatea, promise ea. Dar…

— Dar…?

— Cred că uiţi că asta-i o revistă pentru femei.

— Doar nu vrei să spui că pe femei nu le interesează sexul!

— Nu în aceeaşi măsură ca pe bărbaţi, replică Lee.

— Fată dragă, pe ce lume ai trăit în ultimii zece ani? se enervă Adam.

— Of, nu fi prost! Știu foarte bine că e un subiect la modă, dar credeam că intenţionăm să facem din „*Lively Lady*” o revistă mai serioasă…

— Doamne sfinte! Ce plictiseală de moarte!

— Știi foarte bine ce vreau să spun!

— Să înţeleg că, după tine, sexul e un subiect frivol?

Măcar *asta*, sublinie el, arătând mapa de pe birou, n-o să plictisească cititoarele până la lacrimi.

— În niciun caz nu-l consider un subiect frivol! se răsti Lee. Doar nepotrivit.

Pe neaşteptate, Adam izbucni în râs.

— Habar n-ai cât de victoriană pari!

Lee ar fi râs şi ea, dacă Adam n-ar fi adăugat:

— Nu trebuie să le judeci pe toate femeile în comparaţie cu tine, Lee.

— Ce înseamnă asta?

— Nu e evident? Ar fi bine să citeşti articolul. Poate c-ai să mai înveţi şi tu câteva lucruri. E şi timpul…

Și ieşi fără să salute, lăsând-o să fiarbă de furie şi nedumerire. Ce voise să spună? Că era o puritană? Frigidă? Sau, poate, şi una, şi alta. Știa că nicio ipoteză nu era adevărată. Îşi spuse că Adam se răzbuna meschin pentru indiferenţa vizibil pe care i-o arăta. Dar nu credea că meschinăria ar fi fost caracteristică pentru Adam Broome.

Capitolul 7

Vineri seara, Lee se îmbrăcă atentă, alegându-şi o

rochie de mătase sintetică verde deschis, cu poate înfoiate, şi cercei cu clipsuri, din jad de Noua Zeelandă. Încă nu scăpase de sentimentul vag de vinovăţie la adresa lui Brian şi, undeva în subconştient, ştia că îmbrăcându-se elegant anume pentru el se achita oarecum.

Michael era absorbit într-un maldăr de manuale împrăştiate pe măsuţa din bucătărie, când se auzi soneria, chiar înainte de ora şapte.

Lee, care-l aştepta pe Brian, fu surprinsă să-l vadă pe Mark Gould, cu o servietă în mână.

— Mamăăă! exclamă el, contemplându-i ţinuta elegantă. Ce bine arăţi! Cred că-mi fac iluzii dacă presupun că totul e pentru mine, nu?

Lee zâmbi.

— Nici măcar nu ştiam că urma să vii, teamă mi-e. Înţeleg că Michael te-a invitat la el? E în bucătărie, înconjurat de cărţi.

Deschise larg uşa şi făcu un pas înapoi, poftindu-l în casă.

— Și cine-i norocosul? întrebă Mark, intrând. Cel cu care ieşi în seara asta, cine e?

— Un coleg de serviciu.

Mark se oprise în faţa ei, aşa că Lee rămase pe loc, cu mâna pe uşă.

— Doar un bun prieten? întrebă el cu subînţeles, ca şi cum l-ar fi interesat foarte mult răspunsul.

— Exact.

— Perfect!

Felul cum accentuase cuvântul o făcu pe Lee să zâmbească, prevăzându-i următoarea mişcare.

— Îmi place ăştia, comentă Mark, atingându-i un cercel – şi pielea gâtului – cu degetele. Ai să-i porţi şi când vei ieşi în oraş cu mine?

Cu falsă nepăsare, Lee replică:

— *Voi ieşi* în oraş cu tine?

— Eu aşa sper. Ce zici?

— E o invitaţie?

— O cerere. Mâine seară? *Asta* este o invitaţie.

— Foarte bine. Unde mergem?

— Unde preferi? La un restaurant, la un film?

— Ce preferi *tu?*

— Pe tine.

Lee râse, după care, întorcând capul, îl văzu pe Brian, care aproape ajunsese la uşă fără ca ea să-l observe.

Făcu prezentările şi-i văzu pe cei doi măsurându-se din priviri, în timp ce-şi strângeau politicos mâinile. Brian părea cam derutat, iar Mark, uşor amuzat.

Lee se duse să-şi ia poşeta şi un şal subţire, iar la întoarcere îi găsi pe amândoi lângă uşă. Când Brian i-o deschise să iasă, Mark întrebă:

— Atunci, pot trece să te iau mâine pe la şapte seara, Lee?

— Da, îţi mulţumesc. La revedere.

Mark îi salută pe amândoi, iar Brian răspunse cu un mormăit neinteligibil, închizând uşa în urma lor cu un zgomot puternic.

— Cine-i tipul? întrebă el imediat ce demară, pornind cu maşina spre centrul oraşului.

— Un vechi prieten. Ne cunoaştem de când am fost colegi de şcoală.

— Și se simte la tine ca la el acasă?

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Lee, cu un început de enervare în voce.

— Păi, l-ai lăsat acolo, nu?

— Nu singur, răspunse ea mai îmblânzită. Pe moment, stă şi fratele meu cu mine. Sunt colegi de facultate.

Brian îi aruncă o privire şi spuse băţos:

— Înţeleg. N-am ştiut.

— Da, aşa se pare.

Nu adăugă: *Şi nici nu te priveşte,* dar mesajul se simţea clar, şi ştiu că Brian îl înţelesese. Nu avea niciun drept asupra ei, iar Lee nu voia să-i trăsnească prin minte că ar fi putut comenta în legătură cu prietenii şi viaţa ei personală.

Seara nu începuse sub auspicii bune şi, deşi îi plăcu spectacolul, care era distractiv şi bine montat, între ea şi Brian continua să persiste o anumită tensiune. Încercă s-o risipească, fiind cât mai veselă şi atentă la conversaţie, în timp ce ieşeau în foaier să bea ceva în pauză, dar când ridică privirea să-i zâmbească îl văzu în mulţime pe Adam Broome, încruntat, mutându-şi privirea dispreţuitoare de la ea la Brian şi înapoi.

Cu un fior, îşi aminti că Adam o acuzase că-l hărţuia, flirtând cu el şi apoi lăsându-l mofluz. Expresia de pe chipul

lui arăta clar ce credea: că repeta aceeaşi figură cu Brian.

Apoi, mulţimea îl acoperi, iar Lee nu-l mai văzu.

Lua-l-ar dracu'! îşi spuse ea furioasă. Cu ce drept o judeca, în fond? Propriul lui comportament lăsa mult de dorit, în relaţiile cu femeile. De ce o deranja ceea ce gândea Adam despre ea?

Se apropie şi mai mult de Brian, cu deliberare, şi-l luă de braţ. Nu avea idee dacă Adam mai putea s-o vadă, dar nu voia să-i dea satisfacţia de a observa că-i influenţase în vreun fel atitudinea.

Brian aduse răcoritoare pentru amândoi şi găsi un colţ relativ liniştit, unde puteau să le bea privind la lumea în jur. La o masă joasă din apropierea lor stătea un grup de oameni, printre care Lee îl recunoscu pe Aaron Carson. Brian îl observă şi el, şi exclamă:

— Ei! Ăsta-i fostul nostru şef, nu-i aşa?

— Da, răspunse Lee, încercând să vorbească pe un ton cât mai firesc. E cu fiica lui.

Tocmai o văzuse pe Lisbet, frumoasă şi mai însufleţită ca oricând, într-o rochie de satin crem mulată pe trup.

Deci, cu ea venise Adam, deşi acum nu-l vedea nicăieri.

Apoi îl zări mergând spre Lisbet şi grupul ei. Îl mai însoţea un bărbat şi amândoi aveau în mâini băuturi, pe care le puseră pe masă. Lee o văzu pe Lisbet luminându-se la faţă când cei doi se aşezară la masă.

De când divorţase, Lisbet avea un aer de tristeţe abia ascunsă, dar acum acesta dispărse complet. Lee nu mai avea nicio îndoială că Lisbet era îndrăgostită şi că se bucura de reciprocitatea sentimentului. Nicio femeie nu s-ar fi putut uita la un bărbat cu o asemenea lumină în ochi, dacă nu era convinsă de sentimentele lui.

— Hei! exclamă Brian, intrigat. Ai văzut?

— Da, răspunse Lee, simţind un nod în gât. Îi venea să fugă şi să se ascundă undeva, dar scena la care asista îi producea un fel de fascinaţie dureroasă.

Întotdeauna o simpatizase pe Lisbet Carson şi ar fi trebuit să se bucure să vadă că era cât de cât fericită, după durerea divorţului. În schimb, se simţea complet abătută. Trebuia să recunoască în sfârşit că se îndrăgostise de Adam Broome.

Simţi degetele lui Brian strângând-o de braţ. Îi vorbea, dar Lee nu auzise o vorbă.

— Poftim? întrebă ea distrată.

Brian, însă, nici nu-i observă neatenţia.

— Crezi că fericitul cuplu va da un anunţ? o întrebă el. Sau, poate, vor avea doar o ceremonie discretă, undeva la un oficiu al stării civile? După nunta mare de prima dată, cu tot tămbălăul de-atunci, cred că o repetare ar putea părea cam ridicolă. Divorţul s-a pronunţat definitiv – legal, vreau să spun – nu-i aşa?

— Nu ştiu, cred că da, murmură Lee, încercând să-şi smulgă ochii dinspre grupul celorlalţi, care-i atrăgea privirea ca un magnet.

— Ei bine, le duresc succes, continuă Brian, ridicând paharul şi golindu-l. Mă bucur să văd că totul s-a terminat cu bine.

— Nu-i aşa? încercă Lee să zâmbească. Cred că Lisbet merită totul.

— Dar el? întrebă cu umor Brian.

Lee ridică din umeri.

— El nu mă interesează în mod deosebit, minţi ea.

Dar Lisbet e o fată drăguţă şi-mi pare bine pentru ea.

Nici acest lucru nu era tocmai adevărat, dar ar fi fost o meschinărie să nu încerce, măcar, să se bucure pentru Lisbet. Lisbet avea convingerea că nu era vinovată cu nimic.

Un semnal sonor anunţă începutul actului al doilea, iar grupul celorlalţi începu să se ridice, pornind spre sală. Lisbet vorbea cu însufleţire, luându-l de mână pe Adam, în timp ce-i spunea ceva râzând bărbatului de lângă el, după care îl sărută uşor pe Adam pe obraz. Tatăl ei o cuprinse de umeri şi spuse ceva care provocă noi râsete. Toţi erau bine dispuşi şi se distrau copios.

Categoric, păreau să sărbătorească ceva.

— Ei, termină-ţi băutura! o atenţionă Brian. Nu e cazul să ne căutăm locurile orbecăind pe-ntuneric.

Automat, Lee îşi goli paharul şi, deşi luminile erau încă aprinse în timp ce mergeau spre locurile lor, avu senzaţia că bâjbâia printr-o negură a deznădejdii.

* * *

Deşi, la un anumit nivel, numai de-o nouă ieşire în oraş, sâmbătă seara, nu-i ardea, ştia că stabilise o întâlnire cu Mark.

Nu i-ar fi folosit la nimic să stea acasă, rumegându-şi amarul, şi trebuia să-şi adune cumva curajul pentru ca luni dimineaţa să apară în faţa lui Adam cu un aer calm şi nonşalant.

Amintindu-şi cererea glumeaţă a lui Mark, îşi puse din nou cerceii de jad, asortându-i cu un tricou verde şi fusta pe care o purtase în seara când o invitase Adam lacină. Garderoba ei nu era prea extinsă şi nu voiasă poarte aceeaşi rochie pe care Mark o văzuse în seara trecută.

— Mă bucur că ţi i-ai pus, îi spuse el când sosi.

Michael îşi salută prietenul cu plăcere, iar Lee îi lăsă împreună, în timp ce se ducea să-şi ia şalul. Îi zâmbi afectuos fratelui ei când îşi luară rămas bun, întrebându-l din uşă:

— Ai să te descurci singur, Michael?

— Sigur că da, fleaţo! replică el, cu o nervozitate temperată de afecţiune.

— N-ar trebui să fac asta, comentă Lee abătută, în

timp ce Mark îi deschidea portiera maşinii.

— Ce anume? întrebă el, aşezându-se la volan.

— Să-l cocoloşesc atâta pe Michael. Nu poate suferi chestiile astea.

— Da, am observat. E un băiat foarte independent, fratele tău.

— Te porţi foarte frumos cu el.

După un moment de tăcere, Michael replică:

— Nu te-ai întrebat niciodată dacă nu cumva am şi alte motive?

Și Michael sugerase acelaşi lucru la un moment dat, îşi aminti Lee.

— Nu cred, spuse ea.

Mark o privi pieziş, înainte de a reveni cu atenţia la drum.

— Nu mă lua drept un filantrop, spuse el. Întâmplător, fratele tău îmi place. La fel de întâmplător, cred că s-ar putea ca tu să-mi placi mult mai mult.

Neştiind cum să răspundă, Lee nici nu încercă, privind în schimb pe fereastră.

— Unde mergem? întrebă ea, văzând că se îndreptau

spre port, unde luminile portocalii tocmai se apriundeau pe podul cu arcade.

— La un local nou pe care l-am găsit săptămâna trecută, răspunse el, în timp ce maşina o lua pe chei, prin dreptul pădurii de catarge din faţa clubului de iahting. O să-ţi placă.

Era mic şi confortabil, cu un ring de dans minuscul şi mâncare foarte gustoasă. Mark dansa bine şi era o companie plăcută, iar Lee, în mod normal, ar fi trebuit să se simtă minunat.

Spre miezul nopţii, în timp ce se mişcau pe micul ring de dans, Mark se apleca spre ea, întrebând-o încet, cu mâinile depuse uşor dar ferm pe talia ei:

— Ce este, Lee?

— Nimic. De ce mă întrebi asta?

— Toată seara ai părut cam absentă.

Lee sperase că-şi ascundea mai bine frământarea. Îl plăcea pe Mark şi se străduise să-şi alunge din minte amintirea serii trecute, dar mâncarea, vinul şi dansul îi tot aminteau de seara când Adam o dusese la restaurant – iar apoi, la întoarcerea acasă, o sărutase de-i luase minţile şi o

sărutase de-i luase minţile, invitând-o apoi la un prânz care nu mai avusese loc niciodată.

Îi adresă lui Mark un zâmbet cam strepezit.

— Ce vorbeşti? Sunt foarte atentă la tot ce-mi spui.

Mark clătină din cap.

— Din când în când, gândurile ţi-o iau razna, undeva unde eu nu mai am acces la ele. Poate par încrezut, dar când ţin în braţe o fată, aşa ca pe tine, de obicei nu-mi dă impresia că se gândeşte la altceva… sau la altcineva.

Cam zguduită de perspicacitatea lui, Lee încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău, Mark. Azi-noapte, m-am culcat târziu. Cred că sunt cam obosită.

Mark clătină din cap, nepărând să-i accepte scuza.

— Ai prefera ca în locul meu să fii cu Brian cum-îl-chemă? întrebă el nemulţumit.

Aserţiunea lui era atât de ridicolă, încât Lee izbucni în râs.

— Nu!

Mark zâmbi la rândul lui.

— Bietul băiat, comentă el. Nici nu m-am aşteptat să

te atragă atât de mult pe cât e clar că-l atragi tu pe el. Tare-ar mai fi vrut să-mi cârpească una, nu.

— N-a spus aşa ceva. Și sunt sigură că exagerezi.

— Nici nu era nevoie să spună. Și nu exagerez – cel puţin, nu prea mult. Brian ăsta al tău nu mă simpatizează – deşi nu pot spune că-l condamn.

— Nu e al meu.

— Și nici tu nu eşti a lui; mă bucur. Mai există şi altcineva?

Lee scutură ferm din cap. Nu era nici a lui Adam Broome, în niciun caz, iar el o avea acum pe Lisbet, cu deplina şi entuziasta aprobare a familiei.

Melodia se termină cu o înfloritură, iar Mark întrebă:

— Acum eşti gata să te duci acasă?

— Da, mulţumesc.

Când ajunseră, apartamentul era cufundat în întuneric, iar Mark o lăsă la uşă, atingându-i în treacăt buzele cu ale lui, foarte uşor, înainte de a-i ura noapte bună.

— Pot să te mai invit? întrebă el, jucându-se încet cu cercelul ei.

— Da, desigur.

— Îţi mulţumesc.

În timp ce închidea uşa, Lee îl auzi fluierând, în drum spre maşină.

* * *

Ziua de luni fu mai neplăcută decât se aşteptase. Aveau probleme cu imprimantele, redactoarea de la rubrica de cosmetice era în concediu medical, iar Lee şi Helen aveau mult de lucru în plus. O fotografie de importanţă vitală fusese rătăcită, găsind-o într-un târziu după un dulap, în urma unor căutări înnebunite, şi oricât de mult tăiau şi aranjau, nu reuşeau să pună la punct macheta numărului viitor.

Când Adam intră în birou, după masă, Lee fu cât pe ce să-l repeadă, întrebându-l scurt:

— Ce doreşti?

O privi uşor amuzat.

— Graţioasele tale salutări îmi încântă mereu sufletul, Lee, replică el tărăgănat.

Fără tragere de inimă, Lee zâmbi, murmurând o

scuză.

— Îmi pare rău. Am o zi proastă, teamă mi-e, recunoscu ea. De ore întregi moşmondesc la macheta asta şi nu vrea să iasă.

— Dă să văd. Poate că are nevoie de un ochi proaspăt.

Lee se rezemă de spătar, împingând spre el pagina, creionul şi rigla.

Adam studie macheta în tăcere câteva minute, iar Lee îşi spuse, nu fără o undă de satisfacţie, că şi el se împotmolise.

În sfârşit, spuse:

— Dacă muţi fotografia asta mai la dreapta şi poate îi mai tunzi puţin din margine, te-ajută cu ceva? Atunci, paragrful de-aici ar putea să se înscrie în spaţiul ăsta, nu?

Lee se aplecă înainte. Avea dreptate, iar uşurarea el fu amestecată cu puţină tristeţe pentru că nu fusese în stare să găsească singură soluţia.

— Îţi mulţumesc, spuse ea. Aşa am să fac.

Adam se îndreptă la loc, cu mâinile în buzunare, privind-o, iar lui Lee i se puse brusc un nod în gât când îşi aminti cum îşi lăsase Lisbet mâna într-a lui.

Un moment, privirea lui Adam păru să devină mai caldă şi, pe neaşteptate, se aplecă şi-şi trecu o mână peste părul ei, înlăturându-i o şuviţă din ochi.

Involuntar, Lee se smuci înapoi, făcându-l să-şi îngusteze ochii nemulţumit.

— N-am lepră, spuse el rece.

— Și nici dreptul să mă atingi nu-l ai, replică Lee fără să se poată stăpâni.

— Îmi amintesc vreo câteva ocazii când n-a părut să te deranjeze deloc.

În ochii lui se ivi o privire speculativă, iar Lee spuse, în panică:

— Ei bine, acum mă deranjează! Fii atât de bun şi ţine-ţi mâinile acasă!

Era o prostie să-i spună aşa ceva unui bărbat care în viaţa lui nu refuzase nicio provocare, şi-şi dădu seama de acest lucru chiar în timp ce Adam, cu o mişcare rapidă şi fluidă, îi apucă încheietura mâinii şi o ridică de pe scaun.

Ridică şi cealaltă mână, dar Adam se aşteptase, astfel că Lee se pomeni imobilizată lângă trupul lui dur, cu ambele mâini ţinute la spate.

— Încă nici n-am *început* să te ating, preciză el.

Îi apucă ambele încheieturi într-o singură mână, ţinându-le foarte uşor, în pofida eforturilor ei, iar cu cealaltă începu s-o mângâie încet pe spate.

Cu dinţii strânşi, Lee mormăi:

— *Termină!*

Adam n-o luă în seamă, aplecându-şi doar capul spre al ei, iar Lee se smuci într-o parte, ferindu-se de gura lui.

Buzele lui Adam îi străbătură în jos o latură a gâtului, de unde alunecară până pe beregată, într-o arsură dulce care o făcea pe Lee să se cutremure, în pofida propriei voinţe, cu un amestec de plăcere şi dorinţă.

Mâna de la spatele ei urcă până sub păr, cuprinzându-i capul, întorcându-i-l cu forţa, astfel că buzele ei le întâlniră pe ale lui, suflându-i în gură şoapta de protest:

— Nu!…

Refuza să cedeze, din mândrie, deşi trupul îi cerea să se deschidă şi să primească tot ce i se oferea. Nu avea dreptul să se bucure de sărutările acelea, acea plăcere fizică periculoasă, după cum nici Adam nu avea dreptul să i le dăruiască. Era nedrept atât cu ea, cât şi cu Lisbet, şi atâta

vreme cât ţinea minte acest lucru, putea să-şi ignore dorul pustiitor.

Într-un târziu, Adam înălţă capul, eliberând-o foarte încet. Ochii lui îşi regăsiseră răceala dinainte, dar respiraţia-i era cam neregulată, iar Lee chiar găsi o plăcere gratuită în această constatare, deşi se dispreţuia fiindcă se bucura că-i putea tulbura lui Adam simţurile, că o dorea deşi plănuia să se însoare cu alta. Chiar în timp ce-şi reamintea că nu era primul bărbat care voia să fie şi cu slănina-n pod şi cu buzele unse.

Când putu avea încredere în propria-i voce, spuse pe un ton glacial:

— Să-ţi fie ruşine!

— Îndrăznesc să spun că ai dreptate, ridică el din umeri. Dar a meritt. Eşti o fată greu de înţeles, Lee.

— Atunci, nu încerca! replică ea răstit.

— Ți-e teamă… că te-aş înţelege?

— Sutn doar dezgustată de felul cum procedezi.

Frunte lui Adam se încreţi a nemulţumire.

— Dezgustată? Te dezgustă sărutările?

— Ale tale, da!

O privi cercetător.

— De ce?

— Nu contează, îl repezi Lee, încercând să se retragă după birou, dar Adam o apucă de braţ, repetând:

— De ce?

— Fiindcă nu înseamnă nimic.

La asta îi dădu drumul.

— Aşa crezi?

— Aşa ştiu!

Speriată dintr-odată să nu se dea de gol, adăugă:

— Nu înseamnă nimic pentru tine, iar pentru mine nici atât. Nu numai bărbaţii pot simţi o… o dorinţă fizică trecătoare.

— Înţeleg…

Făcu o pauză, măsurând-o încet cu privire.

— Și deduc să ţi-a pierit orice *dorinţă trecătoare* pe care ai putut-o simţi vreodată pentru mine, nu?

Cu un efort, Lee ridică din umeri:

— Mă tem că da.

Gura lui Adam se răsfrânse.

— N-ai profitat de pe urma articolului despre care am

discutat. Credeam că s-ar putea să-nveţi din el câteva lucruri. Desigur, adăugă el, mult mai bine se poate învăţa din experienţă.

— Sunt sigură că nimic nu se compară cu asta, i-o întoarse Lee. Dar, de unele genuri de experienţe, prefer să mă lipsesc!

Capitolul 8

Confruntarea cu Adam nu-i mări buna dispoziţie, iar mai târziu, când o sună Brian în timpul unei conferinţe cu Helen şi cu redactoarea de modă, îl luă din scurt.

Brian o aşteptă la plecarea de la serviciu, iar Lee se simţi şi mai abătută când îi văzu expresia bătăioasă de pe faţă.

— N-ai părut prea bucuroasă când ţi-am telefonat, comentă el, în timp ce intrau în lift împreună.

— Îmi pare rău, răspunse scurt Lee. Eram foarte ocupată.

— Vei fi ocupată şi diseară?

— Vreau să mă culc devreme azi.

— Înţeleg. Te-ai distrat bine sâmbătă?

— Da, mulţumesc.

În timp ce uşile se deschideau la parter, Brian între:

— Unde te-a dus?

— La dans, răspunse Lee, aruncându-i o privire rece şi prudentă.

— Diseară tot cu *el* te întâlneşti?

— Ți-am spus că diseară vreau să mă culc devreme. Și, chiar *dacă* m-aş întâlni cu Mark, pe tine nu te-ar privi cu nimic, Brian. Conversaţia asta începe să semene cu un interogatoriu, şi nu-mi place.

— Serios?

Brian se apleca spre ea, iar Lee îi simţi mirosul de whisky în respiraţie:

— Dar *eu* îţi plac, Lee?

— Pe moment, nu prea mult, răspunse ea cu ostilitate, sătulă de-atâtea pisălogeli.

— Nici nu mir, replică patetic Brian. Îl preferi pe Mark, nu-i aşa?

— Nu se pune problema pe cine prefer şi pe cine nu, ridică din umeri Lee. N-ai niciun drept asupra mea, Brian şi nici Mark nu are. N-am ieşit cu el decât o dată.

— Ha! Oricum, n-a fost ultima dată, nu?

— Dacă tot vrei să ştii, probabil că u.

— Probabil că nu! repetă el.

Vorbea limpede, dar ochii-i erau cam sticloşi, făcând-o să se întrebe cât băuse.

— Suntem prieteni buni, Brian, îi spuse Lee pe un ton rezonabil. Hai să nu stricăm totul.

Brian râse cu răutate:

— A, sigur! Hai să fim doar buni prieteni. Odată erai mai prietenoasă, Lee.

— *O* dată, confirmă ea rece. Și e clar că am făcut o greşeală. Îmi pare rău dacă m-ai înţeles greşit, Brian. Poţi fi absolut sigur că n-o să se mai repete.

— Nu? Ei, acum ştim, aşa-i? Ducă-te ce-i vechi, trăiască noul, asta-i ideea?

— Termină cu prostiile!

Din fericire, holul era aproape pustiu, iar cei câţiva oameni care mai ieşeau din clădire nu păreau curioşi.

— De ce nu te duci acasă, să bei o cafea tare? îi propuse Lee.

Cu înverşunare, Brian răspunse:

— A, sigur! Asta o să le dreagă pe toate.

Și, întorcându-i spatele, mai adăugă peste umăr:

— Succes cu Markie-boy – pare genul care să ţi-o plătească puţin cu aceeaşi monedă.

După plecarea lui, Lee rămase pe loc câteva momente, încercând să se calmeze. Îi părea rău că prietenia lor se sfârşise în asemenea condiţii, dar situaţia era imposibilă, dacă Brian mai continua cu gelozia lui ridicolă şi nerezonabilă. Era mai bine să termine cu el.

* * *

Dar încă nu se terminase.

În săptămâna următoare, fu anunţată logodna între redactoarea de cosmetică a „*Lively Lady*" şi redactorul şef de la „*Travel News*". Angajaţii ambelor reviste organizară pentru ei o petrecere după orele de program, în redacţia „*Travel News*".

Înainte de a se duce la petrecere, Lee îşi retuşă pe îndelete machiajul şi-şi aranjă cu grijă ţinuta, căci pe urmă avea întâlnire cu Mark, care o invitase la cinema.

Când intră la „*Travel News*”, se opri în uşă, privind în jur. Redacţia era plină de lume şi agitaţie veselă.

Tinerii logodnici erau înconjuraţi de colegi cu urări de bine şi, în timp ce se îndrepta într-acolo, Lee văzu că printre invitaţi se afla şi Adam. Ezită un moment, apoi Adam ridică privirea şi o observă.

Reproşându-şi infantilismul, Lee îşi continuă drumul spre grup, evitând privirea lui Adam şi zâmbindu-le celor doi în timp ce-i felicita. Primi de la cineva un pahar de vin şi închină în sănătatea lor.

Imediat ce putu, se îndepărtă, până ajunse cu spatele în dreptul unui birou. În clipa următoare, un braţ o cuprinse pe după mijloc, iar în ureche îi răsună glasul lui Brian:

— Bună, dulceaţă. E-un car de vreme de când nu ne-am văzut.

Lee îşi aminti că Brian avusese întotdeauna tendinţa să vorbească în clişee, dându-şi seama dintr-odată că era un obicei îngrozitor de enervant. Dar părea măcar să fi uitat de gelozie, aşa că-i zâmbi cu reţinere şi-i răspunse la salut.

— Arăţi bine, comentă el. Ai o întâlnire?

— Mai târziu, răspunse prudentă Lee.

— Tot cu Mark?

Văzând-o că ezita, continuă:

— Nicio grijă, n-m să fac o scenă. Te rog să mă scuzi pentru seara aceea. Băusem prea mult la un prânz de afaceri, cred – şi încă vreo două pahare, înainte de a te aborda pe tine. Mă tem că am cam exagerat.

— Ai cam… îl atinse ea uşor pe brţ. Nu face nimic, Brian. Oricum, vina a fost parţial şi a mea.

— Alo, voi de-acolo! îi întrerupse vesel cineva, iar Lee îl văzu pe unul dintre colegii lui Brian zâmbindu-le radios, cu un pahar plin în mână. Voi *când* aveţi de gând să faceţi anunţul? îi întrebă el sonor.

Lee se crispă. La auzul celui glas răsunător, mai mulţi oameni se întorseseră spre ei, inclusiv Adam.

Brian continua s-o ţină cu braţul pe după mijloc, iar Lee simţi că paraliza.

— Nu te repezi, amice, răspunse vesel Brian. Lee s-a întors la drasgostea dintâi, un fost coleg de şcoală. Nu mai particip la cursă. Acum suntem doar prieteni.

Lee îl văzu pe Adam întorcându-se brusc cu spatele şi abia dacă mai auzi răspunsul. După aceea, îşi spuse că Brian

salvase onorabil situaţia, deşi ar fi preferat s-o facă altfel. Şi, în ciuda aparentei lui bune dispoziţii, poate că totuşi se răzbunase puţin. Desigur, toţi ştiau că se vedeau destul de des şi nu putea să-l condamne pentru că-şi salva amorul propriu când era pus într-o situaţie delicată în faţa colegilor.

* * *

Ediţia specială a revistei era în plină pregătire, iar personalul se arăta tot mai entuziasmat de noul aspect, emoţiile crescând pe măsură ce se apropia data apariţiei. La propunerea – sau, mai degrabă, ordinul – lui Adam, Lee lucra la un editorial lung de-o pagină, conţinând un scurt istoric al revistei şi definindu-i direcţia pe viitor. De obicei, editorialul ocupa doar câteva paragrafe pe pagina întâi, dar de-acum încolo Adam voi ca Lee să-i aloce o pagină întreagă, în fiecare săptămână.

— Ai talent, îi spuse el. Vreau să ţi-l foloseşti cât mai bine – pentru noi.

Helen, care era şi ea prezentă, îi dădu dreptate. Şi pe ea o entuziasmase includerea articolului despre sexualitate.

Lee s-ar fi putut împotrivi, dar credea în munca de echipă şi ştia că în acest caz judecata obiectivă îi fusese afectată de conflictul cu Adam. Toţi ceilalţi păreau să agreeze ideea, iar Lee trebui să recunoască faptul că acel articol, deşi controversat şi foarte diferit de tot ceea ce publicaseră înainte, era bine documentat, bine scris şi deloc indecent, în sens atât legal cât şi moral.

Începuseră deja să apară reclame în ziare, la radio şi la televizor. Apoi, într-o dimineaţă, Lee află că i se aranjse o apariţie la televiziune, într-un *talk-show*.

— Nu! excamă ea, când Adam îi dădu vestea.

— Cum adică, *nu?*

— E doar nervoasă, spuse liniştitor Helen. O să-şi revină imediat ce se obişnuieşte cu ideea.

— Nu vreau să apar la televizor! declară Lee pe un ton categoric.

— De ce? o întrebă Helen. Eu m-aş repezi să nu pierd o asemenea ocaze.

— Ei bine, n-ai decât să profiţi de ea. Eu n-am să mă duc, insistă Lee, întorcându-se spre Adam.

Exasperat, acesta răspunse:

— Ba ai să te duci. Intră în atribuţiile tale. Totul e programat pentru sâmbătă sera.

— În direct? chiţăi Lee.

— Da – şi-n fond, care-i diferenţa?

— Diferenţa e că dacă mă fac de râs nu se mai poate scoate la montaj.

— N-ai să te faci de râs, o asigură Helen.

— Nu, te faci de râs numai acum, adăugă Adam.

— Mersi mult!

— Ei, termină cu prostiile. Doar ştiai că şi asta făcea parte din pin.

— Ba nu ştiam nimic!

— Am discutat-o când am vorbit despre noul format al revistei.

— Vrei să spui că *tu* ai discutat-o cu agentul de publicitate. Îmi amintesc clar că eu n-am vrut să fiu „promovată”, sau nu ştiu ce termen revoltător ai folosit!

Vehemenţa ei o făcu pe Helen să clipească din ochi, iar buzele lui se strânseră.

— Nu e termenul *meu*, spuse el. Din câte-mi amintesc, ai promis cooperare deplină.

— Întâmplător, sâmbătă seara sunt ocupată. N-ai spus nimic despre weekenduri lucrătoare.

— Contramandează. Prietenul tău poate veni să stea în public – am să-i procur un bilet gratuit.

Și, luându-i-o înainte în timp ce-şi trăgea respiraţia ca să răspundă, Adam continuă:

— Ai să vii, Lee. Sau, de nu, vom găsi alt redactor şef pentru revistă.

Helen scoase o mică exclamaţie, iar Lee spuse rece:

— Nu e necesar.

— Bine. Trec să te iau înainte de emisiune, ca să nu-ţi piară curajul în ultimul moment. Oricum voi fi lângă tine, e vorba să apărem împreună. Apropo, să te îmbraci cât mai elegant.

După plecarea lui, Helen spuse:

— N-a vorbit serios, să ştii, când a spus c-o să te înlocuiască.

— Nu zău? întrebă Lee cu scepticism.

— În niciun caz. Îi era frică să nu refuzi categoric, atâta tot.

— Frică, lui? repetă Lee, arcuind o sprânceană.

Helen râse:

— Mă rog… atunci, să zicem că era cam neliniştit. Într-adevăr, nu mi-l imaginez fiindu-i frică de ceva.

— Nici eu. Sau, dacă i-ar fi, în niciun caz n-ar arăta-o. Cred că până sâmbătă am să fiu un sac de nervi. Cum m-oi fi băgat în încurcătura asta?

— Nu tu te-ai băgat, zâmbi Helen. *El* ţi-a făcut-o.

* * *

Într-una din dimineţile următoare, Lee găsi pe birou un bilet, pe care-l rupse imediat. N-avea chef de Brian sau Mark în asistenţă, convinsă că prezenţa oricăruia dintre ei n-ar fi făcut-o să fie decât şi mai nervoasă.

Televizorul din apartamentul lor era un model alb-negru vechi, iar Mark se oferi să-l ia pe Michael la el în seara aceea, ca să vadă emisiunea la televizorul lui color, ceea ce tânărul acceptă cu însufleţire.

Lee se întrebase dacă să-şi cumpere ceva nou pentru emisiune, dar în cele din urmă alese rochia verde sintetică – numai pentru a descoperi, după ce Mark şi Michael

plecaseră, că era pătată. Rezistând unui val de panică, scotoci prin garderobă şi scoase o bluză de mătase bleumarin cu guler alb larg care, deşi nu la fel de frumoasă ca rochia verde, se potrivea în orice situaţie.

Făcu un duş şi tocmai începuse să se fardeze, aşezată la masa de toaletă într-un halat alb de prosop, când auzi soneria.

Cu rujul în mână, se uită la ceas, gândindu-se că nu putea fi Adam. Și totuşi, când deschise uşa, îl văzu în prag.

— Ai venit mai devreme! exclamă ea pe un ton de reproş – după care fu nevoită să-l lase în antreu, căci tocmai suna telefonul.

Ca răspuns la „alo” – ul ei rostit cu sufletul la gură, se auzi glasul lui Mark:

— Ne gândeam să-ţi mai urăm o dată succes, înainte de a pleca.

— O, Mark! Ce drăguţ din partea ta!

— Tot nervoasă eşti?

— Mi-a mai trecut, mulţumesc.

Adam o privea rezemat de perete, fără să pară deloc nervos – şi, în fond, şi el urma să apară în faţa camerelor de

televiziune.

Mark continuă:

— Bravo, aşa te vreau. Abia aşteptăm să te vedem. Uite, ţi-l dau şi pe Michael.

Michael nu putea suferi telefoanele, pentru că adeseori persoanei de la celălalt capăt al firului îi era greu să-l înţeleagă, iar Lee îi fu recunoscătoare pentru efortul de a vorbi cu ea, urându-i succes.

— Îţi mulţumesc, iubitule, spuse ea cu căldură. Sper să-ţi placă emisiunea.

Când închise telefonul şi se întoarse spre Adam, acesta o întrebă:

— Vine să asiste?

Lee clătină din cap.

— Nu vreau să am acolo pe nimeni apropiat. Aş fi mai nervoasă ca oricând.

— Chiar aşa de rău e? Anume am venit mai devreme, ca nu cumva să-ţi treacă prin minte să dai bir cu fugiţii.

— N-aş fi făcut asta. Toţi angajaţii de la „*Lively Lady*” aşteaptă emisiune, nu pot să-i dezamăgesc.

— Perfect. Și eşti îmbrăcată foarte atrăgător, mai

comentă el, aruncând o privire spre picioarele lui Lee, care ieşeau de sub halatul de baie scurt, dar cred totuşi că ar fi mai bine să te schimbi.

— Într-adevăr, răspunse ea, ezitând, pentru că deşi Adam era absolut politicos şi civilizat, avea sentimentul că ceva era în neregulă. Stătea prea rigid, chipul îi era prea lipsit de expresie.

— Te pomeneşti că şi *tu* eşti nervos? îl întrebă ea.

— Nu foarte.

Înţelegând că n-avea să mai adauge nimic, Lee îi indică un scaun:

— Simte-te ca acasă. N-am să întârzii.

Totuşi, Adam nu se aşeză. Când ieşi din dormitor, Lee îl găsi în mijlocul camerei. Îşi pusese un colier de perle şi începu să se joace neliniştită cu ele, lăsând uşa dormitorului deschisă în urma ei.

Adam o privi estimativ şi spuse:

— Nu, mai bine fără.

— A…

Lee era mirată, dar nici ea nu fusese prea sigură în legătură cu perlele, aşa că le desprinse şi le puse pe o masă.

— E mai bine aşa? întrebă.

— Vag, răspunse sec Adam. Perlele sunt îngrozitoare, dar eu la rochie mă refeream. Scoate-o.

— *Ce?!?*

— Ce-ai auzit. Ţi-am spus să-ţi pui ceva strălucitor. Arăţi ca o elevă care iese în oraş cu tăticul, nu ca redactoarea şefă a unei reviste pentru femeile tinere de clasă medie şi superioară.

— Nu cred că are importanţă cum *arată* redactoarea şefă! obiectă ea.

— Ba are foarte mare importanţă! replică iritat Adam. Toată ideea e să reprezinţi noua imagine a revistei. De-asta apari în emisiune.

— Ei bine, îmi pare rău, răspunse Lee, încercând să-şi păstreze vocea calmă, deşi arunca flăcări din ochi, dar nu am intenţia să devin un fel de sex-simbol ca să vând revista. Dacă vrei aşa ceva, mai bine angajează un model.

Dădu să treacă pe lângă el, spre uşă, dar Adam o apucă ferm de braţ, întorcând-o înapoi.

— Du-te şi te schimbă, Lee, spuse el încet, cu o expresie serioasă în ochi.

Lee se smulse din strânsoare, întorcându-se sfidătoare cu faţa spre el.

— Ba nu mă duc – şi nu poţi să mă forţezi!

— Eşti chiar atât de sigură?

Ochii lui reci ca gheaţa îi susţineau privirea şi, un moment, Lee şovăi. Dar niciodată nu cedase în faţa intimidărilor, şi dacă îi făcea pe plac s-ar fi simţit prea rănită în amorul propriu. Cumva, Adam îi cucerise inima; n-avea să-i ofere şi mândria ei, pe tavă. Încercă din nou să treacă pentru el, pregătită să întâmpine rezistenţă.

În mod neaşteptat, Adam o lăsă să treacă. Lee se relaxă puţin, crezând că-l convinsese. În clipa următoare, însă, simţi că o apuca de guler, pe care i-l smuci în josul umerilor, smulgându-i nasturii, distrugând complet rochia şi dezvăluind sutienul alb de dantelă.

Lee scoase un ţipăt şocat şi, întorcându-se, ridică palma şi-l plesni din răsputeri, fără măcar să ridice resturile rochiei pentru a se acoperi.

Chiar în timp ce urma palmei ei i se înroşea pe faţă, Adam inspectă insolent ceea ce dăduse la iveală, iar Lee se grăbi să-şi tragă laloc marginile corsajului, fără să-i ia în

seamă zâmbetul cinic.

Ridicând o mână, Adam îşi atinse scurt obrazul.

— Pentru *asta* o să ne socotim mai târziu, spuse el binevoitor. Deocamdată, hai să-ţi găsim altceva de îmbrăcat. N-avem mult timp.

— Eşti nebun! se răsti Lee. Dacă-ţi mai închipui c-am să apar în emisiunea ta nenorocită după chestia *asta…!*

Drept răspuns, Adam o apucă ce încheietura mâinii, trăgând-o cu forţa în dormitor.

— Asta ce are? întrebă el, zărind rochia verde pe care Lee o lăsase pe pat.

— E pătată! îl informă ea cu satisfacţie.

Adam o ridică, cercetându-i poalele ca să se convingă.

— Vezi? comentă ironic Lee, în timp ce rochia era aruncată la loc pe pat.

— Trebuie să ai şi altceva, spuse el. Ce-ai zice de costumul din seara când te-am invitat la cină?

Și, fără a-i aştepta răspunsul, deschise şifonierul şi începu să caute printre haine.

— Îţi pierzi vremea, nu se lăsă Lee. Nu merg. Chiar

dacă mă duci pe sus, când ajungem acolo am să fac scandal şi-am să le spun tuturor cum m-ai adus – în direct, dacă vrei!

Adam găsi fusta neagră cu trandafiri şi bluza argintie subţire pe care le căuta şi le puse pe pat. Apoi se întoarse spre ea, spunând:

— Nu pentru mine îţi cer s-o faci. Vrei să-i dezamăgeşti pe toţi salariaţii de la „*Lively Lady*”, plus prezentatorii şi publicul care te aşteaptă – ca să nu mai vorbim de familia şi prietenul care se uită la televizor în seara asta?

Era şantaj emoţional şi o făcea să-l urască. Lee îl privi fără o vorbă, învinsă dar nedorind s-o recunoască.

Ridicând bluza şi fusta, Adam i le puse în mâini.

— Îmbracă-te! ordonă el.

— Cu tine aici, nu!

Adam râse încet.

— N-am să văd nimic ce n-am văzut deja.

Furioasă, Lee trase adânc aer în piept.

— Dacă-mi pun bluza asta, trebuie să-mi schimb sutienul. Și n-am de gând s-o fac în faţa ta!

Un moment, Adam păru gata s-o sfideze în continuare, apoi spuse tăios:

— Nu te paşte niciun pericol. Pe moment, îmi vine mai mult să te strâng de gât decât să fac dragoste cu tine. Ţi-ai luat oroarea aia de rochie anume ca să mă enervezi, nu?

— Eşti ridicol! se răsti Lee. Nu m-aş deranja să te enervezi *sau* să-ţi faci plăcere! Ai de gând să ieşi din cameră în timp ce mă schimb? Fiindcă altfel îţi dau cuvântul meu c-am să rup bluza asta în bucăţi cu mâinile mele, şi pe urmă chiar n-o să mai am ce îmbrăca pentru interviul tău nemaipomenit!

Pe neaşteptate, gura lui Adam se arcui cu amuzament sincer.

— Ies, spuse el, pornind fără grabă spre uşă. Dar să nu-ţi vine cine ştie ce idei măreţe să fugi pe fereastră, bine? Mă întorc în cinci minute şi nu-mi va fi greu să te prind.

— N-am să fug, îl asigură Lee, cu o privire îngheţată.

Cinci minute mai târziu, când Adam bătu în uşă, îi răspunse:

— Vin!

Înainte de a ieşi din apartament, Adam o apucă un moment de braţ, murmurând sever:

— Și fără crize de isterie în faţa camerelor, Lee. Păstrează-le pentru mai târziu.

Lee continuă să tremure de nervi tot drumul spre studio, iar când se aşezară în platou încă mai fierbea, dar spre surprinderea ei interviul decurse perfect. Ori de câte ori privirea i-o întâlnea pe a lui Adam, îi zâmbea strălucitor, astfel încât telespectatorii îi puteau crede cei mai buni prieteni.

La sfârşit, nici nu-şi mai amintea ce spusese, dar toţi erau satisfăcuţi. Adam părea şi el mulţumit, în timp ce o ducea cu maşina acasă.

— Te-ai prezentat perfect, Lee, spuse el la un moment dat. Îţi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, ridică ea din umeri. Nu pentru tine am făcut-o.

— Știu.

Nu mai spuse nimic până când ajunseră în faţa casei, iar Lee deschise portiera aproape înainte ca maşina să se oprească.

Fu rapidă, dar nu destul de rapidă, şi înainte de a ajunge la uşă se pomeni cu Adam din nou lângă ea.

— Intru şi eu.

— Nu te-am invitat, îi atrase atenţia caustic Lee.

— Nu aştept o invitaţie.

În timp ce Lee aştepta, cu cheia în mână, Adam continuă:

— Avem de pus la punct o mică problemă. Nu-mi place să primesc palme.

Îi luă cheia din mână, descuie, deschise uşa şi o împinse în casă, în timp ce Lee protesta indignată:

— Dar tu ai început! Mi-ai rupt rochia…

— Am să-ţi cumpăr una nouă, îi promise el, închizând uşa în urma lui cu un gest hotărât. Nu te speria, adăugă ironic, n-am să te violez.

Lee se opri, nedorind să pară că se temea de el.

— Nu mă atinge! se răsti ea. Să nu-ndrăzneşti!

Fără să mai facă nicio mişcare, Adam rămase pe loc, dar Lee avu impresia că toţi muşchii i se încordaseră, gata să zvâcnească în acţiune.

— Ai să opui rezistenţă? se interesă el alene.

— Ce crezi? aruncă sfidătoare Lee.

Pe buzele lui apăru un fel de zâmbet.

— Cred că aş învinge.

Avea dreptate, îşi dădu ea seama, cu amărăciune.

— Ţi-ar plăcea, nu? replică, pe un ton acuzator. Masculul atoate-cuceritor, care subjugă femeile cu forţa.

— Prefer ca femeia să… coopereze.

— Nicio speranţă! aruncă ea cu dispreţ.

— Niciuna? nu se lăsă Adam, batjocoritor.

Privirile li se înfruntau, a ei sfidătoare şi furioasă, a lui cu o insolenţă rece, scăpărând de dorinţă nedisimulată.

Aceeaşi dorinţă nedorită se stârni şi în sufletul ei, iar Lee trase adânc aer în piept, încercând s-o ascundă.

— N-am să cooperez. Dar nici n-am să mă împotrivesc. N-aş face decât să-mi prelungesc chinul, nu?

Zâmbetul lui deveni dispreţuitor.

— Haide, Lee, ia-ţi medicamentul, ca o fetiţă cuminte.

Și, apropiindu-se de ea, o strânse în braţe.

Nu mai era furios, Lee ştia atâta lucru. Totuşi, nu era pregătită pentru blândeţea cu care gura lui o atinse pe a ei,

la început abia adiind peste suprafaţa buzelor, pentru ca apoi să i le despartă ferm, cu insistenţă tandră.

Îşi încleştă mâinile pe lângă trup, dar îl lăsă s-o strângă cu putere, mângâindu-i carnea moale, făcând-o să se simtă pârjolită şi învăluită de duritatea fierbinte a trupului lui masculin.

Lee îi împinse braţele cu mâinile, încercând să-şi desprindă gura de a lui.

Îl auzi scoţând un mârâit gros, iar o mână îi cuprinse ceafa şi capul, împiedicând-o să scape. Gura care se mişca peste a ei deveni mai aspră, sărutând-o tot mai profund, învingându-i orice rezistenţă, până când Lee nu mai fu conştientă decât de poruncile acelei guri, de mirosul bărbătesc îmbătător al pielii lui, de delicioasa excitaţie a propriei sale cărni sub mâinile lui. Nu avea idee dacă reacţiona sau nu, căci toată lumea ei luase foc în jurul lui Adam.

Când în sfârşit strânsoarea slăbi, iar gura lui începu să se retragă, Lee simţi că-şi revenea întrucâtva în simţiri şi, înnebunită să scape, îşi înfipse unghiile în braţele lui.

Adam o îndepărtă puţin de el, privind-o cu ochi

scăpărători.

— Nota maximă pentru autocontrol, domnişoară Palmer, remarcă el încet.

Lee înghiţi în sec şi, cu un curaj disperat, replică aparent calmă:

— Nu-ţi vine să crezi că mă poţi lăsa rece, nu-i aşa?

Ochii lui îi studiară din nou faţa. Apoi îşi ridică de pe şoldul ei mâna dreaptă, depunându-i-o uşor peste inimă. După o clipă, îi cuprinse curba moale a sânului şi, în timp ce Lee, cu un icnet, încerca să se smulgă, celălalt braţ al lui o imobiliză, iar degetul mare începu să-i mângâie senzual sfârcul, simţind mica şi inconfundabila trădare a trupului, pe care bluza subţire şi dantela sutienului n-o puteau ascunde.

În timp ce obrajii lui Lee ardeau de umilinţă, Adam rosti încet:

— *Asta* nu minte. N-o fi dragoste, dar tot simţi *ceva* pentru mine.

Îi era imposibil să-i răspundă. Adam îi dădu drumul, iar Lee, complet secătuită de puteri, rămase în aşteptare.

Plecă fără o vorbă, după care Lee se târî până la pat, sperând din toată inima să poată dormi o săptămână

încheiată.

Capitolul 9

Debutul lui Lee la televiziune părea să fi fost un mare succes, cel puţin printre cunoscuţii ei. Luni dimineaţa, când ajunse la redacţie, toată lumea se repezi s-o felicite, opinia generală părând să fie aceea că erau mândri de ea.

Desigur, mama ei fusese în extaz, iar Michael şi Mark o lăudaseră şi ei. Însă lui Lee i-ar fi convenit mai mult ca lumea să tacă şi să uite toată tărăşenia. Ea, una, aşa ar fi vrut să facă – o dorea cu disperare.

După masă, când primi o cutie mare, bănui ce conţinea încă înainte de a desface ambalajul.

Era o rochie minunată; putea să vadă acest lucru după felul cum stătea împăturită în cutie, brun-aurie cu irizaţii blânde – o rochie de vis. Nu se putu abţine s-o ridice, pentru a studia modelul. Avea un corsaj frumos, adunat uşor în talie, cu bretele subţiri.

Cu buzele strânse, Lee o lăsă să cadă la loc în cutie şi puse capacul. Apoi legă din nou panglica şi o duse la cabinetul lui Adam.

— Nu-i deranja, îi spuse ea secretarei. Dă-i numai cutia asta, când e liber, da?

Ascunzându-şi curiozitatea, secretara întrebă:

— O aşteaptă?

Lee zâmbi sardonic:

— A, cred că da. Oricum, va şti de la cine e.

Totuşi, nu se aştepta ca astfel să se încheie totul, şi avu dreptate. În aceeaşi seară, înainte de a pleca acasă, Adam intră în biroul ei, închizând ferm uşa în urmă lui.

Prudentă, Lee ridică ochii, pentru a-l vedea privind-o aproape fără nicio expresie pe faţă. *Bine măcar că nu-i furios*, îşi spuse ea.

— Nu-ţi place rochia? o întrebă Adam. Sau nu ţi se potriveşte măsura?

— N-am încercat-o, răspunse ea. Și nu contează dacă-mi place sau nu. N-o pot accepta.

— Nu poţi, ori nu vrei?

— Bine, atunci nu vreau.

— Îţi datorez o rochie.

— Poţi să-mi dai un cec.

— Nu credeam că ai fi de acord.

— Ce vrei să spui?

— Tu eşti cea care m-a acuzat că, după părerea mea, banii le rezolvă pe toate, îi aminti el. Mi-am petrecut toată dimineaţa alegând rochia asta.

— Singur ai cumpărat-o?

Cumva, Lee crezuse că o comandase prin telefon, sau poate îşi trimisese secretara.

— Chiar eu am ales-o, confirmă el. Poate-ar fi trebuit să te iau cu mine. Dar, cumva, nu mă aşteptam să vii.

— Ai avut dreptate, spuse Lee. Îmi pare rău că te-ai deranjat degeaba.

— Abia aşteptam s-o văd pe tine.

— Nu e tocmai genul de rochie pe care s-o port la birou, sublinie ea.

Pe chipul lui Adam apăru un zâmbet trecător.

— Nu la birou mă gândeam, replică el. Am o invitaţie pentru tine – din partea tatălui meu. A fost atât de impresionat de emisiune, încât vrea să te cunoască. Părinţii mei au o casă pe plajă, la Pauanui. Mi-au cerut să te aduc acolo într-un weekend.

— Foarte frumos din partea lor, dar…

— Nu refuza, o întrerupse el grăbit. Tatăl meu s-a retras din activitate şi e foarte bătrân. Dar îi place să simtă că mai are un cuvânt de spus în afaceri. L-a impresionat apariţia ta la televiziune şi i-ar face mare plăcere dacă ai veni.

Privind astfel lucrurile, ar fi părut inutil de egoist şi nepoliticos ca Lee să nu accepte. Fără tragere de inimă, întrebă:

— Când?

— În weekendul următor eşti liberă?

— Păi… da, aşa cred.

— Bun. Ziua lui de naştere e duminică. Vineri seara, am să te duc acasă după program, şi putem merge de-a dreptul, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nu vreau să deranjez o petrecere de familie…

— Nu fi proastă, va fi în culmea fericirii. Sâmbătă seara va avea loc o mică petrecere – doar cu rudele şi câţiva prieteni. Atunci speram să porţi rochia.

Făcu o pauză.

— Nu vrei să te răzgândeşti?

Hotărâtă, Lee clătină din cap.

— Păcat. N-am să-ţi completez un cec, să ştii. Sau rochia, sau nimic.

— Atunci, prefer nimicul, mulţumesc. Oricum, rochia asta valoarează de dou ori mai mult decât cea pe care mi-ai… decât cealaltă.

— Are vreo importanţă?

— Pentru mine, are.

— Nu te-a învăţat nimeni să accepţi cadourile cu eleganţă?

— Am primit o educaţie de modă veche. Fetele cuminţi nu primesc de la bărbaţi decât flori, cărţi şi ciocolată, spuse ea cu umor, făcându-l să zâmbească.

— Iar dacă-ţi dăruiesc o rochie ar însemna că am pus gând rău virtuţii tale?

Și nu i-ai pus? îi stătea ei pe limbă să riposteze, dar asta ar fi sunat ca o invitaţie şi n-avea chef să mai declanşeze cine ştie ce, aşa că spuse în schimb:

— Știu că nu de-asta ai cumpărat-o.

— Mulţumesc oricum, răspunse tărăgănat Adam. Măcar ticăloşia asta nu mi-o atribui.

— Nu-ţi atribui nicio ticăloşie, protestă Lee.

— Atunci, n-ai nimic împotrivă să mergem vineri împreună cu maşina?

— În niciun caz. Nu mă aştept să repeţi figura de-aseară.

— Serios?

Păru pe punctul să mai adauge ceva, însă chiar atunci bătu în uşă Helen, anunţând:

— Am plecat, Lee. Șpalturile alea de care aveai nevoie sunt pe biroul meu.

Adam deschise uşa.

— E-n regulă, îi spuse el lui Helen din mers, dând din cap binevoitor. Ne-am terminat treburile.

— Pare foarte fericit azi, remarcă Helen, în timp ce Lee începea să-şi facă ordine pe birou. Cred că e la fel de mulţumit ca toată lumea de interviu.

„Poate că de-asta nu s-a supărat că am refuzat rochia”, îşi spuse Lee.

După aceea, însă, îşi dădu seama că ar fi trebuit să se aştepte ca Adam să nu se dea bătut cu una cu două.

* * *

Vineri seara, când coborî din apartament, Lee observă Mercedes-ul lui Mark parcat la o oarecare distanţă şi se simţi uşurată că cei doi n-aveau să se întâlnească, fără a şti prea bine de ce.

În apartament, pe lângă Michael, mai erau Mark, încă doi tineri şi o fată brunetă, grăsuţă. Michael era roşu la faţă şi foarte fericit. O întrebase pe Lee dacă putea să invite la el câţiva prieteni.

— Sigur că da, iubitule! îl asigurase ea. Vreau să te simţi aici ca acasă.

Băieţii se numeau Graham şi Boris, dar pe Lee o interesa mai mult fata. O chema Janet Crane şi avea un stil vivace şi prietenos, şi un zâmbet drăguţ, cu gropiţe. În vreme ce aduna ultimele lucruri necesare din dormitor şi-şi peria grăbită părul, Lee o auzea conversând cu Michael, care era mai vesel decât de obicei.

După ce ajunse la maşina lui Adam, iar el îi puse valiza în portbagaj, Lee rămase tăcută, gânditoare, în timp ce Adam pornea către autostrada dinspre sud.

— Pari îngândurată, comentă el.

— Regret dacă nu-ţi pot ţine o companie prea plăcută. Sunt destul de obosită.

Cam enervat, Adam spuse:

— N-am vrut să te critic. De fapt, conversaţi în timp ce conduc maşina mă cam deranjează.

După o pauză, adăugă:

— Poţi trage un pui de somn, dacă vrei. Pe bancheta din spate e o perniţă, ţi-o poţi pune sub cap.

— Mulţumesc, nu am nevoie.

Privind peisajele, Lee se simţea inexplicabil de deprimată şi ar fi vrut să spargă tăcerea, dar nu găsea nimic de spus. Aruncă o privire spre profilul lui Adam şi văzu că era încruntat, cu ochii drept înainte şi gura strânsă.

— Ai avut o zi proastă? îl întrebă.

— Ar conta cu ceva pentru tine?

— Scuză-mă, răspunse ea crispată. Încercam doar să fac conversaţie. N-am să te mai ţin de vorbă.

— Nu mai fi aşa sensibilă. Dacă vrei să ştii, întrebarea mea a fost destul de serioasă. Pentru tine *ar conta* dacă am avut o zi proastă?

Tot ceea ce avea legătură cu el conta, dar n-avea de

gând să i-o spună.

— Avem de mers mult în seara asta, remarcă ea în schimb. Dacă ai avut o zi proastă, s-ar putea să nu fiu în siguranţă.

— Pace! propuse fără chef Adam. Să depunem armele pentru o vreme, bine?

Oricum, Lee nu avusese niciodată arme adecvate împotriva lui. Nu-i răspunse direct, preferând să schimbe subiectul:

— Vorbeşte-mi despre familia ta. Cu cine am să fac cunoştinţă?

Pe lângă părinţii lui, aveau să mai fie prezente două surori cu soţii lor, îi spuse Adam. Gail, cea mai mare, avea doi copii, cu vârstele de patru şi doi ani. Lisa, sora mai tânără, nu avea copii, dar era măritată cu un cunoscut crainic de radio care însufleţea orice petrecere. Adam mai avea un frate mai tânăr în America, şi el căsătorit.

Lee presupunea că familia era mulţumită de planurile lui matrimoniale, dar n-o spuse. Respinse gândul imediat ce i se strecură în minte.

La Bombay, se opriră la o tarabă cu legume şi fructe,

de unde cumpărară mere şi o pungă mare cu morcovi proaspeţi de la ţăranii de pe colina Pukekohe. Măgura se vedea în depărtare, peticită cu grădini care profitau de solul ei vulcanic.

— Mama mea îmi face câte o comandă de fiecare dată când vin pe-aici, îi spuse Adam. E o adeptă a târguielilor avantajoase.

Lee zâmbi, întrebându-se dacă Adam era diferit de familia lui, şi cum fusese când era mic. Poate că surorile sau mama sa aveau să vorbească despre copilăria lui.

Când ajunseră la intersecţia de lângă Kopu şi cotiră pe şoseaua cu serpentine din munţii Coromandel, începea să asfinţească. Tufişurile de pe marginea drumului erau întunecate şi misterioase, iar când ajunseră în zona umbrită Lee se înfioră uşor.

Adam porni caloriferul maşinii. Căldura învălui picioarele lui Lee, începând să-i cuprindă încet tot trupul. Scutură din cap, ca să nu adoarmă, şi văzu că Adam o privea.

— Care-i problema? se interesă el.

— Încerc să rămân trează.

— Dormi, dacă vrei.

— Nu, somnul în maşină mă buimăceşte.

— Ai prefera să cobori puţin ca să te mai dezmorţeşti?

— Avem timp?

— Avem tot timpul.

Nu peste mult, Adam trase într-un loc viran de la marginea drumului.

Vântul stârni un vârtej de praf în jurul picioarelor lui Lee, făcându-i piele-de-găină pe braţe. Se cutremură din nou, frecându-se cu mâinile.

Nu ştia că Adam era în spatele ei, până când îi simţi sacoul pe umeri. Se întoarse să protesteze:

— Nu e nevoie…

El, însă, era mai aproape decât crezuse, iar când Lee întoarse capul şi-i văzu ochii, amuţi. În penumbra amurgului, ochii lui arătau mai întunecaţi şi mai blânzi decât îi văzuse vreodată, iar când mâinile lui îi strânseră umerii, întorcând-o complet cu faţa spre el, Lee nici nu se gândi să protesteze. Gestul era absolut firesc.

— Lee, şopti el cu glas răguşit. Trebuie să-ţi spun…

Nu! ţipă înnebunită inima ei, iar mâna i se ridică repede, acoperind cu degetele gura lui Adam.

— *Te rog!* Nu vorbi, nu-mi spune nimic! îl imploră ea.

— Dar, iubito…

— *Nu!*

Cu o mişcare aproape feroce, îl prinse de ceafă şi-i trase capul în jos spre ea. Buzele ei întredeschise le întâlniră pe ale lui, iar Adam râse uşor, surprins, şi o strânse la piept, sărutând-o până când capul lui Lee se rezemă pe braţul lui. Îi depărtă picioarele cu genunchiul, iar ea ştiu, cu un sentiment de triumf, cât de mult o dorea.

O maşină apăru la cotitură, luminându-i pe neaşteptate cu farurile, căci se întunecase aproape complet. Orbită, năucită, Lee se smulse din îmbrăţişare, retrăgându-se până simţi în spate portiera maşinii.

Sacoul lui Adam căzuse pe jos, iar el se aplecă şi-l ridică, scuturându-l de praf, înainte de a se întoarce spre ea. Se apropie încet, în timp ce Lee bâjbâia la clanţa portierei, dintr-odată stânjenită.

Adam se opri cam la un metru, iar inima ei bătu

dureros în piept.

— Foarte bine, spuse el rece.

O privi cum deschidea portiera şi se urca în maşină, apoi ocoli şi se aşeză la volan.

În continuare, conduse tăcut şi cu mare viteză. Atmosfera din maşină părea dintr-odată înăbuşitoare, iar Lee întredeschise fereastra. Aerul rece al serii îi răcorea faţa, şi reuşi să întrebe:

— Nu te trage curentul?

Adam clătină din cap, dar nu spuse nimic, iar Lee rămase din nou tăcută.

* * *

Când în sfârşit ajunseră la destinaţie, nervii lui Lee erau întinşi la limită. Coborî fără ajutorul lui şi se opri în lumina din faţa casei, vag conştientă de mirosul sărat al mării şi mugetul surd al valurilor care se spărgeau undeva în întuneric.

Uşa se deschise şi apăru o tânără.

— Mi s-a părut mie c-am auzit o maşină! exclamă ea,

coborând treptele să-l îmbrăţişeze scurt pe Adam. Bună, frate! Nu te-am văzut de-o veşnicie!

— Lee, ea e sora mea, Lisa, spuse Adam, întorcându-şi sora cu faţa spre Lee. Condu-o înăuntru, Lisa, până aduc eu bagajele.

La lumină, Lee observă că Lisa era puţin mai scundă decât ea, cu ochi albaştri că ai fratelui ei, dar mai strălucitori decât ai lui, şi păr castaniu des şi lucios, lung până pe umeri. O conduse pe Lee într-un salon mare şi o prezentă domnului şi doamnei Broome. Privindu-l cu interes pe tatăl lui Adam, Lee remarcă o asemănare frapantă, deşi părul bătrânului fusese mai închis la culoare, iar acum încărunţise aproape complet. Avea o strângere de mână puternică, însă Lee constată că mişcările îi erau încete şi păru bucuros să se aşeze din nou în fotoliul de unde se ridicase ca s-o salute.

Doamna Broome era plinuţă şi cu o înfăţişare surprinzător de mămoasă. Avea acelaşi păr şaten ca al fiicei sale, dar îl purta tuns scurt, într-un stil modern destul de şic.

— Cred că eşti obosită şi flămândă, îi spuse ea lui Lee. Imediat ce Adam îţi aduce lucrurile, am să te conduc în camera ta, iar după ce te linişteşti puţin poţi coborî să

mănânci ceva.

Camera lui Lee era mică dar drăguţă şi avea o baie miniaturală cu un duş şi o toaletă, într-un colţ. După ce se aranjă, Lee coborî scara largă, de lemn lăcuit.

Adam o aştepta la baza scării. O privi cum cobora, iar Lee avu grijă să se uite unde păşea, evitându-i ochii.

— Hai să-ţi arăt unde e bucătăria, îi spuse el. Mama mea ne aşteaptă cu mâncarea.

La fel ca restul casei, bucătăria era modernă şi frumoasă. Doamna Broome încălzea o cratiţă în cuptorul cu geam, răspunzându-i veselă lui Lee, când aceasta îi spuse că nu trebuia să se deranjeze:

— Niciun deranj, dragă. Ne aşteptam să ajungeţi târziu, aşa că v-am păstrat şi vouă. Sper că-ţi place pilaful de pui.

După ce gustă, la masa din bucătărie, Lee putu spune cu deplină sinceritate că era delicios. Se aşteptase să găsească o bucătăreasă, căci era clar că doamna Broome avea destui bani. Dar înţelese că mama lui Adam prefera să-şi gospodărească singură casă, sau cel puţin să gătească.

După ce le puse în faţă două cupe de sticlă pline cu

cremă de ciocolată şi frişcă, doamna Broome spuse:

— Ei, acum vă las să mâncaţi în linişte. Când aţi terminat, ştiţi unde să ne găsiţi.

— Apropo, unde-i Tom? întrebă Adam.

— S-a dus să cumpere ţigri, zâmbi mama lui. Lisa vrea să-l convingă să se lase de fumat, aşa că a avut grijă să uite de ele, pe lista de cumpărături. Nu i-a mers.

Adam zâmbi şi el, dând din cap, după care mama lui ieşi, lăsându-i singuri.

— Tom e soţul Lisei, nu-i aşa? îmtrebă Lee, ca să risipească tăcerea. Este Tom Tripper, prezentatorul de la radio?

— Exact. Mâine-i vei cunoaşte şi pe Gail şi Andrew, cu copiii lor. Vin de la Tauranga şi ar trebui să ajungă aici la ora mesei.

— Vor locui tot aici?

— Nu, cam la o milă mai în josul coastei. Avem acolo o casă unde familia şi-a petrecut vacanţele ani de zile, înainte ca tata să se retragă şi s-o construiască pe asta. Gail şi Andrew preferă să stea cu copiii acolo decât să se înghesuie aici, când venim toţi în weekend.

Lee întrebă despre copii şi află că Gail avea o fată şi un băiat, numiţi Jenny şi Shawn.

Adam propuse să bea cafeaua în cameră, cu familia. Lee acceptă imediat, căci atmosfera, deşi se mai destinsese puţin, era încă destul de tensionată în preajma lui.

După ce puse ceştile pe o tavă, Adam le duse în living. Tom sosise şi-i fu prezentat lui Lee. Era un bărbat înalt şi blond, cu un zâmbet cuceritor şi o limbă în permanentă mişcare, care îi captă imediat atenţia, scutind-o de a trebui să-i vorbească lui Adam toată seara.

Lee se duse la culcare cât de curând putu, acuzând oboseala călătoriei şi o durere de cap.

Adam o conduse până la baza scării, unde Lee îi ură noapte bună, întorcându-se repede să plece înainte de a i se cere un sărut de bun-rămas.

— Noapte bună, Lee, spuse Adam în urma ei. Dacă ai nevoie de mine – pentru orice – uşa mea e vizavi de a ta.

Involuntar, Lee se întoarse să-l privească – şi regretă imediat. Adam o privea cu un amuzament enigmatic, aşteptând o reacţie. Când Lee se răsuci pe călcâie şi-şi reluă drumul pe scară, fără o vorbă, râse încet şi reveni în living.

Capitolul 10

Lee se trezi dimineaţa devreme, în sunetul insistent al valurilor şi ciripiturile intermitente ale păsărilor, care se amestecau cu ţipetele repetate ale pescăruşilor.

Privi pe fereastră şi văzu în apropierea casei peluze verzi şi tufişuri multicolore, dincolo de care se întindea marea. Aerul era încremenit, iar apele albastre care se unduiau spre mal arătau liniştite şi îmbietoare, sub cerul albastru pal.

Lee ar fi vrut să facă o baie, dar ştia că nu era bine să intre în apă de una singură de pe o plajă străină, aşa că-şi lăsă în geantă costumul de satin roşu şi luă pe ea o bluză tricotată de bumbac subţire, cu mâneci lungi, şi o pereche de blugi, încălţându-se cu nişte sandale. După ce se rujă discret şi-şi aplică puţin fard de pleape, se pieptănă şi ieşi din cameră.

Adam stătea rezemat de perete, în apropiere, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni marinăreşti şi o bluză albă pe gât, cu un prosop făcut sul sub braţ.

— Te-am auzit umblând prin cameră, spuse el.

Tocmai voiam să-ţi bat la uşă. Facem o partidă de înot?

Lee abia dacă ezită.

— O clipă.

Se întoarse în cameră ca să-şi ia costumul roşu şi un prosop. Le îndesă grăbită într-o sacoşă de macramé, împreună cu un pieptene şi o pungă cu farduri, strânse şiretul de la gura sacoşei şi i se alătură lui Adam.

— Eşti rapidă, comentă el, dând din cap aprobator. Hai să mergem.

O dată ajunşi afară, îi spuse:

— Mă pregăteam să merg pe jos până la cabană, acolo e mai comod pentru înot. Dar, dacă vrei, putem merge şi cu maşina.

— Nu, hai s-o luăm pe jos.

— Eşti sigură?

— Absolut. Îmi place să mă plimb dimineţa.

— Marile spirite se întâlnesc… zâmbi Adam

Și, luând-o uşor de braţ, o conduse peste peluză spre o cărare aproape ascunsă, care cobora abrupt spre mare, îndepărtându-se în serpentine de grădina cultivată, cu leucospermele ei portocalii spectculoase şi trompetele

enorme ale florilor roşii şi roz de ibisc, până într-o durice de brazi foşnitori.

— Pe-aici e o scurtătură, îi explică el. E mai plăcut decât pe drum.

Aşa era, dar trebuia să calce cu atenţie, pentru că din pământ ieşeau pe alocuri rădăcini de care se puteau împiedica. După un timp, însă, copacii se răriră, cedând locul unor dune de nisip acoperite cu smocuri de iarbă.

Caban era o construcţie nepretenţioasă, din panouri de lemn, fără etaj, vopsită în albastru deschis cu cercevele albastre la ferestre şi o uşă bleumarin în partea dinspre mare. În jurul ei creşteau copaci, iar ierburile sârmoase mângâiau aspru picioarele lui Lee, în timp ce mergeau spre uşă.

Adam descuie cu o cheie pe care o scosese din buzunar şi-i făcu semn să intre. Lee păşi într-un living cu o chicinetă într-o parte, după un rând de rafturi şi dulapuri. Într-un colţ al camerei se aflau două divane care se puteau desface în formă de pat, iar în rest mobila arăta comodă şi chiar puţin uzată.

În capătul opus al camerei era un hol scurt cu o uşă în

capăt şi câte una pe fiecare parte. Adam o conduse într-acolo, spunându-i:

— În fund e baia. Poţi intra într-unul din dormitore ca să te schimbi. Eu îl voi folosi pe celălalt.

Camera conţinea doar un pat dublu şi o masă de toaletă cu o oglindă aproape întreagă. Lee se schimbă repede, bănuind că Adam avea costumul de baie pe sub haine şi nedorind să-l lase s-o aştepte. Când se întoarse să iasă, îşi zări imagine în oglindă. Costumul ei bikini nu era deosebit de provocator, dar dintr-odată Lee se simţi aproape goală în cele două piese de satin roşu mulat pe trup şi se hotărî să-şi ia bluza pe deasupra.

Adam o aştepta cu prosopul agăţat pe după gât, într-un slip bleumarin. Avea un trup musculos şi robust, foarte frumos bronzat.

Abia dacă-i aruncă o privire lui Lee înainte de a deschide uşa. Ieşiră în tăcere pe plajă, iar Lee îşi dădu seama că în dimineaţa aceea nu vorbiseră prea mult. Aerul indiferent al lui Adam părea să indice că nu avusese insomnii în urma incidentului din seara trecută. Se temuse că se pregătea să-i spună că-i era obligat altei femei –

trebuie să-ţi spun... începuse el – şi se crispă în sinea ei când îşi aminti cum îl oprise, dorind doar să savureze momentul, să nu-i strice vraja vorbind despre alte obligaţii – *alte iubiri*.

Adam se opri pe nisipul moale de lângă apă şi-şi aruncă prosopul pe un buştean adus de valuri. O aştepta, privind-o, iar Lee îşi dori dintr-odată să nu fi avut bluza pe ea. Faptul de a şi-o scoate în faţa lui ar fi părut mult mai intim decât dacă venea de la început doar în costumul de baie.

Între timp, Adam o privea în continuare, cu un început de zâmbet pe buze, ca şi cum i-ar fi ghicit dilema.

Cu un gest sfidător, Lee îşi scoase repede bluza peste cap şi o aruncă lângă prosopul lui, scuturându-şi părul din ochi. Privirea lui îi măsură rapid trupul zvelt şi mlădios, după care Adam porni spre apă, fără niciun comentariu.

Apa era rece, iar când îi ajunse până la coapse Lee se opri, cuprinzându-şi trupul cu braţele. Tocmai se apropia un val, iar Adam, zâmbind, o cuprinse pe după talie şi, când valul ajunse la ei, se ridică odată cu ea peste creastă, apoi îi dădu drumul şi începură să înoate.

Bălăceala în valuri era distractivă, dar Adam era un înotător mai puternic decât ea şi, după o jumătate de oră, Lee începu să obosească. Când ieşi din apă, soarele încălzea cu putere, iar Lee se lăsă pe prosop şi aşteptă să i se zvânte puţin părul, înainte de a începe să şi-l descurce cu pieptenele. Vedea capul lui Adam săltând printre brizanţi, şi alţi înotători, departe, în lungul curbei aurii a plajei.

Lee se aşeză pe buştean şi-şi rezemă coatele pe genunchi, lăsându-şi părul să se usuce complet, răsfirat peste umeri. Căldura blândă a soarelui, murmurul valurilor, ţipetele ocazionale ale pescăruşilor, o toropeau adormitor.

Un deget umed şi rece, atingându-i şira spinării, o făcu să tresară.

Adam, încă ud, cu prosopul în mână, în zâmbea.

— Și când mă gândesc că mă bazam pe tine să mă salvezi dacă am probleme! comentă el pe un ton glumeţ. Eşti pe jumătate adormită.

— Nu dormeam! protestă ea, privindu-l cum se ştergea viguros cu prosopul. Oricum, eşti un înotător mai bun decât mine. N-aveai nevoie să te salvez.

Adam îşi agăţă iar prosopul pe după gât şi se aşeză

lângă ea, cu faţa în cealaltă parte a buşteanului. Studiindu-i faţa, spuse alene:

— Arăţi foarte dulce când eşti somnoroasă. Îmi pot imagina cum eşti dimineaţa la prima oră, când abia te-ai trezit din somn.

— Crezi? întrebă ea cu scepticism rece.

— Da, răspunse el încet. Facem o încercare?

Lee se întoarse complet cu faţa spre el, gata să protesteze, când Adam adăugă:

— Aş putea veni să te trezesc mâine dimineaţă – dacă mai vrei o partidă de înot.

— Nu cred că va fi necesar, replică Lee, ridicându-se fără grabă. O tachina şi n-avea de gând să se lase provocată.

Adam încălecă buşteanul, privind-o cum îşi punea pieptenele în sacoşa de macramé, înnodându-şi apoi mânecile cămăşii larg pe după gât.

— Vrei să pleci? o întrebă el.

— Nu suntem aşteptaţi?

— La micul dejun? Nu neapărat. Îl putem lua aici, dacă vrei. În bucătărie sunt destule provizii.

Lee nu răspunse, iar Adam, luându-i tăcerea drept

încuviinţare, se ridicăşi o luă de mână, adăugând:

— Vino, am să pregătesc mâncarea până te schimbi.

Când ieşi din dormitor, Lee îl găsi în faţa aragazului, încă în slip. Abia aruncându-i o privire, Adam spuse:

— Toate sunt sau congelate, sau conservate. Poţi mânca fasole cu şuncă, spaghetti sau carne de vită la cutie.

— Îmi place fasolea, răspunse ea. Dar nu fac mofturi nici la celelalte.

— Atunci, fasole să fie, spuse el, luând cutia de pe un raft.

Nu peste mult, din tigaie începu să se răspândească o aromă delicioasă de şuncă friptă, iar Lee îşi dădu seama cât îi era de foame.

— Eu ce pot face? întrebă, punându-şi sacoşa pe divanul din colţ.

— Prăjeşte câteva felii din pâinea aya, idacă vrei, răspunse Adam, arătându-i un pachet de pâine feliată în ţiplă. Prăjitorul e alături.

După ce puse mâncarea în farfurii, iar farfuriile în încălzitor, se duse în dormitorul unde-şi lăsase hainele şi reveni cu pantalonii pe el şi bustul gol. Lee prăjise două

felii de pâine şi încerca să taie untul, care era îngheţat.

— Lasă-mă pe mine, spuse Adam, scoţând din sertar un cuţit de tăiat brânza şi, după ce apucă strâns calupul, tăie câteva felii subţiri.

— Mmm, îndemânarea tipic masculină, murmură Lee cu admiraţie glumeaţă, întrebându-se dacă Adam îşi amintea propria lui aluzie la sfânta ingeniozitate feminină. Nici nu mă mir că eşti cadru de conducere!

Aruncându-i o privire amuzată, Adam răspunse:

— Mă pricep şi să dau ordine. Pune masa – vei găsi totul la îndemână.

— Am înţeles, să trăiţi! răspunse Lee, apucându-se de treabă.

Adam râse ironic.

— Pe mine nu poţi să mă păcăleşti, să ştii. În viaţa mea n-am întâlnit o fiinţă mai recalcitrantă ca tine.

— Nici eu n-am întâlnit o fiinţă mai autoritară ca tine, ripostă scurt Lee, scoţând tacâmurile din sertar.

Ca de obicei era nepregătită pentru iuţeala reacţiilor lui. Când se întoarse să pună masa în continuare, Adam o apucă de încheieturile mâinilor şi o întoarse cu faţa spre el,

trântindu-i un sărut scurt şi apăsat pe gură. Apoi îi dădu drumul imediat, spunând:

— Și-acum, fii cuminte, Miss Palmer, altfel am să te-amuţesc pentru mult mai mult timp.

Zâmbea, şi dintr-odată inima lui Lee începu să cânte. Niciodată nu se mai simţiseră atât de firesc împreună, şi-i plăcea… îi plăcea şi el… îl *iubea*. Măcar pentru un răstimp, îşi putea închipui că o iubea şi el.

Îşi văzu de treabă mai departe, zâmbind când auzi râsul lui uşor în spatele ei.

Adam deschise o cutie cu suc de portocale şi, inspectând conţinutul frigiderului, exclamă:

— Aha! Tocmai de ce aveam nevoie!

Și scoase o sticlă de vin alb efervescent.

— La micul dejun? râse Lee.

— De ce nu? Ai ceva împotriva micilor dejunuri cu şampanie?

Găsi două pahare cu picior într-un dulap şi le puse pe masă. Aşadar, aveau suc de portocale şi vin, iar pentru Lee era cel mai bun mic dejun pe care-l luase vreodată în viaţa ei. Câteva minute, putea să-şi imagineze că nu era primul şi

ultimul pe care-l luau împreună.

După fasolea cu şuncă urmă marmeladă pe pâine prăjită, apoi Adam făcu cafeaua.

— Neagră, sau cu lapte? întrebă el.

Lee ceru neagră şi simţi o plăcere idioată când văzu că şi el o prefera la el.

În timp ce-şi beau cafelele, discutară despre serviciu, apoi despre diverse alte lucruri, glumind din când în când. Pe când spălau vasele împreună, Lee începu să cânte încet. După un timp, Adam se apucă s-o acompanieze fluierând. Lee nu ştia să mai fi fost vreodată atât de fericită.

Adam se duse să-şi ia lucrurile din dormitor, iar Lee se aşeză pe divan, privind pe fereastră spre marea luminată de soare. Când Adam reveni şi se aşeză lângă ea, oftă şi-şi luă sacoşa, ştiind că micul interludiu se terminase şi trebuia să se întoarcă în lumea reală.

Dar, când să atingă sacoşa, ridicându-se în acelaşi timp, Adam se întinse şi el să i-o ia. Se ciocniră uşor, iar Adam o prinse de mijloc, ţinând-o să nu cadă.

Lee se pomeni cu faţa lângă umărul lui gol, ţinându-se cu mâinilede braţele lui. Când ridică ochii, văzu

că o privea întrebător. Ar fi putut să spună nu. Ar fi putut, dar n-o făcu. În schimb, îşi ridică mâinile în lungul braţelor lui, spre umeri, mângâietor, apoi îl cuprinse pe după gât, în timp ce Adam începea s-o sărute, încet, prelung, senzual, dându-i senzaţia că plutea, imponderabilă.

Nu protestă când o culcă uşor pe divan, cu gura încă lipită seducător de a ei, cu mâinile pe spatele ei, continuând s-o strângă la piept, cu coapsele pătrunzând între ale ei.

Apoi, buzele lui se desprinseră şi Adam păru să se ridice puţin. Lee întredeschise ochii şi-i văzu capul aplecat, în timp ce-i simţea mâinile începând să-i ridice bluza.

— *Nu!*

Dintr-odată deveni rigidă sub el, apucându-l înnebunită de încheieturi pentru a-i îndepărta mâinile.

Panica ei neaşteptată îl făcu să zâmbească, după care Adam începu să-i sărute adâncitura gâtului, explorând-o cu limba. Împotriva propriei voinţe, Lee se relaxă puţin, dar când el încercă să-i ridice din nou bluza îi strânse iar încheieturile mâinilor, implorându-l:

— Adam, te rog – nu!

Ridicând capul, Adam o privi în ochi.

— Iubito, te rog – *da!*

Dincolo de tonul lui glumeţ se simţea durerea unei rugăminţi sincere.

— Eşti atât de frumoasă, vreau să te văd, vreau să te simt lângă mine, să-ţi simt pielea fină şi netedă lipită de a mea…

Glasul îi era îngroşat de pasiune, iar Lee ar fi vrut să cedeze, dar ştia că ajunseseră în punctul dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere, şi dacă-l lăsa, propria ei pasiune i-ar fi scăpat de sub control.

Înghiţi un nod şi repetă:

— Nu.

Unghiile i se înfipseră în antebraţele lui, în timp ce încerca să-i smulgă mâinile de pe bluză.

— Dă-mi drumul!

Privirile li se ciocniră, iar Adam înţelese că era serioasă. În ochii lui se citea clar tentaţia de a forţa nota, ştiind că avea toate şansele ca Lee să cedeze, dacă o îmbrăţişa în continuare până când propria ei dorinţă îi învingea toate scrupulele.

— *Nu*, Adam, repetă ea încet, rugându-l din ochi să

joace cinstit, să nu-i terfelească respectul de sine. Nu mai continua. E de-ajuns.

— De-ajuns? repetă el cu uşor dispreţ.

Totuşi, de ridică, dintr-o singură mişcare rapidă şi fluentă. Îşi puse iar prosopul pe după gât, în timp ce Lee încerca grăbită să-şi aranjeze părul, aşezată pe marginea divanului.

În sfârşit, după ce-şi luă sacoşa şi-şi îndreptă bluza, Lee se ridică şi ea în picioare.

Adam stătea în faţa ei, cu o mână agăţată de betelia pantalonilor şi o expresie rece şi gânditoare pe faţă.

— Faci des chestia asta? întrebă el repezit.

— Ce chestie?

— Laşi omul să te sărute aşa, şi pe urmă spui „de-ajuns”.

Fără să răspundă, Lee clătină din cap, întorcându-se spre uşă. Dar Adam ajunse acolo înaintea ei şi se opri cu mâna pe clanţă.

— Măcar de data asta, spuse el, n-ai să mai pretinzi că te-am lăsat rece.

Lee avu nevoie de curaj, dar reuşi să-şi ridice ochii

spre el, privindu-l drept în faţă.

— Nu, spuse ea, n-am să susţin aşa ceva.

Un moment, Adam îi susţinu privirea, apoi dădu uşor din cap, parcă mulţumit de răspunsul ei. În sfârşit, apăsă pe clanţă, deschise uşa şi o lăsă să iasă.

Capitolul 11

Lee îşi petrecu aproape toată după-amiaza stând de vorbă cu tatăl lui Adam. Gail şi soţul ei, Richard Evans, sosiseră chiar înainte de masă, împreună cu cei doi copii, iar Lee observase amuzată şi destul de surprinsă că „unchiul Adam” era în mod vizibil favoritul lor. Richard şi Adam fură convinşi să se joace cu ei pe peluza din spate, în timp ce Gail şi ceilalţi adulţi stăteau pe terasa mare de lemn cu vedere spre ocean. Domnul Broome o invită pe Lee să ia loc lângă el, cerându-i să-i vorbească despre munca ei şi noua formă a revistei.

Cunoştea deja bine situaţia, iar Lee deduse că Adam îl ţinuse la curemt.

— Cred că şi scrii, spuse el.

— Puţin, recunoscu Lee, surprinsă că aflase.

— Și încă scrii foarte bine, după cum spune fiul meu.

Lee se întrebă cât de mult discutaseră despre ea. Parcă ghicindu-i gândurile, domnul Broome adăugă:

— Mi-ai făcut o impresie foarte bună, în emisiunea aceea de televiziune. L-am descusut în legătură cu tine.

— Înţeleg.

— Totuşi, nu ştia prea multe despre viaţa ta personală.

— Nu vrea vorbesc despre viaţa mea personală la serviciu, răspunse Lee.

— Ai familie?

— Numai mama şi un frate. Familia *dumneavoastră* are mare noroc. Vă întruniţi adeseori aşa?

Domnul Broome zâmbi cam amar, cu o expresie care-i amintea lui Lee de fiul lui, şi spuse:

— În ultima vreme, nu foarte des. Ne bucurăm mult când o putem face.

— Primiţi des veşti de la fiul dumneavoastră din America?

— Ne scrie des. Văd că şi tu ai pus câteva întrebări despre noi, nu-i aşa?

— Voiam să ştiu cu cine urma să fac cunoştinţă. Evident, Adam l-a menţionat şi pe fratele lui de peste ocean.

Lee îl plăcea pe bătrân, ca şi pe ceilalţi membri ai familie lui Adam. Dar nu voia să înceapă s-o privească altfel decât ca pe o colegă a lui. În continuare, domnul Broome n-o mai iscodi, aşa că nici ea nu-i mai povesti nimic despre viaţa ei.

Mai târziu, când îşi pregăti fusta înflorată şi bluza gri, pentru masa sărbătorească, Lee continuă să se întrebe de ce-i făcea curte Adam, dacă urma să se însoare cu Lisbet. Ar fi existat mai multe motive, toate destul de deprimante. Adam îi dăduse de înţeles că era foarte susceptibil faţă de farmecele femeieşti şi nu se codea să profite de orice ocazie. Nu ascunsese niciodată faptul că-l atrăgea.

Când ieşi din baie, urmată de un val de aburi şi parfum de talc, se opri brusc, clătinând din cap. Nu putea fi adevărat ceea ce vedea…

Și totuşi, era. Pe pat, în locul fustei şi al bluzei pe care şi le lăsase acolo, era întinsă rochia maro-aurie pe care i-o înapoiase lui Adam cu câteva zile în urmă, la birou. Alături era pusă o jachetă foarte fină şi elegantă, de genul care

sugerează pudoare fără să ascundă nimic.

După toate gândurile care o frământaseră în ultima vreme, era prea mult. Deschise upa dulapului din colţ, aruncă o privire în valiză, după care, abia zăbovind să-şi lege cordonul halatului, traversă culoarul şi bătu cu putere în uşa de vizavi.

Glasul lui Adam îi răspunse să intre, iar Lee păşi înăuntru, închizând cu un gest decis uşa în urma ei.

Adam tocmai îşi pusese cămaşa şi-şi încheia butonii.

— Ce-ai făcut cu hainele mele? îmtrebă Lee.

— Nici nu m-am atins de ele.

Amuzat, Adam aruncă o privire spre părul ei umed şi ciufulit şi halatul încheiat în grabă.

— Ce minciună copilărească! strigă Lee furioasă. Doar nu vrei să spui că nu ştii despre ce vorbesc.

Adam termină de încheiat butonii şi se întoarse cu faţa spre ea, cu degetele agăţate în buzunare şi picioarele puţin depărtate.

— Nu e nicio minciună. Și, nu, n-am să spun că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu se prea leagă.

— Aşa crezi?

Tot mai nervoasă cu fiecare clipă, Lee făcu doi paşi spre el.

— N-am să port rochia aia, îi spuse ea categoric. Aşa că fă bine şi dă-mi hainele înapoi, de unde le-ai ascuns.

— Nu pot. Nu ştiu unde sunt.

— Sunt sigură că ţi-ar fi foarte uşor să afli, scrâşni ea din dinţi, abia stăpânindu-şi furia.

Adam îi zâmbea. Dacă n-ar fi fost atât de revoltată, expresia lui i-ar fi înmuiat inima pe loc.

— E o rochie foarte frumoasă, spuse el, încercând s-o convingă. Nu crezi?

— N-are nicio importanţă! E o mită foarte frumoasă… adăugă ea cu înverşunare.

— *Ce?*

Tonul lui dintr-odată repezit o făcu să tresară. Zâmbetul i se ştersese de pe buze.

— Trebuie să-ţi reamintesc că-ţi datoram o rochie? întrebă el răstit.

— Aş dori să-ţi reamintesc *eu* ţie că asta-i o rochie mult mai scumpă decât cea pe care mi-ai rupt-o.

— Atunci, numeşte-o o primă, replică Adam pe un ton aproape plictisit. Am fost mulţumit de… performanţa din seara aceea.

Scurta pauză, licărirea batjocoritoare din ochii lui, o convinseră că vorbea cu dublu-înţeles, iar atâta lucru fu suficient pentru ca furia să-i răbufnească.

Probabil Adam fusese pregătit, căci se feri uşor de mâna ei, apucând-o de încheietură în momentul când Lee îşi pierdu echilibrul, răsucindu-se în virtutea inerţiei. Înainte de a apuca să-şi revină, o trase pe pat – pe patul *lui* – şi o imobiliză, lăsându-se deasupra cu toată greutatea.

— Dacă nu-mi dai drumul am să ţip! îl ameninţă Lee, gâfâind.

Dar, în clipa următoare, amuţi, cu gura acoperită de a lui într-un sărut pustiitor.

Apoi, buzele lui Adam se retraseră puţin, mângâindu-i obrazul spre ureche.

— Hai, ţipă, spuse el. Și când vor veni toţi în fuga mare, explică-le de ce-ai venit în camera mea aproape goală…?

Lee scoase un sunet furios, nearticulat, iar Adam

înălţă capul s-o privească, făcând-o să-şi dea seama că zbaterile ei îi făcuseră marginile halatului să se îndepărteze în lături, aproape dezvlăuindu-i sânii.

— *Eşti* aproape goală, nu? întrebă el tărăgănat. N-ai chiar *nimic* pe dedesubt?

Fără să răspundă, Lee făcu încă un efort pentru a-şi elibera mâinile şi a se acoperi. Adam îi apucă ambele încheieturi într-o singură mână, iar pe cealaltă şi-o strecură sub halat, coborând arzător de la piept până pe talie, unde se opri lângă nodul larg al cordonului.

— Poate-ar fi mai bine să aflu singur…

— *Termină!* strigă Lee într-o şoaptă sufocată. Adam, *nu!*

Adam ridică ochii spre ai ei, sfredelindu-i cu o privire aproape severă.

— Ai să porţi rochia?

— Nu!

Vocea lui Lee tremura de revoltă, şi nu capitulă decât când îi simţi degetele pe cordon.

— *Bine!* Eşti o *bestie!* Te *urăsc!*

— Și vrei să te cred, după cele din dimineaţa asta?

Mâna lui urcase din nou de pe talie, peste ridicătura gingaşă acoperită de halat, şi începu să se joace cu părul ei, în timp ce Lee căuta un răspuns.

— Azi-dimineaţă, spuse ea în cele din urmă, aveam chef de puţină… zbenguială, atâta tot. Și nu m-ai *forţat!*

— Și acum?

— Știi bine că acum mă forţezi!

Pe chipul lui apăru o expresie foarte ciudată. Îi dădu drumul pe neaşteptate şi se ridică de pe pat, atât de brusc încât Lee rămase un moment buimăcită.

— Eşti liberă, îi aminti el încet.

Și, în timp ce Lee se ridica, aranjându-şi halatul, se duse şi-i deschise uşa cu o politeţe exagerată. Lee trecu pe lângă el fără să-l privească în ochi.

* * *

— E fermecătoare! zâmbi Lisa cu un aer de mândrie care o lămuri imediat pe Lee cine fusese complicea lui Adam. Se întrebă ce pretext îi prezentase surorii lui pentru a o convinge şi conchise că era mai bine să nu afle.

— Pot să-mi primesc fusta înapoi, mâine dimineaţă? întrebă ea pe un ton cam sec. Știu că nu e de aceeaşi înaltă clasă, dar mi-e utilă şi ţin mult la ea.

Lisa zâmbi.

— Am să ţi-o aduc la prima oră. Totuşi, trebuie să spun că fratele meu are gusturi surprinzător de alese!

Soţul ei o strigă, întrebând ce-ar fi vrut să bea ea şi Lee. În timp ce le turna vin de Xeres, sosi şi Gail cu familia ei.

După masă, Lee insistă s-o ajute pe Gail la spălatul vaselor, în timp ce Lisa strângea masa, cu ajutorul lui Jenny. Gail şi Richard plecară destul de devreme. Shawn refuzase să se culce în pat străin, dar adormise cu capul pe umărul tatălui său, de câtva timp, însă Jenny era încă vioaie şi protestă că nu era obosită, chiar şi când părinţii ei începură să-şi ia rămas-bun.

— Și cercelul? întrebă ea, trăgându-şi mama de mână.

— A, da, uitasem! exclamă Gail, căutând în poşetă. Copiii l-au găsit pe ăsta în dormitorul cabanei, adăugă ea, întinzându-i lui Lee un mic obiect strălucitor. Probabil e al tău, am aflat de la Adam că azi-dimineaţă aţi fost amândoi

acolo. Și nu cred că-i allui.

Lee îl luă automat, deşi ştia că nu purtase cercei. Era un pandantiv cu safire mici, foarte scump – în niciun caz nu putea fi al ei.

— Nu, nu-i al meu, spuse ea.

— Nu? întrebă nedumerită Gail. Atunci, mă-ntreb al cui… N-o fi al tău, Lisa?

— Arată-mi-l mie, ceru doamna Broome. Probabil e al lui Lisbet. A stat câteva zile în cabană, recent. Său… ia să vedem… pe urmă a venit familia Tremain, la un picnic. Adam, se întoarse ea spre fiul ei, în ce zi a fost aici Lisbet cu…

— În şaptesprezece, răspunse el imediat. Din şaptesprezece până în douăzeci şi unu.

— A, da. Deci, după picnitul familiei Tremain. Îl recunoşti? întrebă ea întinzându-i cercelul.

— Da, cred că am văzut-o purtând o pereche ca asta, spuse el, vârându-l în buzunar. Voi avea grijă să-l primească înapoi.

Lee îşi dădu seama că în acele patru zile Adam lipsise de la birou. Oare stătuse cu părinţii lui, în timp ce Lisbet

locuia în cabană… sau o folosiseră împreună?

Se aşeză pe canapea, unde i se alătură şi doamna Broome, după ce Gail şi familia ei plecară în sfârşit.

— O cunoşti pe Lisbet Carson? o întrebă ea pe Lee.

— Am întâlnit-o de vreo două ori, răspunse Lee, dorindu-şi să fi discutat despre oricare alt subiect.

— E o fată foarte drăguă, şi a trecut printr-o perioadă grea. Dar lucrurile par să se aranjeze în sfârşit – graţie lui Adam, spre bucuria mea.

Îşi privi cu afecţiune fiul, în timp ce Lee făcea mari eforturi să-şi controleze expresia.

— Mă bucur, reuşi ea să spună, cu o voce abia auzită. Și eu am agreat-o întotdeauna.

Dintr-odată, era foarte furioasă pe Adam, care nu avea niciun drept să se poarte aşa nici cu ea, nici cu Lisbet. Lisbet suferise destul din cauza căsniciei ei ratate, iar Lee, ruşinată că acceptase sărutările lui Adam, hotărî să n-o mai facă niciodată.

* * *

Duminică plouă, iar Lee evită foarte uşor să rămână singură cu Adam, întrucât toată familia rămase în casă. Porniră înapoi spre Auckland după-amiază, iar Lee reuşi să converseze, pe drum, la un nivel distant-prietenos. O dată sau de două ori, Adam o privi cam contrariat, dar până la urmă păru mulţumit să-i urmeze exemplul. Când o lăsă în faţa apartamentului, Lee păru nespus de uşurată.

Mark era acolo, împreună cu cei trei tineri care veniseră vineri seara. Începură să stea de vorbă, iar când sună telefonul tocmai erau angajaţi într-o discuţie animată. Ridicând receptorul, Lee auzi glasul lui Adam.

— Dai o petrecere? întrebă el.

— Oarecum, răspunse amuzată Lee. De ce m-ai sunat.

— Am găsit în maşină ceva ce-ţi aparţine, spuse el. O poşetă mică de piele.

— Eşti sigur că e a mea? întrebă Lee, tentată să adauge: *nu a lui Lisbet?*

— Piele albă, cu litere aurii gravate într-un model oriental.

— A, da, a mea e.

— Pot să ţi-o aduc dacă vrei.

— Mulţumesc, dar până mâine n-am nevoie de ea.

— Bine, atunci ne vedem la redacţie. Petrecere frumoasă.

— Îţi mulţumesc că m-ai sunat.

— Pentru puţin.

Și închise, înainte ca Lee să fi apucat să-i răspundă la salut.

* * *

După ce musafirii plecară, Lee îl ajută pe Michael să-şi desfacă sofaua-pat.

— Știai că pot conduce o maşină normală, dacă are schimbător de viteze automat? o întrebă el. Cu câteva adaptări, ne-ar costa sub două sute de dolari.

— Ai putea? replică Lee, ridicându-se. Vrei să spui că n-ai nevoie de o maşină specială?

— Boris e student la mecanică auto. A lucrat şi cu societăţile pentru handicapaţi şi spune că se poate fără nicio problemă.

În mintea lui Lee începu să se contureze o idee.

— Mark mă va învăţa să conduc cu Mercedes-ul lui, continuă Michael. Are transmisie automată. Va trece un timp până să am maşina mea, adăugă el, dar nu strică să învăţ de pe-acum.

— Cu siguranţă, confirmă Lee, spunându-şi că, dacă avea şi ea un cuvânt de spus – şi era hotărâtă să aibă chiar foarte multe de spus – era posibil să nu dureze deloc mult.

Capitolul 12

Ediţia specială a revistei „*Lively Lady*" ieşi pe tarabe şi se vându aproape integral – un succes răsunător. Se părea că poliica editorială a lui Adam avea să renteze, iar peformanţa din săptămâna următoare confirmă acest lucru. Vânzările crescuseră considerabil şi părea aproape sigur că în curând aveau să candideze pentru locul întâi.

Ziua de naştere a lui Michael se apropia, iar planurile lui Lee erau aproape gata. Ceruse ajutorul noilor prieteni ai lui Michael şi, în dimineaţa zilei lui, îl putu convinge să coboare cu ea în stradă, unde-l conduse mândră spre o maşină albastră nouă şi strălucitoare, cu o felicitare uriaşă prinsă sub ştergătorul de parbriz.

După momentul de surpriză şi şoc, recunoştinţa lui Michael fu nemărginită.

— Cum ai reuşit? se bâlbâi el, aşezându-se la volan şi mângâindu-l cu degete tremurătoare.

— Am vândut-o pe a mea, răspunse Lee, zâmbindu-i când fratele ei îl privi întristat. Oricum n-o prea foloseam, doar ca s-o vizitez pe mama. Acum, mă poţi duce *tu* acasă în weekenduri. E gata s-o foloseşti, Boris a reglat totul.

În seara aceea, dădu o petrecere pentru el, invitându-l pe Mark şi cerându-i lui Janet Crane să-i anunţe şi pe ceilalţi prieteni de la universitate. Se adunară douăsprezece persoane, băieţi şi fete. Şi se distrară copios. Janet stătu mult de vorbă cu Michael, aşezată lângă el, iar Lee speră să nu fi greşit invitând-o, fiind clar că fratele ei era îndrăgostitlulea.

* * *

A doua zi dimineaţă, telefonul sună în timp ce Lee pregătea micul dejun. În timp ce ridica receptorul, îl văzu pe fratele ei chinuindu-se să strângă canapeaua-pat.

— Michael, iubitule! Fac *eu* patul! îl asigură ea, ducând receptorul la ureche. Alo?

— Michael *iubitule* ăsta locuieşte *cu tine?* mârâi glasul lui Adam.

Iritată de tonul lui, Lee răspunse răstit:

— *Da.* Și nu te priveşte.

— Ai dreptate, replică el scurt. Te rog să mă scuzi.

Și, în timp ce Lee îşi trăgea respiraţia, amintindu-şi că niciodată nu-i pomenise despre fratele ei, continuă:

— Azi vin în oraş părinţii mei. Mi-ai cerut să te invit să iei masa cu noi. Tatăl meu a insistat să te sun dimineaţa la prima oră şi să mă asigur că poţi veni.

— Păi… nu ştiu, răspunse ezitant Lee.

— Nu mai fi aşa de timidă! se răsti Adam. Da sa nu? Îţi amintesc că nu eu te-am invitat.

Deci, el nu voia să vină, iar acest gând o înjunghie dureros în inimă.

— Atunci, e da, spuse ea. Și-ţi mulţumesc pentru felul… elegant în care mi-ai transmis invitaţia.

Nu fu sigură dacă sunetul pe care-l auzi era un pufnet de râs, înainte ca Adam să spună:

— Trec să te iau de la birou.

Și închise telefonul.

* * *

Tocmai îşi beau cafelele, când doamna Broome spuse:

— O, ia priviţi cine-a venit!

Când întoarse capul spre uşă, Lee simţi un gol în stomac. Lisbet Carson traversa salonul în urma unui ospătar, însoţită de un bărbat care i se părea cunoscut de undeva.

Amândoi zâmbiră când trecură pe lângă masa lor, salutând din mers. Chelnerul îi conduse la o masă din colţ, pentru două persoane, iar Lee, aruncând o privire spre Adam, nu văzu pe chipul lui nicio undă de emoţie. Se uită dinnou spre cuplul din colţ şi o văzu pe Lisbet zâmbindu-i bărbatului de lângă ea, după care i se opri respiraţia, căci îşi dăduse seama cine era.

— E soţul ei! exclamă ea.

— Într-adevăr, confirmă doamna Broome, zâmbind.

Nu-i aşa că-i minunat?

Observând uimirea de pe faţa lui Lee, adăugă:

— Spuneai c-o cunoşti pe Lisbet, nu-i aşa, Lee?

— Vag. Dar înţelesesem că au divorţat.

— Într-adevăr. Însă acum se pregătesc să se căsătorească din nou. Scott s-a întors din America de câteva săptămâni şi în sfârşit a convins-o să mai încerce o dată. Acum sunt mai maturi şi mai înţelepţi, şi cred c-o să iasă bine. Am impresia că se iubesc foarte mult…

— Termină cu bârfele, mamă, o întrerupse alene Adam.

Ochii lui Lee se repeziră spre ai lui, dar nu văzu acolo decât o uşoară plictiseală rece.

Mama lui spusese că el era răspunzător pentru noua fericire a lui Lisbet. N-avea niciun sens – decât dacă renunţase la ea, cu generozitate, când se întorsese soţul ei. Lui Lee i se învârtea mintea, încercând să înţeleagă.

La întoarcere, în maşina lui Adam, îndrăzni să abordeze subiectul.

— N-o cunosc bine pe Lisbet Carson, începu ea. Dar mă bucur că nu i s-a distrus căsnicia, până la urmă.

Cam posomorât, Adam răspunse:

— Da, unii oameni au norocul să beneficieze şi de o a doua şansă.

— Îi… cunoşti bine?

— Scott e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Înţeleg, spuse Lee surprinsă. N-am ştiut.

— Nici despre mine nu ştii prea multe, replică Adam sarcastic. Ai refuzat oferta, mai ţii minte?

— Poate că m-am răzgândit, spuse Lee încet, în timp ce se apropiau de parcarea redacţiei.

Adam introduse maşina în parcare şi o opri brusc, întorcându-se spre Lee;

— *Poftim?*

Lee nu avu curaj să repete ceea ce spusese, privindu-i doar chipul furios, cu o expresie pe care şi-o dorea cât mai calmă.

După un moment, Adam spuse încet, dispreţuitor:

— Iar te ţii de jocuri, Lee?

Rănită, Lee clătină din cap, dar el îi ignoră gestul.

— Te-ai certat cu iubitul? Sau tocmai tragi la sorţi terenul? Oferta e tentantă, adăugă, măsurând-o cu o privire

care o făcu să se înfioare în sinea ei, dar vine cam târziu. Sunt unele lucruri în care nu cred – cum ar fi, de pildă, împărţitul.

Neputându-i răspunde din cauza lacrimilor care o înecau, Lee deschise portiera şi coborî. Adam nu încercă s-o oprească.

* * *

Michael primise un loc în căminul studenţesc unde locuiau Janet şi alţi câţiva colegi. Părea entuziasmat de idee, iar Lee trecu peste orice temeri şi-l trimise cu binecuvântarea ei.

Vremea se răcise. Venea iarna, astfel încât Lee începuse să poarte paltonul când se ducea la serviciu. Într-o dimineaţă, când intră în clădire, cu capul în piept şi gulerul ridicat ca să se apere de vânt, fu cât pe ce să se ciocnească piept în piept cu Adam, care urca şi el treptele.

Adam o sprijini, apucând-o de braţ, şi continuă s-o ţină astfel în timp ce-şi continuau drumul spre lift.

— Nu te-am văzut în parcare, comentă el, după ce

uşile se închiseră.

— Am venit cu autobuzul.

— Faci economie de benzină, sau ţi s-a stricat maşina?

— Am vândut-o.

Văzându-i privirea piezişă, Lee îi explică:

— N-o prea foloseam, oricum, aşa că nu avea niciun rost s-o păstrez.

Ar fi vrut să-i spună despre Michael, dar nu ştia cum să înceapă.

Îl văzu privindu-i paltonul, care era vechi de trei ani, după care Adam o întrebă pe neaşteptate, încruntat:

— Stai prost cu banii?

Lee se grăbi să nege:

— Nu, în niciun caz. Știi bine că am un salariu foarte bun.

— Știu. Mă întrebam ce…

Dar nu continuă, preferând să apese pe buton, aproape cu furie, şi întorcându-se nervos cu spatele.

Spre surprinderea lui Lee, coborî la acelaşi etaj cu ea.

— Vrei să-mi vorbeşti? îl întrebă, văzând că o urma

îmbirou.

— Da, dar nu e nicio grabă. Mai întâi, scoate-ţi paltonul şi fă-te comodă.

Lee deschise dulapul, îşi puse poşeta înăuntru şi începu să-şi descheie paltonul. Adam se duse la fereastra din spatele biroului, privind peisajul.

— Azi a scris în ziar că, după părerea unui om de ştiinţă, Rangitoto ar putea să erupă din nou, comentă el. E doar adormit, nu stins.

— Atunci, dacă erupe, voi avea o privelişte foarte interesantă, nu-i aşa?

— S-ar putea să ai mai mult decât atât, răspunse el întorcând capul, cu un zâmbet. Vulcanii pot fi periculoşi.

— Știu. Totuşi, îmi vine greu să cred că sub insula aceea frumoasă poate exista un enorm foc ascuns, încercând să urce cu forţa prin munte. Dacă ar reuşi, presupun că ar dispărea toată insula.

— Sau, cel puţin, i-ar zbura vârful. E o idee fascinantă, nu-i aşa?

— Și destul de înspăimântătoare, adăugă Lee, scoţându-şi paltonul. Tot focul acela adormit…

Mâneca i se agăţă de cureaua ceasului şi tocmai încerca să şi-o desprindă, când telefonul de pe birou sună.

— Eşti atât de bun…? îl rugă ea pe Adam.

Adam dădu din cap şi ridică receptorul.

— Biroul domnişoarei Palmer, spuse el. Da… Aşteptaţi un moment, vă rog.

Lee îşi degajase mâneca şi tocmai îşi agăţa paltonul. Luă receptorul din mâna lui Adam.

Auzi glasul şovăitor şi împiedicat al lui Michael:

— Lee? Am pierdut un curs foarte important. Ai văzut pe undeva un dosar verde?

— Nu cumva e cel pe care l-am văzut azi dimineaţă pe frigider? replică ea.

— Ce Dumnezeu caută acolo? Stai o clipă, mă duc să mă uit.

Lee aşteptă, cu un zâmbet amuzat pe faţă, până când Michael reveni la telefon.

— L-am găsit! Eşti o minune – credeam că-l căutasem peste tot.

— Norocul tău că s-a întâmplat să-l observ în timp ce-ţi făceam micul dejun, leneşule, îl tachină Lee. Ai

să-ntârzii, nu-i aşa?

— Dacă las vasele nespălate, voi ajunge la timp. Știu c-am spus că le spăl eu, dar…

— Bine, lasă-le-n pace. Le spăl eu când vin acasă, dacă ajung înaintea ta.

Oricum, le-ar fi spălat mult mai repede. Îi acceptase oferta numai fiide ştia că Michael nu suporta ideea că era incapabil.

— Eşti un înger, Lee, îi spuse el cu însufleţire.

Lee râse, răspunzând:

— Da, ştiu. Pa, iubitule.

— Înţeleg că ăsta a fost *Michael iubitule,* comentă aspru glasul lui Adam, amintindu-i de prezenţa ei în birou.

— Într-adevăr, răspunse Lee.

Considera că sosise momentul să pună capăt acelei neînţelegeri absurde, dar tonul lui ostil o împiedica să spună mai mult.

— De când stă la tine? continuă Adam vorbind de parcă i-ar fi fost smulse cuvintele cu cleştele. Of, nu contează. Nu mă priveşte, cum mi-ai mai amintit.

— De fapt, de două luni, îi spuse Lee. Dar o să plece

curând.

După o scurtă tăcere încordată, Adam întrebă:

— La iniţiativa lui… sau a ta?

— A lui.

Animată de o pornire răutăcioasă, Lee coborî privirea spre birou, adăugând:

— A cunoscut altă fată…

De astă dată, tăcerea se prelungi mai mult, după care Adam întrebă, foarte încet:

— Și ai vreo obiecţie?

— O să-mi lipsească răspunse Lee cu sinceritate. Dar, dacă aşa vrea el…

Nu-şi dădu seama că Adam se mişcase din loc, până când îi simţi mâna pe păr, apoi pe obraz, ridicându-i faţa, făcându-l s-o privească.

— Îmi pare rău, Lee, spuse el încet.

Lee fu zguduită de compasiunea din ochii şi din glasul lui.

— Dar s-ar putea să fie mai bine. În fiecare zi e aşa, dimineaţa la prima oră?

Fără să înţeleagă, Lee întrebă:

— Cum adică, „aşa”?

— Beat, spuse brutal Adam. Banii *tăi* îi cheltuieşte pe băutură?

Stânjenită de compasiunea şi tandreţea lui, Lee spuse cu voce liniştită:

— Nu era beat. Vorbeşte aşa fiindcă are o paralizie parţială, în urma unei vătămări suferite la naştere. Și, adăugă ea, în timp ce mâna lui Adam cădea pe lângă trup, iar pe chip i se aşternea o expresie şocată, e fratele meu.

— Fratele tău, repetă încet Adam.

Se îndreptă şi-şi lăsă capul pe spate, ducându-şi o mână la ceafă.

— O, *Doamne!*

Apoi îşi coborî mâna şi o privi pe Lee cu furie crescândă.

— De ce *dracu’* nu mi-ai spus? În loc să mă laşi să cred că…

Surprinsă de reacţiile lui, Lee răspunse tăios:

— Nu mi-ai dat nicio şansă de a-ţi spune – la început, cel puţin, iar pe urmă…

Ridică din umeri.

— Mă rog, nu prea are importanţă, nu-i aşa?

— Poate că nu are, replică el rece, după un moment. Îmi dau seama că nu ai o părere foarte bună despre mine. Deci, cred că părerea mea despre tine nu prea contează, nu-i aşa?

— N-am vrut să spun asta…

— Of, las-o baltă! o întrerupse nervos Adam. Scuzele n-au niciun rost. Te-ai exprimat cât se poate de clar!

Poate că aşa era, dar *el* n-o făcuse, îşi spuse Lee în timp ce Adam schimba brusc subiectul, începând să discute probleme de serviciu. Cu un efort, se concentră şi ea asupra activităţilor cotidiene de redactare a revistei.

* * *

În continuare, Lee avu impresia că Adam o trata cu o indiferenţă rece, aproape cu nimic mai puţin dureroasă decât dispreţul abia disimulat pe care i-l arătase înainte. Viaţa părea dintr-odată mai seacă, până şi pe plan profesional, căci emoţiile legate de noua formă a revistei „*Lively Lady*” trecuseră, iar tirajul creştea constant.

Într-un târziu, Lee ajunse la concluzia că trebuia să ia măsuri şa că într-o dimineaţă intră în cbinetul lui Adam cu un plic subţire şi alb pe care i-l puse pe birou, spunând:

— Am venit să-mi înaintez demisia.

Adam aruncă o privire spre plic, fără să-l atingă, apoi ridică ochii.

— De ce? întrebă el scurt.

— Consider… că e timpul să-mi schimb direcţia.

— Ăsta nu-i un răspuns. Nu eşti mulţumită aici?

— N-are nicio legătură cu asta. Cred că, din moment ce noua formă a revistei a demarat, mi-am pierdut interesul. Vreau să încerc ceva nou.

— Ai în vedere altă slujbă?

— Încă nu. Dar am să-mi găsesc eu ceva.

Adam luă plicul şi, dintr-odată, pe chipul lui apăru un zâmbet, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee interesantă.

— Nu mă îndoiesc că vei găsi. Eşti o fată plină de talente.

Lee nu era sigură dacă nu cumva vorbea cu dublu sens. Îl privi cum se bătea cu plicul peste degetul mare şi, în pofida propriei voinţe, se crispă în sinea ei când Adam

spuse:

— Foarte bine, domnişoară Palmer, îţi accept demisia. Când vrei să pleci?

— Îţi voi lăsa timp să găseşti pe cineva în locul meu, răspunse ea, făcând eforturi să-şi păstreze calmul.

— Voi găsi imediat ce pot.

Rănită, Lee încercă să pară caustică:

— Pari aproape bucuros că scapi de mine.

— Aproape, replică el, cu o expresie veselă.

Încordată, simţind că-l ura pentru că nu făcea măcar o încercare de a-şi ascunde sentimentele, Lee îi mai spuse că spera să găsească un nou redactor şef cât mai curând, apoi ieşi, fără să-i arate cât o rănise.

* * *

Seara, după cină, când Michael plecă să-şi întâlnească prietenii, Lee spălă vasele, apoi deschise televizorul, dar programele păreau neinteresante, aşa că în cele din urmă îl închise la loc şi se hotărî să facă un duş.

Tocmai deschidea din nou televizorul, cu foehnul în

mână, când auzi soneria. Preferând să nu răspundă, rămase nemişcată, întrebându-se cine Dumnezeu putea veni în vizită la ora aceea.

Soneria se auzi din nou, iar Lee îşi strânse cordonul halatului şi, fără tragere de inimă, întredeschise uşa.

— Mă laşi să intru? întrebă Adam, vârând mâna în uşă ca s-o deschidă mai larg.

Lee făcu un pas înapoi, iar Adam intră în casă şi închise uşa în urma lui.

— Ţinuta asta începe să arate familiară, comentă el, măsurând-o cu privirea.

— Nu aşteptam musafiri, replică Lee. Plănuiam să mă culc devreme.

— Vrei să plec?

— În niciun caz. Pofteşte… ia loc.

Îl aşteptă să se aşeze într-un fotoliu, apoi îl întrebă:

— Pot să-ţi ofer ceva de băut, în timp ce… mă duc să-mi iau ceva pe mine?

— Nu, mulţumesc. Și de ce te-ai deranja, în fond? Te-am mai văzut aşa, cum spuneam. Îmi pare rău că n-am fost la birou după-amiază, aş fi vrut să te aduc acasă cu

maşina.

— Nu e nevoie să te scuzi, ridică ea din umeri. Secretara ta mi-a transmis mesajul. Am înţeles.

— Am ceva pentru tine, continuă el, ridicându-se şi scoţând din buzunar un pachet prelung şi îngust.

Se aşeză lângă ea pe canapea şi începu să-l deschidă, pentru a-i da cutia roşie de piele dinăuntru.

— Am căpătat deja o primă, îi aminti Lee.

— Voiam să-ţi dau şi un cadou mai personal. Acum, când nu mai lucrezi pentru mine. Deschide-l.

Lee văzu în cutie un ceas de aur, fin şi elegant, cu diamante mici în jurul cadranului. Se vedea clar că era foarte scump. Adam adăugă:

— Poţi să zici că-i o strângere de mână aurită.

Lee ridică repede privirea, amintindu-şi cum îl ironizase la plecarea lui Pat Blyth, dar Adam zâmbea uşor, fără urmă de ranchiună.

— Pune-ţi-l îi spuse el, scoţând ceasul şi apucând-o de încheietura mâinii.

Lee îşi trase mâna.

— Nu pot…

Adam îi prinse strâns încheietura, aplicându-i ceasul şi încheind cureaua cu cealaltă mână, înainte de a-i da drumul.

— Nu-ţi place?

— Cum să nu? E minunat, dar mult prea scump.

— Ai lucrat bine pentru revistă, răspunse el. Firma îţi este îndatorată.

— E din partea firmei? întrebă încet Lee.

— Eu l-am ales, firma plăteşte. Asta-ţi satisface simţul victorian al bunei cuviinţe?

Când se exprima astfel, îi era greu să-l refuze.

— Îţi mulţumesc, spuse ea. Îţi mulţumesc foarte mult.

Adam îi luă din nou mâna, trecându-şi degetul mare peste diamante.

— Îţi stă bine. Știam eu.

Diamante.

— Nu sunt obişnuită cu aşa ceva, spuse Lee zâmbind.

Telefonul sună strident, iar Lee tresări. Mâna lui Adam căzu, în timp ce Lee se ducea grăbită să ridice receptorul.

— Bună, Lee, se auzi glasul lui Mark. Tocmai m-am

întâlnit cu Michael. Mi-a spus că ţi-ai dat demisia. Aşa e?

— Bună, Mark. Da, e adevărat.

— Am un prieten care cunoaşte pe cineva din presă. Se pare că se va elibera un post de redactoare – la o rubrică pentru femei, sau aşa ceva. Ai vrea să-i menţionez numele tău?

— Caut, într-adevăr, o slujbă, răspunse Lee. Ai putea să afli mai mult?

— Sigur. Am să te-anunţ. Auzi, mi-e dor de tine. Când pot să te mai văd?

— Știi că întotdeaun mi-a făcut plăcere să mă întâlnesc cu tine, spuse ea.

— Nu la asta m-am referit. Mike mi-a spus că te lăsase singură acasă. Nu ţi-e urât?

— Nu, zâmbi uşor Lee. Nu mi-e urât deloc.

— Sigur n-ai vrea să trec pe la tine ca să-ţi ţin companie?

— Nu, mulţumesc, nu în seara asta.

— Bine, acceptă el destul de binevoitor. Atunci, ne mai vedem.

— Perfect. Noapte bună, Mark.

Adam se ridicase, privind-o. Lee se aşeză din nou pe canapea, dar el rămase în picioare, cu o expresie destul de mohorâtă.

— Deci, e Mark, spuse el, nu Mike.

— Poftim?

— Te-am mai auzit o dată vorbind cu Mark. Ulterior, am crezut că înţelesesem „Mike” în loc de „Mark”. Ţin minte că vorbeai foarte afectuos.

— Chiar aşa?

Lee era nedumerită. Nu-şi mintea când vorbise cu Mark în faţa lui Adam.

— E un vechi prieten. Am învăţat la aceeaşi şcoală.

— A, da, întoarcerea la dragostea dintâi. Ţin minte că odată îi aduceai osanale, de faţă cu Helen. I-ai spus „iubitule”! adăugă el pe un ton acuzator.

— În niciun caz! protestă Lee.

— Ai spus: „Bună, Mark” „la revedere, iubitule”.

— Singurul om căruia îi spun „iubitule” e fratele meu.

— Atunci, poate că tot „Mike” spuseseşi… murmură încet Adam.

— Nu, pe Michael nu-l numesc niciodată „Mike”.

Îl privi întrebător.

— Și, de fapt, când s-a întâmplat asta?

— În seara interviului de la televiziune. Nu-ţi mai aduci aminte?

— Am încercat să uit seara aia.

Pe chipul lui Adam trecu o umbră. Lee se grăbi să adauge:

— Atunci am vorbit cu amândoi. Michael a văzut emisiune acasă la Mark. Mai întâi a vorbit cu mine Mark, apoi mi l-a dat şi pe Michael.

— Înţeleg. Deşi, nu cred că are prea mare importanţă.

Nesigură ce voia să spună cu asta, Lee îi dădu dreptate:

— Da, nici eu nu cred.

Nesigură ce voia să spună cu asta, Lee dădu din cap:

— Probabil că nu.

Apoi, simţindu-i încordarea, îl întrebă:

— Sigur nu vrei ceva de băut?

— Îmi iau eu – cu permisiunea ta, replică Adam, întorcându-se spre măsuţa kauri. Să-ţi torn şi ţie ceva?

— Un vin de Xeres.

Adam reveni cu două pahare în mâini şi-i dădu şi ei unul, aşezându-se din nou. Pe-al său îl bău repede şi în tăcere, în timp ce Lee sorbea încet dintr-al ei. Tensiunea din aer nu se risipea.

Apoi, Adam se apropie şi îi cuprinse faţa în mâini, privind-o în ochi. Lee îi susţinu privirea, sfidătoare.

— Mark e prietenul tău? întrebă el foarte încet.

— Ieşim împreună uneori.

Ridicând mâinile, Lee i le dădu pe ale lui la o parte.

— Obişnuiai să ieşi şi cu tipul ăla de la „*Travel News*”.

— Am mai ieşit şi eu cu bărbaţi…

— A spus că i-ai dat papucii pentru dragostea dintâi.

— Vorbea prostii.

— Era gelos.

— Puţin, poate.

— Și eu eram.

— *Tu!*

— Invidios, oricum. Cât de important este Mark pentru tine?

Nu foarte – deloc, în comparaţie cu tine!

Lee dădu să se ridice, dar Adam îi prinse încheieturile într-o mână, în timp ce cu cealaltă o strângea la piept.

— Dă-mi drumul! gâfâi Lee, încercând să se smulgă din strânsoare.

— Îl iubeşti? Pe el, sau pe altcineva?

Cum i-ar fi putut răspunde la întrebarea asta? Duritatea musculoasă şi caldă a trupului lui o ameţea, aşa că-l imploră cu disperare:

— Adam, *te rog* să-mi dai drumul.

— Când ai să-mi răspunzi, replică el, strângând-o şi mai ferm.

Refugiindu-se în furie, Lee se răsti:

— Nu-ţi răspund până nu-mi dai drumul!

Adam râse încet.

— Cred că-ţi pot propune un târg mai avantajos pentru mine, iubirea mea. Îmi convine de minune să te ţin aşa în braţe până-n ziua de Apoi!

— Cred că ar fi mai bine să pleci!

— Dacă aşa vrei… spuse el, fără să se clintească.

Fără voia ei, Lee se pomeni rostind:

— Nu-l iubesc pe Mark.

Expresia lui Adam nu se schimbă, dar pieptul i se mişcă semn că respirase adânc, sau oftase.

Deodată, lui Lee îi trecu prin minte să şi ea avea să-i pună unele întrebări. În fond, el de ce să nu-i răspundă?

— Tu o iubeşti pe Lisbet Carson?

— Dac-o iubesc pe Lisbet? repetă surprins Adam. Nu, în niciun caz!

— De ce *în niciun caz?* E frumoasă, şi v-aţi întâlnit de multe ori.

— Ne-am întâlnit fiindcă, întâmplător, e măritată cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, care m-a rugat să-l ajut s-o păstreze.

În ochi îi apăru o furie rece.

— Nici n-aş fi visat să mă dau la soţia lui Scott! Și-n fond, de unde Dumnezeu ţi-a venit ideea asta?

— Când m-ai invitat la masă, îi explică Lee, te-am văzut întâlnindu-te cu Lisbet, după ce contramandaseşi întâlnirea noastră. Ai sărutat-o.

— Foarte posibil. Pe obraz. O sărut adesea.

— Ai…

Lee înghiţi în sec, cu nervozitate, apoi continuă:

— M-ai minţit.

— *Nu-i adevărat!* se enervă din nou Adam. Am încercat să-ţi explic de ce contramandasem întâlnirea, dar n-ai vrut să asculţi.

— Pentru că m-ai minţit, se încăpăţână Lee. Lisbet râdea. Îmi spuseseşi că te duceai să te întâlneşti cu un prieten care avea probleme.

Privirile li se ciocniră, iar Adam spuse:

— Înţelege odată, Lee. Ţi-am spus… am *început* să-ţi spun, că *aveam* un prieten cu probleme. Problema era căsnicia lor în pericol. Lisbet m-a sunat în dimineaţa aceea şi mi-a cerut să ne întâlnim. Era distrusă. Scott îi scrisese că urma să vină, iar ea încă nu se simţea pregătită să-l întâlnească. Când am văzut-o, era desfigurată de panică. Probabil am făcut vreun banc ca s-o înveselesc şi s-o readuc cu picioarele pe pământ. Și, da, atunci a râs.

— Înţeleg… şopti Lee ruşinată.

Apoi îşi aminti altceva.

— Ce mai e? întrebă el aspru, observându-i expresia.

Lee clătină din cap.

— Nimic.

— Spune-mi. Mai bine să le lămurim pe toate.

— Doar că… Atunci când a stat la cabană… Lisbet a fost singură?

— Nu, răspunse Adam răspicat, aproape muşcând cuvântul, apoi adăugă: Scott a venit şi el cu ea. Eu m-am dus la o convenţie de afaceri în săptămâna aia. Asta voiai să ştii?

— Îmi pare rău, şopti Lee.

— Serios? i-o întoarse el, încruntat. Ia spune-mi ceva: dacă mă credeai îndrăgostit de Lisbet, de ce credeai că-ţi făceam ţie curte?

— Ai spus… odată… ceva despre ranchiună. Probabil am crezut că voiai doar să-mi dovedeşti că nu-mi erai complet indiferent, în fond.

— Și îţi sunt, sau nu? întrebă el, foarte încet.

Lee nu putea vorbi, dar Adam îi aştepta răspunsul, şi nu mai avea cum să-l ocolească. Vag, abia vizibil, clătină din cap.

Dintr-odată, Adam păru să se trezească la viaţă. Ochii i se învăpăiară, în timp ce-i prindea în mâini umerii,

strângând-o aproape dureros.

— Nu ştiu dacă să te omor sau să te sărut, scrâşni el. Te iubesc, vrăjitoare mică, provocatoare şi enervantă ce eşti. Am ştiut întotdeauna că n-aveai o părere prea bună despre mine, dar indiferent de opinia ta despre caracterul meu, măcar ai recunoscut că simţeai *ceva* pentru mine. Și te previn, voi aţâţa scânteia asta până vei lua foc cu totul! Într-o bună zi, mă vei iubi la fel cum te iubesc şi eu pe tine, şi împreună vom aprinde o flacără care nu se va mai stinge niciodată, care ne va încălzi, pe noi şi copiii noştri, toată viaţa.

— Copii…? repetă Lee, năucită.

— Copiii *noştri*. Nu eşti o femeie din alea care nu vor să aibă copii, nu-i aşa?

— Nu… Ar avea vreo importanţă?

— Nu prea.

Deodată, Adam îi eliberă umerii şi o strânse la piept, vorbindu-i mai încet, aproape rugător:

— Te iubesc la nebunie. Poţi avea tot ce-ţi doreşti. Încă n-am să te cer în căsătorie – acum am pus căruţa înaintea boilor, nu?

O sărută pe ureche, apoi îi aplecă pe spate capul, sprijinindu-i-l în palmă.

— Vreau să-ţi fac curte, Lee, până vei învăţa să mă iubeşti – te rog, lasă-mă să încerc. Măcar la asta spune da.

Umilinţa lui neaşteptată o mişca mai profund decât orice, aşa că Lee ridică mâinile, îi trase capul spre al ei şi, râzând, răspunse cu buzele lipite de ale lui:

— Da, da, da – la toate!

Îl sărută, desfătându-se cu reacţia lui surprinsă. Adam o strânse la piept, apoi o ridică pe jumătate, şi când gurile li se despărţiră, Lee era culcată parţial peste el, sprijinită cu o mână a lui, în timp ce cu cealaltă Adam îi mângâia curbele şi adânciturile trupului.

— Cum adică, da la toate? întrebă el răguşit, urmărindu-i uşor cu buzele conturul gurii?

— Da, te las să mă curtezi, şopti Lee. Da, primesc să-ţi fiu soţie – deşi încă nu m-ai cerut. Da, te iubesc. Încă nu ţi-ai dat seama?

Adam înălţă capul, privind-o în ochi ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Convinge-mă, îi ceru el.

Zâmbind, Lee spuse:

— Când ai să mă ceri în căsătorie? Mai am mult de aşteptat?

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el, pe un ton aproape poruncitor.

— O, da, iubitule, vreau!

— Numai fratelui tău îi spui aşa!

— Și soţului meu. Viitor, adăugă ea, chiar înainte ca buzele lui să le atingă iar pe ale ei, învăpăindu-i tot trupul.

Apoi, când gura lui Adam se desprinse de a ei pentru a-i cutreiea obrazul, spre adâncitura de sub ureche, Lee adăugă:

— Va veni acasă în curând – fratele meu.

— Fir-ar să fie, mormăi Adam. Vreau să ne căsătorim cât mai *repede.*

— Cât de repede doreşti, îi promise ea. Când te-ai hotărât? Să mă ceri de soţie, vreau să zic.

— În seara când te-am dus la Păunami, când te-am sărutat, iar tu mi-ai răspuns atât de frumos. Înainte, nu ştiusem decât că eram îndrăgostit de tine la nebunie, dar tu erai atât de hotărâtă să nu mă laşi să mă apropii… chiar era

aşa de important să nu te încurci cu şeful?

— Nu, mărturisi ea. Ăla a fost doar un pretext, pentru că… mă rog, te văzusem cu Lisbet, şi am crezut că voiai doar să te joci cu mine.

— Să mă *joc?* În viaţa mea n-am fost mai serios. Ce fel de om mă crezi?

— Felul de om care nu poate rezista fără să sărute o fată cu care „se pomeneşte în braţele lui”! răspunse ea. Mi-ai spus-o din prima zi când ne-am cunoscut.

— O, Doamne! gemu Adam. De fapt, aia a fost o reacţie absolut nefirească pentru tine, dar mă atrăseseşi foarte puternic, încă de la bun început. Niciodată n-am fost mai distrus decât atunci când mi-ai spus că atracţia pe care ţi-o inspiram trecuse – şi nimic nu m-a bucurat mai tare decât demisia ta.

— Am observat, replică sec Lee. Chiar a trebuit s-o arăţi atât de vizibil?

— Mă poţi condamna că mă bucuram? Scăpam, în sfârşit, de singura scuză a răcelii tale faţă de mine – pe lângă lipsa… dorinţei. Iar asta nu mai prea stătea în picioare, după micul episod de la plajă.

Și o sărută din nou, îndelung, până când Lee se desprinse şi se ridică în picioare, tulburată.

— Michael… spuse ea, auzind un zgomot de afară.

— Când vom fi căsătoriţi, n-o să mai fie prin preajmă ca să te salveze, o tachină afectuos Adam.

— Nu vreau să mă salveze nimeni, îi zâmbi visător Lee. Cu tine, aş merge şi prin foc.

Adam se ridică, apucându-i mâna strâns.

— Singurul foc prin care vom merge va fi aprins de noi înşine, spuse el. Iar eu îţi voi fi alături la tot pasul.

— Sfârşit